தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

[பேராசிரியர் உரையுடன்]

(மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல்.)

ராவ் பஹதூர் - ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப். ஆர். எச். எஸ். (லண்டன்.) எம். ஆர். ஏ. எஸ். (லண்டன்.)
[சென்னை சர்வகலாசாலையின் தமிழ்க் கல்விச்சபை, தமிழ் வியாசசபை இவற்றின் அங்கத்தினர். சென்னை 'கல்வி' இலாகாவைச் சேர்ந்த 'டெக்ஸ்ட்புக் கமிட்டி' அங்கத்தினர். சென்னை 'ஸ்கூல்புக் அண்ட் லிட்டரேச்சர் சொஸைட்டி' தமிழ்க் கமிட்டி அங்கத்தினர்.]
பதிப்பித்தது.

லாங்மேன்ஸ் க்ரீன் அண்ட் கம்பெனியார்
167, மவுண்ட் ரோட், சென்னை.
பம்பாய், கல்கத்தா.

1917

[ரிஜிஸ்தர் செய்தது.]

Printed by Thompson & Co, at the "Minerva" Press,
33, Popham's Broadway, Madras.

"Grammar, though a difficult study, is absolutely necessary in the search after philospohical truth..................and is no less necessary in the most important questions concerning religion and Civil Society."—Horne Tooke.

THOLCÁPYAM

PORULATHIKÁRAM

WITH

PERÁSIRIAR'S COMMENTARIES

(MAIPPATTYAL, UVAMAVYAL & SEYYULYAL)

EDITED BY

Ráo Bahadur S. BAVÁNANDAM PILLAI

F. R. H. S. (Lond.) & M. R. A. S. (Lond.)

MEMBER OF THE TAMIL BOARD OF STUDIES AND OF THE TAMIL COMPOSITION COMMITTEE, MADRAS UNIVERSITY; MEMBER OF THE TEXT-BOOK COMMITTEE OF THE MADRAS EDUCATIONAL DEPARTMENT AND OF THE TAMIL COMMITTEE OF THE MADRAS SCHOOL BOOK & LITERATURE SOCIETY.

PUBLISHED BY

LONGMANS, GREEN & CO.,

167, MOUNT ROAD, MADRAS.

BOMBAY AND CALCUTTA.

1917.

"எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு."—திருக்குறள்.

ஆறாவது

மெய்ப்பாட்டியல்.

249. பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொ [ருளுங்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்னபெயர்த்தோவெனின், மெய்ப்பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. மெய்ப்பாடென்பன சில பொருளுணர்த்தினமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே ஓத்து நுதலியதூஉம் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதலென்பது பெற்றாம். மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல். அதனது இலக்கணங்கூறிய ஓத்தும் ஆகுபெயரான் மெய்ப்பாட்டியலென்றாயிற்று. மேலோத்தினோடு இவ்வோத்தினிடை இயைபென்னையோவெனின், மேலை ஓத்துக்களுட் கூறப்படும் ஒழுகலாற்றிற்கும், 'காட்டலாகாப் பொருள்' (தொல்-பொருளியல் - 53) என்றவற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலின் இவற்றை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வேறோர் ஓத்தாக வைத்தமையானே எல்லாவற்றோடும் இயைபுடைத்தென்பது. இதன் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அம்மெய்ப்பாடு பிறர் வேண்டுமாற்றான் இத்துணைப் பகுதிப்படுமென் றுணர்த்துத னுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்—முடியுடைவேந்தருங் குறுநிலமன்னரு முத

லாயினோர் நாடகமகளிர் ஆடலும்பாடலுங் கண்டுங்கேட்டுங் காமநுகரும் *இன்பவிளையாட்டினுட் டோன்றிய முப்பத்திரண்டுபொருளும்; கண்ணிய புறனே நானான்கு என்ப— அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறாகி அடங்கும் நாடக நூலாசிரியர்க்கு, என்றவாறு.

அது முதனூலைநோக்கிக் கூறியவாறு போலும்.

முப்பத்திரண்டாவன யாவையெனின்,—ஒன்பதுசுவையெனப்பட்டவற்றுள் உருத்திரமொழித்தொழிந்த எட்டனையுங் கூறுங்கால், சுவைக்கப்படும்பொருளும், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்து நிகழுங்குறிப்புங், குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தாற் கண்ணீரரும்பலும் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தலுமுதலாக உடம்பின்கண்வரும் வேறுபாடாகிய சத்துவங்களுமென நானாக்கி, அச்சுவை யெட்டோடுங்கூட்டி, ஒன்று நான்கு செய்து உறழ, முப்பத்திரண்டாமென்பது. எனவே, சுவைப்பொருளுஞ் சுவையுணர்வுங் குறிப்பும் விறலுமெனநானாயின. விறலெனினுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்.

சுவைப்பொருளென்பன, அறுசுவைக்கு முதலாகிய †வேம்புங் கடுவும் உப்பும் புளியுங் கரும்பும்போல்வன. அவையாமாறு: நகைச்சுவைக்குப் பொருளாவன ஆரியர் கூறுந் தமிழுங், குருடரும் முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும், பித்தருங் களியருஞ் சுற்றத்தாரை இகழ்ந்தாருங் குழவி கூறும்மழலையும் போல்வன. அச்சப்பொருளாவன,

---

* 'காமவிளையாட்டு' என்பதும் பாடம். பண்ணை - விளையாட்டு; 'கெடவரல் பண்ணையா யிரண்டும் விளையாட்டு' என்றார் உரியியலினும்.

† அறுசுவையிற் றுவர்ப்புச்சுவைக்கு முதலான துவரையேனும் பாக்கேனும் இங்கே இல்லை; ஏடெழுதுவோரால் விடுபட்டது போலும்!

"வள்ளெயிற் றரிமா வாள்வரி வேங்கை
முள்ளெயிற் றரவே முழங்கழற் செந்தீ
யீற்றா மதமா வேக பாதங்
கூற்றங் கோண்மா குன்றுறை யசுணம்"

என்று சொல்லப்பட்டனபோல்வன. இவற்றைச் சுவை கோடலென்பதென்னையெனின், நகையும் அச்சமு முதலாகிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலான் அறிவானொருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள்பிற கண்டவழித் தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சுவை யெனப்படும். வேம்பென்னும் பொருளும் நாவென்பொறியுந் தலைப்பெய்துழி யல்லது கைப்புச்சுவை பிறவாததுபோல, அப்பொருள் கண்டவழியல்லது நகையும் அச்சமுந் தோன்றா. ஒழிந்த காமமுதலியனவும் அன்ன. இக்கருத்தேபற்றிப் பிற்காலத்து நாடகநூல் செய்த ஆசிரியரும்,

"இருவகை நிலத்தி னியல்வது சுவையே"

என்றாரென்பது.

இனி இருவகை நிலனென்பன உய்ப்போன்செய்தது காண்போர்க்கெய்துதலன்றேயெனின் சுவையென்பது ஒப்பினாய பெயராகலான் வேம்புசுவைத்தவன் அறிந்த கைப்பறிவினை நாவுணர்வினாற் பிறனுணரான், இவன் கைப்புச்சுவைத்தானெனக் கண்ணுணர்வினான் அறிவதன்றி; அதுபோல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள்கண்டு அஞ்சி ஓடிவருகின்றானொருவனை மற்றொருவன் கண்டவழி இவன் வள்ளெயிற்றரிமாமுதலாயின கண்டு அஞ்சினானென்றறிவதல்லது வள்ளெயிற்றரிமாவினைத் தான்காண்டல் வேண்டுவதன்று; தான் கண்டானாயின், அதுவுஞ் சுவையெனவேபடும். ஆகவே அஞ்சினானைக்கண்டு நகுதலுங் கருணைசெய்தலுங் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அச்சம் பிறவாதாகலான் உய்ப்போன்செய்தது காண்போனுய்த்த அறிவின் பெற்றியாற் செல்லாதாகலின் இருவகை நிலமெனப்படு

வன சுவைப்பொருளுஞ் சுவைத்தோனுமென இருநிலத்தும் நிகழுமென்பதே பொருளாதல் வேண்டுமென்பது.

குறிப்பென்பது, கைப்பின் சுவையுணர்வு பிறந்தவழி வெறுப்பு முதலாயின உள்ளநிகழ்ச்சிபோல *அஞ்சுதக்கன கண்டவழி அதனை நோக்காது வெறுக்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. விறலென்பன, அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சி பிறந்தவழி வேம்புதின்றூர்க்குத் தலைநடுங்குவதுபோலத் தாமே தோன்றும் நடுக்கமுதலாயின. இவ்வகையால் இந்நான்கினையும் எட்டோடும் உறழவே முப்பத்திரண்டாயின.

இனி அவை பதினாறாயினவாறென்னையெனின், வேம்புமுதலாயின பொருளும் அதனோடு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவையென்று சொல்வதே பிறவாமையானும் அவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவையென்பது பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் எட்டெனப்படும்; இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமு மென்பனவும் உள்ளநிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடு மென்பராகலின் அவ்வுள்ளநிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பது சத்துவமாகலின் அவை பதினாறும் எட்டாயடங்குமாகலின் அவை ஈரெட்டுப் பதினாறாகு மென்பது. மற்றிவை பண்ணைத்தோன்றுவனவாயின், இது பொருளோத்தினுள் ஆராய்வதென்னை? நாடகவழக்கத்தானே, ஒருவன் செய்ததனை ஒருவன் வழக்கினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்ச் செய்கின்றதாதலானும் வழக்கெனப்படாதாகலானும் ஈண்டு ஆராய்வது பிறிதெடுத்துரைத்தலென்னுங் குற்றமாமென்பது கடா. அதுவன்றே இச்சூத்திரம் பிறன்கோள் கூறலென்னும் உத்திவகையாற் கூறி, அதுதானே மரபாயிற்றென்பது. (க)

* 'அஞ்சுதரக்கண்டவழி' என்பதும் பாடம்.

250. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இது மெய்ப்பாட்டின் அடக்கங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடும் பதினாறாதலேயன்றி எட்டாதலும் உண்டு, என்றவாறு.

அவை வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிபு காமம் அவலம் நகை நடுவுநிலையென்பன. இவற்றின் விகாரமாகிய சத்துவங்களெட்டனையும் இவற்றுளடக்கி எட்டாக்கிக் கூறியவாறிதுவென்பது. நாலிரண்டாதலு முண்டென்னாது பாலென்றதனான் எட்டாகலேயன்றி அவை ஒன்பதாதற்குப் பகுதியுமுடையவென்பது; என்னை?

"உருத்திரந் தன்னோ டொன்ப தாகும்"

என்பவாகலின். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் இவையும் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கெனப்பட்டன. அவற்றுப் பகுதியென இதுவும் பிறன்கோட் கூறியவாறாயிற்று. மற்றிவற்றது பய னென்னையெனின்; பொருளதிகாரத்துக் கூறுகின்ற வழக்கியலே அவையுமென்பது கூறி, அச்சுவைக்கு ஏதுவாய பொருளினை அரங்கினுள் நிறீஇ, அது கண்டு குறிப்புஞ் சத்துவமும் நிகழ்த்துகின்ற கூத்தனையும் அரங்கிற்றந்து, பின்னர் அவையரங்கினோர் அவன் செய்கின்ற மெய்ப்பாட்டினை உணர்வராக வருகின்ற முறைமையெல்லாம் நாடகவழக்கிற்கே உரியபகுதியெனவும், அப்பகுதியெல்லாம் ஈண்டுணர்த்தல் வேண்டுவதன்றெனவுங் கூறியவாறு. இங்ஙனம் அடங்குமென்பது *நாடகநூலுள்ளுஞ் சொல்லுபவோவெனின், சொல்லுபவாகலினன்றே அதன்வழிநூல்செய்த ஆசிரியர் செயிற்றியனார் சுவையுணர்வும் பொருளும் ஒன்றாகவடக்கிச் சுவையுங் குறிப்புஞ்

* 'நாடக நூலுள்ளே' என்பதும் பாடம்.

சத்துவமுமென மூன்றாக்கி வேறுவே றிலக்கணங் கூறி அவற்றை,

"எண்ணிய மூன்று மொருங்கு பெறுமென
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் நுவன்றன ரென்ப"

என்றோதினாராயிற்றென்பது. (உ)

251. நகையே யழுகை *யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

இது பிறர்வேண்டுமாற்றானன்றி இந்நூலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இச்சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய்ப் பாடென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

நகையென்பது சிரிப்பு; அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே சிரித்தலும், பெருகச்சிரித்தலுமென மூன்றென்ப. அழுகையென்பது அவலம்; அஃது இருவகைப்படும், தானே அவலித்தலும், பிறரவலங்கண்டு அவலித்தலுமென; இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும் பட்டுச் சுவை ஒன்பதாகலுமுடைய என்பது. இளிவரலென் பது இழிபு. மருட்கையென்பது வியப்பு; அற்புதமெனி னும் அமையும். அச்சமென்பது பயம். பெருமிதமென்பது வீரம். வெகுளியென்பது உருத்திரம். உவகையென்பது காம முதலிய மகிழ்ச்சி. இவை அவ்வெட்டுமாவன. இவற் றைச் சுவையெனவுங் குறிப்பெனவும் வழங்கினும் அமை யும்.

மற்று நகை முன்வைத்ததென்னை யெனின், பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்குபொருட்கும் இவை யென்னும்

* 'இழிவரன்' என்பதும் பாடம்.

இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு விளையாட்டுப்பொருட்டாகிய நகையை முன்வைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழுகையை அதன்பின் வைத்தான். இளிவரல் அதன்பின் வைத்தான், அழுகையும் இளிவரலோடு இயைபுடைமை யின். தானிளிவந்து பிறிதோர் பொருளை வியக்குமாதலின் இளிவரலின்பின் வியப்புவைத்தான். வியப்புப்பற்றியும் அச் சம்பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத் திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின்பயனாகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன் பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலை யாகலானும் எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஓதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும் முதற்கணோதிய நகைக்கு இயைபுடைத்தாகலானும் உவ கையை அவ்வீற்றுக்கண் வைத்தானென்பது. இவ்வெட்ட னுண் முதனின்ற நான்கும் முற்கூறுதற்கும் இறுதிநின்ற நான்கும் பிற்கூறுதற்குங் காரணம் வருகின்ற சூத்திரங்க ளானும் பெறுதும்.

மற்றிவ்வெட்டனோடுஞ் சமநிலைகூட்டி ஒன்பதென் னுமோ நாடகநூலுட்போலவெனின், அதற்கு ஓர் விகார மின்மையின் ஈண்டுக் கூறிய திலனென்பது; அதற்குவிகார முண்டெனின் முன்னை யெட்டனுள்ளுஞ் சார்த்திக்கொள் ளப்படும். அஃதல்லதூஉம் அஃதுலகியல் நீங்கினார் பெற்றி யாகலின், ஈண்டு உலகவழக்கினுட் சொல்லியதிலனென்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகியலாகலிற் கூறினான், 'வழக்குஞ் செய் யுளு மாயிரு முதலின்' (தொல் - சிறப்புப்பாயிரம்) என்று புகுந்தமையினென்பது. அவை எட்டுமாமாறு இனிக் கூறுதும். (ரு)

252. எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே நகைக்குறிப்பு நான்கென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: எள்ளுதலும் இளமையும் பேதைமை யும் மடனுமெனக் கருதப்பட்ட நகை நான்கு, என்றவாறு.

இவை நான்கும் பொருளாகிச் சத்துவமுங் குறிப்பும் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாகலான் மூன் றனையும் அடக்கிப் பொருட்பகுதியான் அவற்றைக் கூறு கின்றவாறு இது வென்பது. இவை நான்கும் ஒன்று இரண் டாகி எட்டாதலும் உடைய.

எள்ளலென்பது தான் பிறரை எள்ளிநகுதலும் பிற ரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் நகுதலுமென இரண்டாம். இளமையென்பது தான் இளமையாற் பிறரை நகுதலும் பிறரிளமைகண்டு தான் நகுதலுமென இரண்டு. பேதைமை என்பது அறிவின்மை. *மடமையென்பது பெரும்பான்மை யுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இவையுந் தன் மடமையான் நகுதலும் பிறன்மடமையான் நகுதலு மென இரண்டாம்.

எள்ளலென்பது இகழ்ச்சி. "எள்ளி நகினும்வரூஉம்" (கலி - 61) என்பது தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல்பொருளாக நகைபிறந்தது. "நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே" (அகம் - 247) என்பது பிறரெள்ளியது பொருளாகத் தன் கண் நகைபிறந்தது; என்னை? தன்மகள் தன்னை மதியாது இகழ்ந்தாளென நக்கவாறு. இது வெகுளிப்பொருளாக நக் கதன்றோவெனின், அது வீரர்க்கே உரித்தாகல்வேண்டும்; இவள் அவனை வெகுண்டு தண்டஞ்செய்வாளல்லள் அதற் கே உவப்பினல்லதென்பது. அல்லதூஉம், "நகுதக் கன

---

* 'மடம் என்பது கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடா மை' என்றார் ஆசிரியர் நக்கீரனாரும்; இறை 2 - வது சூத்திர உரை.

ரே நாடுமீக் கூறுநர்" (புறம் - 72) என்றாற்போல வீரத்தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல் நகையென்றே அடக்க வேண்டும் ஈண்டென்பது.

"நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே" (கலி - 13.) என்புழித் தன் இளமைபொருளாக நகைபிறந்தது.

"திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமிம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்" (கலி - 86.)

என்பதும் அது.

அங்ஙனம் மகன்சிரித்தவழித் தாய்க்கு நகைதோன்றிற்றேல் அது பிறரிளமை பொருளாக நகைதோன்றிற்றாம். "நாவொடு நவிலா நகைபடு கிளவி" (சிலப் - ஊர்காண் - 139) என்பது பிறரிளமைபொருளாக நகைபிறந்தது.

"நகைநீ கேளாய் தோழி" (அகம் - 248) என்பது தன்பேதைமைபொருளாக நகைபிறந்தது; என்னை? தான் செய்த தவற்றிற்குத் தாய் தன்னை வெகுண்டது தனக்கு நகையாகக்கொண்டமையின்.

"நகையா கின்றே தோழி
மம்மர் நெஞ்சினன் றொழுதுநின் றதுவே" (அகம் - 56.)

என்பது பிறன்பேதைமை பொருளாக நக்கது.

"நம்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே" (குறுந் - 169.)

என்பது தன் மடத்தான் நகைதோன்றிற்று; என்னை? நீயிர் கூறிய அதனையே மெய்யெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து நக்கன மென்றமையின்.

"குறிக்கொண்டு நோக்காமை யல்லா லொருகண்
சிறக்கணித்தான் போல நகும்." (குறள் - 110-5.)

என்பதும் அது.

"நாநகை யுடைய நெஞ்சே நம்மொடு
தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி" (அகம் - 121.)

எனப் பிறர்மடம் பொருளாக நகைதோன்றிற்று. பிறவும் அன்ன.

இவ்வோதப்பட்டவற்றுக்கெல்லாம் உவமை உரித்து. உள்ளப்பட்ட நகைநான்கு என்றதனுன் உள்ளத்தோடு பிற வாத நகையுமுள, அவை "வறிதகத் தெழுந்த வாயன் முறுவலள்" (அகம்-5) என்றாற்போல வருவனவெனக் கொள்க. (ச)

253. இளிவே யிழவே யசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை யழுகை நான்கே.

இது முறையானே அழுகையென்னுஞ் சுவையினைப் பொருள் பற்றி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இளிவும் இழத்தலும் அசைதலும் வறுமையுமென இந்நான்கு பொருள்பற்றித் தோன்றும் அவலம், என்றவாறு. இளிவென்பது பிறரான் இகழப்பட்டு எளியனுதல். இழவென்பது தந்தையுந்தாயு முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசைவென்பது பண்டை நிலைமை கெட்டு வேறொருவாறாகி வருந்துதல். வறுமையென்பது போகந்துய்ப்பப்பெறாத பற்றுள்ளம். இவை நான்குந் தன் கட் டோன்றினும் பிறன்கட் டோன்றினும் அவலமா மென்பது. எனவே, இவையும் எட்டாயின. விளிவில் கொள்கை, கேடில்கொள்கை; அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே அழுகைக் கண்ணீர்போல உவகைக் கண்ணீர் வீழ்தலும் உண்டு. அதனையும் அழுகைப்பாற் சார்த்தி உணரப்படும்.

"எழுதெழில் சிதைய வழுதன ளேங்கி
யடித்தென வருத்த தித்திப் பல்லூழ்
கொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் றிருகுபு
கூர்நுதி மழுங்கிய வெயிற்ற
ளூர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே" (அகம் - 175.)

என்பது, பரத்தையை நீ யெள்ளினையென்று அழுது வருகின்றாளென்று தலைமகற்குச் சொல்லியதாகலின் இது தன்கட் டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. "கயமல ருண்கண்ணாய் காணா யொருவன்" (கலி-37) என்னும் பாட்டினுள் "தானுற்ற நோயுரைக்கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்" எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுகுவது காரணமாகச் "சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்" என்றமையின் இது பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல்பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. இது கருணையெனவும்படும்.

"மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே" (புறம் - 249) என்புழிக் கணவனை யிழந்தாள் அவற்குப் பலிக்கொடைகொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றாளைக் கண்ணீரே நீராக மெழுகுகின்றாளென்றமையின் இது தன்கட்டோன்றியஇழவுபற்றிப் பிறந்த அவலச்சுவையாயிற்று. "ஐயோ வெனின் யான் புலியஞ்சுவலே" (புறம் - 255) என்பதும் அது. "பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி" என்னும் பாட்டினுள்,

"அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையு மல்லை *தெறுவா
வென்னா குவள்கொ லளிய டானேன
வென்னழி பிரங்கு நின்னொ டியானும்" (அகம் - 73.)

என்றவழித் தலைமகன்பிரிவிற்குத் தோழி படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமையின் அது பிறன்கட் டோன்றிய இழவுபற்றி அவலம்பிறந்ததாம்.

"துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டுருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சேன்" (கலி-139.)

* 'தெய்ய' என்பதும் பாடம்.

எனத் தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

"இல்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்
சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே." (புறம் - 252.)

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றிய அவலம்; என்னை? அள்ளிலைத்தாளி கொய்யாநின்றாள் இது பொழுது என அவலித்துச் சொல்லினமையின்.

"இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண" (புறம் - 164)

என்புழி, முலைப்பசை காணாது அழுகின்றது குழவி யென்பது தன்கட் டோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறந்தது. மகமுகநோக்கி அழுகின்றாள் என்மனைவி யென்பது பிறன்கட் டோன்றிய வறுமையவலம்.

"இன்ன விறலு முளகொ னமக்கென
மூதிற் பெண்டிர் கசிந்தழ நாணிக்
கூற்றுக்கண் ணோடிய வெருவரு பறந்தலை" (புறம் - 19.)

என்புழி மூதூர்ப்பெண்டிர் இழவுபற்றி அழுதாராயிற் கூற்றுக் கண்ணோடாதாகலின் அவர் உவந்தனரென்பது பெற்றும்; அதனானே அஃது உவகைக் கலுழ்ச்சியா மென்பது. (௬)

254. மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோ
டியாப்புற வந்த விளிவர னான்கே.

இது மூன்றும் எண்ணுமுறைமைக்கணின்ற இளிவரல் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: மூப்பும் பிணியும் வருத்தமும் மென்மையுமென நான்கு பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் இளிவரல், என்றவாறு.

வருத்தமெனினும் முயற்சியெனினும் ஒக்கும். 'யாப்புற வந்த' என்பது திட்பமுறவந்த என்றவாறு. அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே வீரமுதலாயினபற்றியும் இளிவரல் பிறக்கும் என்றவாறு. இவையும் முன்னையபோலத் தன்கட் டோன்றுவனவும் பிறன்கட் டோன்றுவனவும் பற்றி எட்டாதலுடைய வென்பது கொள்க.

"தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி நடுக்குற்
றிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே" (புறம் - 243.)

என்பது தன்கட் டோன்றிய மூப்புப்பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது; என்னை? இளமைக்காலத்துச் செய்தன செய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின்.

"மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல" (அகம் - 6.)

என்பதும் அது.

"மூத்துத்தலை யிறைஞ்சிய பின்னோ டியானே
போர்த்தொழி றொடங்க நாணுவ லதனோன்"

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய மூப்புப் பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது.

"இமயமுந் துளக்கும் பண்பினை
துணையி லாளர் பெண்டிரிஃ தெவனோ"

என்பது தன்கட் டோன்றிய பிணிபற்றி இளிவரவு பிறந்தது; என்னை? மலையைத்துளக்கும் ஆற்றலையுடையாய்

காமப்பிணிகூர்ந்தோரை அலைப்பது நினக்குத் தகுவதன் றென இளிவந்து வாடைக்குக் கூறினமையின்.

> ஞணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை
> * * *
> னோனய நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே" * (குறுந்-123)

என்பது நெஞ்சினை வேறு நிறீஇக் கூறினமையிற் பிறன்கட் டோன்றிய பிணியெனப்படும்.

இதனுட் "சேய ளரியோட் படர்தி" என்றமையின் வருத்த மெனினும் முயற்சி யெனினும் ஒக்கும். இது பிறன்கட் டோன்றிய வருத்தமும் வந்ததாயிற்று. "யான்ற னறிவ ருனறி யலளே" என்பது தன்கட் டோன்றிய வருத் தம்பற்றி வந்த இளிவரல்; என்னை? அது பின்னின்ற தலைமகன் கூறியதாகலின். "ஒன், றிரப்பான்போ லிளிவந் துஞ் சொல்லும்" (கலி - 47) என்பது பிறன்கட் டோன் றிய வருத்தம்பற்றி வந்தது; என்னை? அவன் இவ்வா றெழுகுதல் நமக்கு இளிவரலாமென்னுங் குறிப்பினாற் கூறிக் குறை நயப்பித்தமையின்.

> "வலியரென வழிமொழியலன்
> மெலியரென மீக்கூறலன்" (புறம் - 239.)

எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றிய மென் மைபற்றி இளிவரல் பிறந்தன; என்னை? மெலியார் இளிவந் தன கூறுவராயினும் வலியார் மீக்கூறுவராயினும் இவன் அவை செய்யானென்றலின்.

> "ஒருவகை யுடைய தெறிவலோ யானு
> மிருகை சுமந்துவாழ் வேன்"

என்பது வீரம்பற்றிய இளிவரல் பிறந்தது. இது தன் கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்ருமையின் இலேசினாற் கொண்டாமென்பது. (சு)

---

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் களவியல் 10-ஆம் சூத்திரம் நச்சினர்க்கினிய ருரையிற் காண்க.

255. **புதுமை பெருமை சிறுமை யாக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.**

இது வியப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புதிதாகக் கண்டனவும், கழியப் பெரியவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி வியப்புத் தோன்றும், என்றவாறு.

'மதிமைசாலா மருட்கை' யென்பது அறிவினை உலக வழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமற் றிரித்து வேறுபடுத்து வருவதென்றவாறு. இவையுமெல்லாம் மேலனபோலத் தன்கட் டோன்றினவும் பிறன்கட் டோன்றினவுமென எட்டாதலுடைய.

"மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோர்யா னாகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே." (அகம்-82.)

என்பது தன்கட் டோன்றிய புதுமைபற்றிய வியப்புப் பிறந்தது; என்னை? தன்கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க் கட் டோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின்.

"மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாடுமயில்
விழவுக்கள விறலியிற் றோன்று நாடன்" (அகம் - 82.)

என்றவழிப் பண்டு ஒருகாலுங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயிலென்றமையிற் பிறபொருட்கட் டோன்றிய புதுமை யாயிற்று.

"நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே." (குறுந் - 3.)

என்பது பெருமைவியப்பு; என்னை? கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழி முறை முறையாற் பெருகற்பாலதாகிய நட்பு மற்றவனைக் கண்ணுற்றஞான்றே நிலத்தினதகலம் போலவும் விசும்பினேக்கம்போலவுங் கடலினுழம்போலவும் ஒருகாலே பெருகிற்றென்றமையின்; இது தன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பு. இது தலைமகன் கருத்தினை நட்பிற்குங் கொள்ளுங்காற் பிறன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பாமென்பது கொள்க.

"மைம்மல ரோதி மணிநகைப் பேதைதன்
கொம்மை வரிமுலை யேந்தினு - மம்ம
கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கட் பேதை
யிடையிற் சிறியதொன் றில்."

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய சிறுமை வியப்பு. தன்கட் டோன்றினவுங் கண்டுகொள்க.

"எருமை யன்ன கருங்கல் லிடைதோ
றானிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
கானக நாடனை நீயோ பெரும" (புறம் - 5.)

என்பது நரிவெரூஉத்தலையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகலின் இது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றி வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று.

"உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு" (நாலடி 4-8.)

என்பது பிறபொருளாக்கம்பற்றிய வியப்பு.

இனி மதிமைசாலா மருட்கையானே சிறுமைப் பொருள் பெருந்தொழில் செய்தலும் பெருமைப்பொருள் சிறுதொழில் செய்தலும் வியப்பா மெனக்கொள்க. "கிண் கிணி களைந்தகா லொண்கழ றொட்டு" (புறம்-7) என்னும் பாட்டுச் சிறியோர் பெருந்தொழிலைச் செய்தது.

" அன்னா ளொருவன்றன் னாண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டீ சுடரிழாய்" (கலி-47.)

என்பது பெரியோன் சிறுதொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று.

புதுமையை ஆக்கத்துளடக்கி முதுமை யென்பது பாடமாகவும் உரைப்ப. அன்னதோர் வழக்கின்மையானும் புதுமை ஒன்று ஒன்றாய்த் திரியுமெனப்பட்டு அவ்வாக்கத் துள் அடங்காமையானும் அஃதமையா தென்பது.

இங்ஙனம் இவை நான்கு சூத்திரப்பொருளும் நா ன்கு பதினாறாகியும் முப்பத்திரண்டாகியும் விரியுமாகலின் இவற்றை ஓரினமாக்கி முதற்சூத்திரத்து முன்வைத்தா னென்பது. இனி வருஞ்சூத்திர நான்கினும் எண்ணப்படும் பொருள் ஒன்று இரண்டாகாமையின் அவை பதினாறேயா மென்பது. அஃதேயெனின் இத்துணையுங் கூறிவந்த முப் பத்திரண்டனையும் இனிக்கூறும் பதினாறனையும் நோக்கி முதற்சூத்திரத்துட்,

"பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளுங்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" (தொல்-மெய்ப்—1.)

என்றானென்னாமோவெனின், என்னாமன்றே: பதினாறு பொருளும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டுமென்று படாமை யினென்பது; என்றார்க்குத் தன்கட் டோன்றுதல் பிறன் கட் டோன்றுதலெனப் பகுத்துப் பொருளுரையாது மே லனவும் இனி வருகின்றனவும் நானான்கேயாகலாற் 'பண்

ணைத்தோன்றிய எண்ணான்குபொரு' ளென்றானுமெனின் அங்ஙனங் கூறின் அவை "கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப' என்றும், 'நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே' (தொல்-மெய்ப்-2) என்றும் மடங்கக்கூறல் வேண்டாவாம்; வேண்டவே, இச்சூத்திரம் எட்டுவகையாகியே செல்லுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் இஃது உலகவழக்காதலிற் பண்ணைத் தோன்றிய பொருள் ஈண்டு ஆராயானென்பது. *அன்றி யும் இவற்றைப் பண்ணைத்தோன்றிய பொருளெனின் ஒன் றொன்றாக்கிக் கூறாது கூத்தன் அரங்கினுள் இயற்றும் வகை யானே சுவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென வேறு வேறு செய்வான் ஆசிரியனென்பது. (எ)

256. அணங்கேவிலங்கே கள்வர்தமிறையெனப்
பிணங்கல் சாலா வச்ச நான்கே.

இது முறையானே அச்சமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தெய்வமும் விலங்குங் கள்வருந் தமக்கு இறைவராயினாருமென நான்கு பகுதியான் அச்சம் பிறக்கும், என்றவாறு.

அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈறாகிய பதி னெண்கணனும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொ ழிலராகிய சவந்தின் பெண்டிர் முதலாயினாரும் உருமிசைத் தொடக்கத்தனவு மெனப்படும். விலங்கென்பன அரிமா முதலாகிய அஞ்சுதக்கன. கள்வரென்பார் தீத்தொழில்புரி வார். இறையெனப்படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரச ரும் முதலாயினர். பிணங்கல்சாலா அச்சமென்றதனான் முன்னையபோல இவை தன்கட் டோன்றலும் பிறன்கட் டோன்றலுமென்னுந் தடுமாற்றமின்றிப் பிறிதுபொருள் பற்றியே வருமென்பது.

---

* 'அற்றன்றியும்' என்பதும் பாடம்.

உதாரணம் :

"யானை தாக்கினு மரவுமேற் செலினு
நீனிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ்
சூன்மகண் மாறு மறம்பூண்வாழ்க்கை"

(பத்து-பெரும்பாண்-134-136.)

என்பதனுள் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தல் இயல்பென்பது கூறியவாறாயிற்று.

"ஒரூஉநீயெங் கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெரூஉதுங் காணுங் கடை" (கலி-87.)

இஃது கள்வர் பொருளாக அச்சம்பிறந்தது ; என்னை ? அவனைக் கள்வர்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின்.

"எடுத்துமே னோக்குறின் வாழலே மென்னுங்
கருத்தினாற்கை கூப்பிப் பழகி—யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமானறேர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியா வேந்து."

இஃது இறைபொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

பிணங்காத அச்சமென்றது சாலா அச்சமென்ற மிகையான் இந்நான்குமேயன்றி ஊடன் முதலியனவும் அச்சத்திற்குப் பொருளாமென்று கொள்க.

"செய்கின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
னாணை கடக்கிற்பார் யார்." (கலி - 81.)

என்பது புலவிப்பொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

"அணிகிளர் சாந்தி னம்பட் டிமைப்பக்
கொடுங்குழை மகளிரி னொடுங்கிய விருக்கை" (அகம்-235.)

எனவும்,

"அச்சா றாக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்" (கலி - 75.)

எனவும் வருவனவும் அவை. பிறவும் அன்ன. (அ)

257. கல்வி தறுகண் ணிசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமித நான்கே.

இஃது ஆறும் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற வீரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கல்வியுந் தறுகண்மையும் புகழுங் கொடையுமென்னும் நான்கும்பற்றி வீரம்பிறக்கும், என்றவாறு.

இச்சூத்திரத்துள் வீரத்தினைப் பெருமிதமென்றெண்ணினான்; என்னை? எல்லாரோடும் ஒப்பநில்லாது பேரெல்லையாக நிற்றல் பெருமிதமெனப்படும் என்றற்கென்பது. கல்வியென்பது தவமுதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கன கண்டஇடத்து அஞ்சாமை. இசைமையென்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொடுவருவன செய்யாமை. கொடையென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருளுங் கொடுத்தல்.

உதாரணம்:

"வல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்" (கலி - 141.)

என்பது கல்விபற்றிய பெருமிதம்; என்னை? என்னையுங் கல்லாமை காட்டினாளெனத் தன்பெருமிதங் கூறினமையின்.

"அடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்" (கலி - 141.)

என்பது தறுகண்.

"கழியாக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்"

என்பது புகழ்.

"வையம், புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னு விடும்பைசெய் தாள்" (கலி - 141.)

என்பது கொடை.

"தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
றபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா வீகை யுரவோன் மருக" (புறம்-43,)

என்பதும் அது.

'சொல்லப்பட்ட பெருமித' மென்றதனாற் காமம்பற்றியும் பெருமிதம் பிறக்குமென்று கொள்க.

"பல்லிருங் கூந்தன் மகளி
ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றூரே" (புறம் - 73.)

என்பது காமம்பற்றிய பெருமிதம். பிறவும் வருவன உளவேற்கொள்க. இது தன்கட்டோன்றிய பொருள்பற்றி வரும்; என்னை? கல்வியுந் தறுகண்மையும் இசைமையும் வேட்கையுங் கொடைத்தொழிலுந் தன் கண்ணவாகலின். ()

258. உறுப்பறை குடிகோ ளலைகொலை யென்ற
*வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே.

இஃது ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற வெகுளி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உறுப்பறையென்பது, கைகுறைத்தலுங் கண்குறைத்தலும் முதலாயின; குடிகோளென்பது, தாரமுஞ் சுற்றமுங் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கட் கேடுசூழ்தல்; அலையென்பது, கோல்கொண்டலைத்தன் முதலாயின; கொலையென்பது, அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல்: இவைநான்கும் பொருளாக வெகுளி பிறக்கும், என்றவாறு.

---

* 'வெறுப்ப' என்பதும் பாடம்

'வெறுப்பின்' என்றதனுன் ஊடற்கண்ணுந் தோன்றும் வெகுளி முதலாயினவுங் கொள்க.

"முறஞ்செவி மறைப்பாம்பு முரண்செய்த புலிசெற்று" (கலி-52) என்பது உறுப்பறையான்வந்த வெகுளி. 'நின்மகன் படையழிந்துமாறின' னென்றுபலர்கூற,

"மண்டமர்க் குடைந்தன ஞயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇ" (புறம் - 278.)

என்பது குடிகோள்பற்றி வந்தவெகுளி ; என்னை? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடுசூழ்ந்தானென்று சினங்கொண்டாளாகலின்.

"நெருந லெல்லைநீ யெறிந்தோன் றம்பி
யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன்"

என்பதும் அது.

"வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல
வின்னு மாறாது சினனே" (புறம் - 100.)

எனபதனுள் அலைபற்றிச் சினம்பிறந்தது ; என்னை ? புலியான் அலைக்கப்பட்ட யானை பொருது போந்தும் அவ்வலைப் புண்டலை நினைந்து சினங்கொள்ளாநின்ற தென்றமையின்.

"உறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை" (புறம்-72.)

என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிச்சுவை பிறந்தது ; என்னை ? சிறுசொற் சொல்லுதலென்பது புகழ்கொன்றுரைத்தலாகலின்.

"செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய்" (கலி - 87.)

என்பது ஊடற்கண் தலைமகள் வெகுட்சி கூறியது. பிறவுமன்ன.

இன்னும் அவ்விலேசானே,

"நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை"

(புறம்-125)

என்றாற்போலச் சினமில்லதனை உள்ளது போலக் கூறு வனவுங் கொள்ளாமோவெனின், *உணர்வுடையனவற்றுக் கல்லது சுவைதோன்றாமையின் வெருளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படாவென்பது. இது பிறன்கட் டோன்றிய பொருள் பற்றிவரும். (கo)

259. செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென்
றல்ல னீத்த வுவகை நான்கே.

இஃது ஈற்றுக்கண்ணின்ற உவகை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: செல்வமென்பது, நுகர்ச்சி; புலனென்பது, கல்விப்பயனாகிய அறிவுடைமை; புணர்வென்பது, காமப்புணர்ச்சி முதலாயின; விளையாட்டென்பது, யாறுங் குளனுங் காவுமாடிப் பதியிகந்துவருதல் முதலாயின. இவை நான்கும் பொருளாக உவகைச்சுவை தோன்றும், என்றவாறு.

உவகையெனினும் மகிழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

"உரனுடை யுள்ளத்தைச் செய்பொருண் முற்றிய
வளமையானாகும் பொருளிது வென்பாய்" (கலி-12.)

என்புழி வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இதுவெனக்கூறினமையின் இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த உவகையாம். "நன்கலம் பெற்ற வுவகையர்" என்பதும் அது.

"பெண்டிர் நலம்வௌவித் தண்சாரற் றாதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை" (கலி-40.)

* 'உணர்வுடையனவற்றிற்கு' என்பதும் பாடம.

என்பது அறிவுபொருளாக உவமைபிறந்தது; என்னை? முகைப்பதம்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலைவியரை நகைப் பதம்பார்க்கும் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாமாகலின்.

"இகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்" (நாலடி-14-7.)

என்பதும் அது. "இலமல ரன்ன வஞ்செசங் நாவின்" என்னும் மணிமிடைபவளத்துள்,

"தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புறு நரம்பிற் றீவிய மொழிந்தே" (அகம்-141.)

என்பது புணர்ச்சிபற்றிய உவமை; என்னை? அவள் இவ்வாறு முயங்கினமையான் "உவவினி வாழியென் னெஞ்சே" (அகம்-141) என்றமையின்.

"துயிலின்றி யானீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ" (கலி-30.)

என்புழி ஆருடி விளையாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைகுவான்மன் என்றமையின் இது விளையாட்டுப் பொருளாக உவமைபிறந்தது.

'அல்லல் நீத்த வுவமை' யென்றதனாற் பிறர்துன்பங் கண்டுவரும் உவமையும் உவமையெனப்படாதென்பது. இதுவுந் தன்கட் டோன்றிய பொருள்பற்றி வருமென்றார்க்குப் பிறன்கட் டோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவமை பிறக்கும் அஃதெப்பாற்படுமெனின், அதுவும் அல்லல் நீத்தவுவமை யென்றதனான் *உவமையெனப்படும். இனித் தன்கட்டோன்றியபெருமிதமும் உவகையும் முற்கூறாது பிறன்கட்டோன்றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தமையான் எடுத்தோதிய நான்கும்போலாது இது பிறன்கட் டோன்றிய இன்பம் பொருளாக வருமென்பதுகொள்க. (கக)

---

* 'உவமையெனப்படுமெனமறுக்க' என்பதும் பாடம்.

260. ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபா
லுடைமை யின்புற னடுவு நிலை யருள
றன்மை யடக்கம் வரைத லன்பெனாஅக்
கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த
னாணுத றுஞ்ச லரற்றுக் கனவெனாஅ
முனித னினைதல் வெரூஉதன் மடிமை
கருத லாராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனாஅக்
கையா றிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொறாமை
வியர்த்த லைய மிகைநடுக் கெனாஅ
விவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் மேற்கூறிவந்த எண்ணான்குமன்றி இவை முப்பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ஆங்கவை ஒருபாலாக—எள்ளன் முதலாக விளையாட்டிறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருகூறாக; ஒருபாலென்பது இனிச் சொல்லு கின்ற *ஒருகூறென்றவாறு: பின்னர் அவற்றையெல்லாம் எண்ணி 'இவையு முளவே அவையலங் கடையே' யென்றார். ஈண்டெண்ணப்பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள. அப்பொருண்மைய வல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண் டும் ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும், என்றவாறு.

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதிலனா லெனின், ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபாலென்றானாகலின் இருகூறெனப்படுவ †தம்மினொத்த எண்ணுதல்வேண்டுமாக லின் அவை முப்பத்திரண்டெனவே இவையும் முப்பத் திரண்டென்பது எண்ணி உணரவைத்தானென்பது.

---

* 'ஒருகூறு' என்பதும் பாடம். † 'தம்முளொத்த' என்பதும் பாடம்.

உடைமையென்பது, செல்வம்; செல்வநுகர்ச்சியாயின் உவகைப்பொருளாம்; இஃது அன்னதன்றி நுகராதே அச்செல்வந்தன்னை நினைந்தின்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம்; அஃதாவது * நிதிமேனின்ற மனம்போலச் செல்வமுடைமையான்வரும் மெய்வேறுபாடு. இன்புறலென்பது, அவ்வுடைமையை நினையுந்தோறும் இடையிட்டுப் பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி. நடுவுநிலையென்பது, ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடகநிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை; அஃதாவது "செஞ்சாந் தெறியினுஞ் செத்தினும் போழினு நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலைமை." அது காமவெகுளிமயக்க நீங்கினோர் கண்ணே நிகழ்வது; இது சிறுவரவிற்றாகலான் அவற்றொடு கூறினன். அருளலென்பது, மக்கண்முதலிய சுற்றத்தாரையருளுதல்: அஃது "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11) என்றாற்போல வருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அழுகையென்றமையின் இஃது அதனோடடங்காது. தன்மையென்பது, சாதித்தன்மை; அவை யாவன பார்ப்பாராயிற் குந்தி மிதித்துக் குறுநடைகொண்டு வந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தொடும் அடுத்தமார்பொடும் நடந்துசேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடியுடையும் விளித்தவிளையும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றலுமென்று இன்னோரன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க. அடக்கமென்பது, உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பணிந்தமொழியுந் தணிந்த நடையுந் தானைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலா

---

* 'நிதிமேனின்ற மரம்போல' என்னும் பாடம் பொருட்பேறின்றாகலின் அஃது ஏடெழுதுவோரான் நேர்ந்த பிழையெனவும், 'நிதிமேனின்ற மனம்போல' என்பதே திருத்தமான பாடம் எனவும் உணர்ந்துகொள்க.

யின. வரைதலென்பது, காப்பன காத்துக் கடிவனகடிந் தொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை பார்ப்பாராயின் முத்தீவேட்டலும் புலவுங் கள்ளும் முதலாயின கடிதலுமென்று இன்னோரன்னகொள்க; வரைதலென்பது தொழிலாதலான் இது தன்மையெனப்படாது. அன்பென்பது, அருட்கு முதலாகி மனத்தினிகழு நேயம்; அஃதுடையார்க்குப் பிறர்கட்டுன்பங்கண்டவழிக் கண்ணீர் விழுமாகலின் அவ்வருளானே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவையெல்லாந் தத்தமனத்தினிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. இனி வருகின்றவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். கைம்மிகலென்பது, ஒழுக்கக்கேடு; அது சாதித்தருமத்தினை நீங்கினமை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே பிறர் அறியுமாற்றால் ஒழுகுதல். நலிதலென்பது, பிறர்க்கின்னுசெய்து நெருங்குதல்; அது தீவினைமாக்கட்கண் நிகழும். அவரைக்கண்டு அச்சம் எழுந்ததாயின் அஃது அச்சத்தின்கண் அடங்குமாகலின் அஃதன்று இஃதென்பது. சூழ்ச்சியென்பது சுழற்சி, சூழ்வருவானைச் சுழல்வருமென்பவாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர் குறிப்பின் அவன்கட் டோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடு; அஃதாவது மனத்தடுமாற்றம். வாழ்த்தலென்பது, பிறரால் வாழ்த்தப்படுதல். வாழ்த்தலென்பது பிறவினையன்றோவெனின், ஒருவனை நீடு வாழ்க என்று வாழ்த்தல் பிறவினையாயினும் அவன் வாழ்விக்கப்படுதலின் அவன் அவ்வாறுகூறல் அமையுமென்பது. நாணுதலென்பது, நாணுள்ளம் பிறர்க்குவெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி. துஞ்சலென்பது, உறக்கம்; அது நடந்துவருகின்றுன் கண்ணும் விளங்கத் தோன்றுதலின் அதுவும் மெய்ப்பாடெனப்பட்டது. அரற்றென்பது, அழுகையன்றிப் பலவுஞ்சொல்லித் தன்குறை கூறுதல்; அது காடுகெழுசெல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல்போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன;

கனவென்பது, வாய் வெருவுதல்; அதனனும் அவனுள்ளத்துக்கண் நிகழ்கின்ற தொன்று உண்டென்றறியப்படும். முனிதலென்பது, வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ்சினமுமின்றி இடைநிகர்த்தாதல்; 'வாழ்க்கை முனிந்தா' னெனவும் "முறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே" எனவுஞ் சொல்லுபவாகலின். நினைதலென்பது, விருப்புற்று நினைத்தல், நின்னை மிகவும் நினைத்தேனென்பது வழக்காதலின்; அந்நினைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. வெரூஉதலென்பது, விலங்கும் புள்ளும்போல வெருவிநிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி; அஃது அஞ்சவேண்டாதன கண்டவழியும் கடிதிற்பிறந்து மாறுவதோர்வெறி. மடிமையென்பது, சோம்பு. கருதலென்பது, மறந்ததனை நினைத்தல். ஆராய்ச்சியென்பது, ஒருபொருளை நன்று தீதென்று ஆராய்தல். விரைவென்பது, இயற்கைவகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைவுதொழில்பட உள்ள நிகழுங் கருத்து. உயிர்ப்பென்பது, வேண்டிய பொருளைப் பெறுதவழிக் கையற வெய்திய கருத்து; அது நெட்டுயிர்ப்பிற்கு முதலாகலின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றானென்பது. கையாறென்பது, அவ்வுயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்கணென்பது, மலர்ந்த நோக்கமின்றி மையனேக்கம்பட வரும் இரக்கம். பொச்சாப்பென்பது, அற்றப்படுதல்; அஃதாவது பாதுகாத்துச்செல்கின்ற பொருட்கண் யாதானும் ஓர்நிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொறாமையென்பது, அழுக்காறு; அஃதாவது பிறர்செல்வங்கண்டவழி வேண்டாதிருத்தல். வியர்த்தலென்பது, பொறாமைமுதலாயின பற்றி மனம்புழுங்குதல். ஐயமென்பது, ஒருபொருண்மேல் இருபொருட்டன்மைகருதி வரும் மனத்தடுமாற்றம். மிகையென்பது, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாக வரும் உள்ளமிகுதி. நடுக்கமென்பது அன்பும் அச்சமும்

முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றான் உள்ளநடுங்குதல்; புதல்வர்க்குப் பிணி இல்வழியும் எவனாங்கொலென்று நடுங்குதல் அன்பான் நடுங்குதலாம். அச்சமென்னுஞ் சுவை பிறந்ததன்பின்னர் அதன்வழித்தோன்றிய நடுக்கம் அச்சத்தாற்றோன்றிய நடுக்கமாமென்பது.

இவை முப்பத்திரண்டும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் போல அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப்பாடெனக்கொள்க. இவையெல்லாம் உலகவழக்காகலான் இவ்வழக்கே பற்றி நாடக வழக்குள்ளுங் கடியப்படா என்றவாறு. மற்றிவற்றை எண்ணியமாத்திரை யல்லது இலக்கணங் கூறுகின்றிலனாலெனின், சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தவாகலின் சொல்லானாயினானென்பது. உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான் வழக்கு நோக்கியுஞ் செய்யுணோக்கியுங் கண்டுணரப்படும். (கஉ)

261. புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்த
னகுநயமறைத்தல் சிதைவுபிறர்க்கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.

இதன்மேலெல்லாம் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகூறினான். இனி அகத்திணையுட் பெரும்பான்மையவாகிவரும் மெய்ப்பாடுகூறுவான் தொடங்கி, அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறந்துவரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழி அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கி, புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப் பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியவாம் அவை யெனவும், அவையாறும் ஒரோவொன்று நன்னான்கு பகுதியான் ஒன்றன்பின்னொன்று பிறக்குமெனவுங் கூறுவான். அவற்றுண்

முதலனமூன்றினும் முன்னர்நின்ற ஒருகூற்றினை இந்நாற் பகுதித்தென்கின்றது இச்சூத்திரமென உணர்க. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழிக் கரந்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவள் கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடு சிறந்ததென்பது.

இதன் பொருள் : புகுமுகம் புரிதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற் கண் விரும்பும் உள்ளநிகழ்ச்சி ; புகுதலென்பது தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான்சென்று புகுதல்; முக மென்பது அங்ஙனந் தான்புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு; நோக்கெதிர் நோக்குதலை முகநோக்குதல் என்பவாக லின் இந்நோக்கினை முகமென்றானென்பது. புரிதலென் பது மேவுதல் என்றவாறு: அஃதாவது தலைமகன் காண் டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறு. மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோவெனின் 'அவன் தான்காண்பினல்லது தற்காண் டலை நயவான், அது தலைமையன்றாகலினென்பது. அது,

"யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்
றானோக்கி மெல்ல நகும்." (குறள்-110-4.)

என வரும்.

பொறிநுதல் வியர்த்தல் என்பது தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி உட்கும் நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்த நுதலளாதலும்; அது,

"பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
உறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென" (அகம்-135.)

என வரும். இம்மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்குரித்தன்று; உட்கும் நாணும் அவற்கின்மையின்.

நகுநயமறைத்தல் என்பது அதன் பின்னர்த் தலைமகன் கட் டோன்றியகுறிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய நயனுடைமை மனத்திற் பிறந்தவழியும் நகாதுநிற்றலும்; அது,

"முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை
நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு." (குறள்-128-4.)

என வரும். இது மடமையால் தோன்றிய நகையாகலான் இது மறைத்தலுந் தலைமகற்குரித்தன்று ; எனவே அவற்காயின் நகைதோன்றப்பெறு மென்பது. மற்றுச்,

" சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்" (குறுந்-169.)

என்னும் பாட்டினுள் "நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறு" என நகைகூறிற்றாலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப் பட்ட நகை தலைமகன் *அறிந்தது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்வாறு கூறினரென்பது.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது அங்ஙனம் நகுநய மறைத்த வழியும் உள்ளஞ்சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினைநிறுத்தலும் என்றவாறு; அது,

"அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோளே" (அகம்-86.)

எனத் தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுந் தலைமகற்குரித்தன்று, தன்சிதைவுணர்த்தினல்லது மறைக்குந்துணைச் சிதைவின்மையின் ; என்னை?

"பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன" (தொல்-கள-7.)

என்பவாகலின்.

---

*'அறிந்தது' ஒரு சொல் ; இதனை இருசொல்லாகப் பிரிப்பின் பொருளிடர்ப்படும்.

தகுமுறைநான்கு என்பது இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்றுதற்குத் தகுமெனப்பட்ட முறையானே வந்த நான்கும் என்றவாறு; ஒன்றென மொழிப—கள விற்கு முதற்கூறென்ப, என்றவாறு.

இவை களவிற் சிறந்தனவாவதல்லது கற்பினுள் வரு வனவல்ல என்றுணர்க. 'சிதைவுபிறர்க்கின்மை' யெனவே சிதைவு தலைமக னுணருமென்றூனும்.

இனி இவைநான்கும் முறையானே ஒருங்குவந்த செய்யுள் வருமாறு:

"யான்றற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழாள்
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையா னெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே."

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. இதனுள் "தான்பெரிது மகிழாள்" என்புழிச் சிறிதுமகிழுமென்றமையான் இது புகுமுகம்புரிதலாயிற்று. "வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி" என்பது பொறிநுதல் வியர்த்தல். "நகைமுகங் கரந்த" என்பது நகுநயமறைத்தல். "மிகைவெளிப்படாது" என்புழி மேல் 'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' (தொல்-மெய்ப்-19.) என்னும் புறனடையாற்றழீஇயின நகைமொக் குளும்பெற்றும். "தன்மனஞ்சிதைந்ததை நீயறிந்திலையால்" என்பது சிதைவுபிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன. (௩௧)

**262. கூழை விரித்தல் காதொன்று களைத
லூழணி தைவர லுடைபெயர்த் துடுத்தலோ
டூழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.**

இஃது இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று. என்னை? உள்ளத்துச் சிதைவறிந்தவழியன்றித் தலைமகளிரைத் தலைமகன் சென்று சையுங்காலும் மெய்யுறத்தீண்டிக் கண்ணுறுஞகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபிறந்தது எழுவாயாகப், பின்னர்த் தலைமகன் மெய்யுற்றவழி நிகழ்ந்த உள்ள நிகழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றானென்பது.

இதன்பொருள்: கூழைவிரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும், என்றவாறு.

இவற்றுக்குத் தலைமகன் ஏதுவாவதல்லது இவைதாம் அவட்கு நிகழாவென்பது.

கூழைவிரித்தலென்பது, பெய்யுபெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன்மகளிர்க்குவரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற்கண்ணதெனப்படும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில்நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாகலாற் கரந்தொழுகுதற்பாலளல்லளே, அங்ஙனங் கரக்குங்கால் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றிவரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும்; அங்ஙனந் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்ள நெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி நெகிழும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிறசுவைபற்றியும் உலகினுண் மயிர்க்கு வந்த *வேறுபாட்டினைக் கூறுப; என்னை? ஒன்றன்

* 'வேறுபாடு' என்பதும் பாடம்.

மதுரச் சுவைக்கு அதிசயங் கூறுவார் மயிரினைச் செவ்வ னின்றனவென்பதுபோலக் கொள்க. அக்கூழை விரித்தற்கு ஏதுவாயினுள் இவளாகலின் அதனைச் சினைவினையானன்றி முதல்வினையாற் கூறினுனென்பது.

காதொன்று களைதலென்பது, உறுப்பிடைப் பூட்டுறப் புனையாது பெய்து வைத்தனவாகலால் தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்வனவாயின; மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதுவாய நெகிழ்ச்சி நிரம்பத்தோன்றுது இடைநிகர்த்ததாகலின் ஒன்றுநிற்ப ஒன்றுவீழ்தலென்றுனென்பது. இது கூழை போலாது ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின் வேறு பாட்டினைக் கூழைவேறுபாட்டின்பின் வைத்தான்; என்னை? கூழையிற் காது தனக்கு உறவுடைமையின்.*

ஊழணிதைவரலென்பது, அக்கூழையுந் தோடும் போலப் பெய்யப்படு முறைமையவாகிய வளைகளை முன்கைமேல் இறுகச்செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின் அவற்றுப்பின் வைத்தான்.

உடைபெயர்த்துடுத்தலென்பது, உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல்; அது கழறொடிபோலாது செறிவுடைமையின் அவ்வுடைநெகிழ்ச்சியைத் தொடி நெகிழ்ச்சிக்குப்பின் வைத்தானென்பது. மற்றுத்,

"தொடிஞெகிழ்ந் தனவே தோள்சா யினவே" (குறுந்-239.)

---

* "கூழைக்குப் பின்னர்க் காதுதோற்றன ளென்றவாறு." என்று ஒருசொற்றொடர் இக்குறிப்பிட்ட இடத்தே ஓர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

எனப் பிரிவின்கண்வந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக் கூறுரோவெனின், அவை இன்னதன்பின்னர் இன்னது தோன்றுமென்னும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டுக் கூறுர். அவை,

'வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்து' (தொல்-மெய்ப்-20.) என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ னொருவன்
கண்ணி னேக்கிய தல்லது *தண்ணென
வுரைத்தலு மில்லை மாதோ வவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
\யோதி முந்துறக் காதொன் றுனெகிழ
விழலவிர் மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெடிதுகிமிர்ந் தனவே'
நீயறி குவையதன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே."

என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுகின்றது. இதனுள் "ஓதி முந்துற னெகிழ" என்பது கூழைவிரித்தல்; "காதொன் றுனெகிழ" என்பது காதொன்று களைதல்; "விழ லவிர்மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழல" என்பது ஊழணிதை வரல்; "நெடிது நிமிர்ந்தன துகிலும் பன்முறை" என்பது உடைபெயர்த்துடுத்தலாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்கிளை யுள் இக்காலத்துப் பயின்றன. பிறவும் அன்ன. (கச)

263. அல்கு றைவர லணிந்தவை திருத்த
லில்வலி யுறுத்த லிருகையு மெடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.

---

* 'கண்ணென' என்பதும் பாடம்.

இது முறையானே மூன்றாவது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அல்குறைவரல் முதலாகக் கூறப்பட்டன நான்கும் மூன்றாவதெனப்படும், என்றவாறு.

மேலது உடைபெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன்வழித் தோன்றுவது உடை பெரிதும் நெகிழ்ந்து காட்டுதலாயிற்று, அதனைப் பாதுகாத்தலான் அவ்வற்றம் மறைக்குங் கையினை 'அல்குறைவர'லென்றானென்பது.

அணிந்தவை திருத்தலென்பது, கடிசூத்திரமுதலாயின திருத்தல்; அஃது உடைநெகிழ்ச்சிபோலப் போற்றிச் செய்வதாகலான் அதனை அல்குறைவரலின்பின் வைத்தான்.

இல்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதாள் போல்வதோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இல்லாத வலியை மிகுத்தலென்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று. அல்குறைவரலும் அணிந்தவைதிருத்தலுந் தன்வலியின்மை காட்டவும் வலிதோற்றிக்கொண்டு செய்வதாகலின் அதனை இல்வலியுறுத்தலென்று மூன்றாமுறைமைக்கண் வைத்தானென்பது. இனி இற்பிறத்தலான் அதன்வலி *தோற்றுவதெனவுஞ் சொல்லுப; அஃதாவது முற்பிறந்தவற்றிற்கு முன்னை கூறினென்பது.

இருகையுமெடுத்தலென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக்கொண்டவலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற் கைகள் தாமே முயங்கல் விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர்

* 'தோன்றுதலெனவும்' என்பதும் பாடம்.

குறிப்பு. இந்நான்கும் மேலனவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதியும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வனவாம்.

சொல்லிய வென்றதனான் இவையெல்லாஞ் சொல்லப்படுவ தல்லது ஈண்டுச்சொல் *நிகழ்தல் வேண்டிலவென்பது. எண்ணு நிலைவகையால் தொகைபெற்ற நான்கென்னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப்பயனிலையாய் வந்தது. இவை நான்குந் தலைமகற்குரியவல்ல; தான் அவற்றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"ஓதியு நுதலு நீவி யாடன்
மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங்கி
† யுள்ளத் துகுநள் போல வல்குலின்
ஞெகிழ்நூற் கலிங்கமொடு புகுமிட னறியாது
‡ மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்
யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதலி
னிம்மை யுலகத் தன்றியு நம்மை
நீளரி நெடுங்கட் பேதையொடு
கேளறிந் தனகொலிவள் வேய்மென் றோளே."

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கட் டலைவன் தன்னிலையுரைத்தது. இதனுள் உடம்பும் உள்ளத்துகுவன போன்றனளென்பது அல்குறைவரல்; என்னை? அவ்வேறுபாட்டானே அற்றப்படுதலின். "அல்குலின் ஞெகிழ்நூற் கலிங்கம்" என்பது அணிந்தவை திருத்தல்; அல்குலின் யாத்த, நூலிற்கு ஞெகிழ்ச்சி கூறினமையின். "மெலிந்திலளாகி

* 'நிகழாமல் வேண்டுமென்பது' என்பதும் பாடம்.
† 'உள்ளமொடுங்குநள்' என்பதும் பாடம்.
‡ 'மெலிந்தனளாகி' என்பதும் பாடம்.

வலிந்து பொய்த்தொடுங்கவும்" என்பது இல்வலியுறுத்தல்; "யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதல்" என்பது இருகையுமெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பி னளல்லள்போலத் தோள்களைத் தன்வயத்தவாயின என் றமையின். "இம்மையுலகத்தன்றியு நம்மைக் கேளறிந்தன" என்றமையின் இருவர் அன்பும் எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்பெனச் சொல்லித் தன்னிலையுரைத்தாளாம். பிற வும் அன்ன. (கரு)

264. பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்த
ஈரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோட லுளப்படத் தொகைஇ
யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது நான்காம் பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: பாராட்டெடுத்தல்—புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்னர்த் தலைமகனை இயற்பட நினையுங் குறிப்பும்; இது பாராட்டென்னுது எடுத்தலென்றதனுல் அதனை உள்ள மெடுத்தன்மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

மடந்தப வுரைத்தல்—விளையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன் றுதலும்; உரைத்தலென்றதனுன் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சில கூற்றுமொழி கூறவும் பெறுமென்பதுகொள்க. அவை மேலையோத்துக்களுட் கூறப்பட்டன. மடந்தபவுரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும்.

ஈரமில் கூற்றமேற்றலர்நாணல்—அங்ஙனம் அறிமடங் கெடச் சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமராற் கூறப்படாத

கடுஞ்சொல் உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக் கொண்டு புறத்தார்க்கு இது புலனாங்கொலென்று நாணுதலும்:

கொடுப்பவைகோடல்— தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மாலையு முதலாயினகொண்டு கையுறைபாராட்டுதலும்; உளப்படத் தொகைஇ எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப—கொடுப்பவைகோடலகப்படத் தொகுத்தோதிய நான்கும் நான்காவது, என்றவாறு.

'எடுத்த'வென்றதனாற் கொடுப்பவை கொள்ளாது மறுத்தன் முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப்பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமையானும் அதன் பின்னரல்லது பிறரொடு கூற்றுநிகழாமையானும் அக்கூற்றுக் கேட்டல்லது தமரான் ஈரமில் கூற்றங் கோடலின்மையானும் அவையெல்லாம் முடிந்தவழித் தலைவன்மேற் சென்ற உள்ளத்தாற் கொடுப்பவைகோடற் குறிப்பினளாமாகலானும் அம்முறையான் வைத்தானென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்து
நின்னே போலுநின் றழையே யென்வயி
னிற்பா ராட்டியுஞ் சொற்கொள லின்றியும்
யாயெதிர் கழறலிற் போலா நாணியு
மயல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினு
நோய்செய் தன்றாற் றானே
நீதொடக் கருதலி னோரிடத் தானே."

இது கையுறைமறுத்தது. இதனுள் "நிற்பாராட்டி" என்பது பாராட்டெடுத்தல்; "சொற்கொளலின்றி" என்பது மடந்தபவுரைத்தல்; என்னை? கொளுத்தக் கொள்ளாதுவிடின் அது மடனுகாமையின். "யாயெதிர் கழறலிற் போலாநாணி" என்பது ஈரமில்கூற்றமேற்றலர்நாணல்; "துயர்மருந்தாயினும்" என்பது கொடுப்பவைகோடல். இத்தழை நின்கைப்பட்டவழிக் கரிந்துகாட்டி நின்மெய் வெப்பங் கூறுதலின் இதனை அவள் காணின் ஆற்றுளா மெனப் பின்னொருகாலத்து மறுத்தாளென்பது. (கசு)

**255. தெரிந்துடம் படுத றிளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே யைந்தென மொழிப.**

இஃது ஐந்தாங்காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் நிகழ்ந்தவழி அவ்வொழுகலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐபமாகலின் அதன்வழித் தோன்றுவது தெரிந்துடம் படுதலென்றுரென்பது.

தெரிந்துடம்படுதல்— தலைமகனைத் தலைமகள் இவ்வொழுகலாறு நிகழ்ந்தவாற்றைப் பட்டாங்குணராதார் தலைமைசெய்தனளிவளெனவுந் தகாத ஒழுக்கின ளிவளென வும் பல்லாற்றானும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துந் துணியாதும் உரைப்பாராகலான், அதற்கு நாணி, இனி யாதுகொல்லோ செயற்பாலதென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுகலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறிவியேங்கொலெனத் தடுமாறிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்து, முழுவதூஉஞ்

சொல்லாது தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக்கும் ஏற்றவகையான் வேண்டுவனதெரிந்துகொண்டு, இன்னவாறு பட்டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்படுதலுமென இன்னோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும்:

திளைப்புவினைமறுத்தல்—அங்ஙனந் தமர்க்குத் தானுடம் பட்டதன் பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுமிரவும் பண்டு திளைத்தவாறு திளைத்தலை அச்சமு நாணு மடனுங் காரணமாக மறுத்தலும்:

உடம்பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் திளைப்புவினை மறுத்தலென்று இரண்டாவது வைத்தானென்பது.

கரந்திடத்தொழிதல்—அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலால் தான் அவனை மறுத்த ஏதத்திற்கு நாணியும் அஞ்சியும் அவற்கு வெளிப்படாதொழுகுதலை உடையளாதலும்:

தன்னிடத்தே தங்குதலை இடத்தொழிதலென்றான்.

கண்டவழி யுவத்தல்—அங்ஙனங் கரந்தொழுகுங் காலத்து அவனை ஒருஞான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதூர்தலும்:

இது தலைமகற்கும் உரித்து.

பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப—இவை நான்கும் ஐந்தாங்கூறெனப்படும், என்றவாறு.

பொருந்திய நான்கென்றது இவை இடையறவின்றி ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய என்பது. இதனானே இவை

நன்னுன்கிேனுடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவும் படு மென்பதுகொள்க.

புகுமுகம் புரிதன் முதலாயினநான்குந் தலைமகளனவே யாகி ஓரினத்தவாயின. அவற்றுப் பின்னர்த் தலைமகன் அவ ளைப் பொருந்தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான் கும் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்ருேடு சிறிது இடை யறவுபட்டன. அல்குறைவரன் முதலாயின நான்கும் புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மேலவற்ருே டொன்ருது வேருயின. பாராட்டெடுத்தன் முதலாயின புணர்ந்து நீங்கியபின் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றிற் சிறிது வேற்றுமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலா யின களவுவெளிப்படுத்தற் குறிப்பினவாகலின் மேலனவற் ருேடு தழுவாது வேருயினவென்பது. இவற்ருெடும் வரு கின்ற நான்கன் வேறுபாடும் ஆண்டுச்சொல்லுதும். அவ் வாறு நோக்கியன்றே இவ் வாருசூத்திரப்பொருளினையும் இருபத்துநான்காக உடனேதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத் தென்பது. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நன் னுன்கு பகுதியாற் கூறியவை தம்முட் டாமென்பான் பொ ருந்தியநான்கென்ருனென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“ அறியாய் கொல்லோ நீயே தெறுவர
நோக்குதொறும் பனிச்கு நெஞ்சமோ டிவளே
யாய்க்கறி வுறுலி னின்னெதிர் நாணி
மனைவயிற் பிரியலண் மன்னே யதற்கே
வினைவில ளிவளென வுரைத்தி
புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே.”

என்பது பகற்குறிக்கட் டலைமகளை இடத்துய்த்து வந்து தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி வரைவுகடா

யது. இதனுள் "யாய்க்கறிவுறுலின்" என்பது தெரிந்துடம் படுதலென்பது; என்னை? அவள் நோக்குந்தொறும் பனித் தலென்றறிவுறுத்தா ளென்றமையின். "நின்னெதிர்நாணி" என்பது திளைப்புவினைமறுத்தல்; என்னை? தமர்க்கு மறைத் தாள் இம்மறையினையென்று தலைமகன் குறிக்குமென நாணி எதிர்ப்படாமையின். "மனைவயிற்பிரியலள்" என்பது கரந் திடத்தொழிதல்; "புனைதார்மார்ப காண்டியோ வதுவே" என்பது கண்டவழி உவத்தல்; என்னை? நிற்கண்டவழி நுதலுந்தோளும் பசலைநீங்கியவாறு கண்டிலையோவென் னுங் குறிப்பினாற் கூறினமையின். பிறவும் அன்ன. (கஎ)

266. புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே யாறென மொழிப.

இஃது ஆறுவது கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: புறஞ்செயச்சிதைத்தல்—பூவுஞ்சாந் தும் பூணுந்துகிலும் முதலாயினகொண்டு புறத்தே கோலஞ் செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்:

மேல்நின்றது கண்டவழி உவத்தலாகலானும் இது காணுதவழி நிகழ்கின்றதாகலானும் அதற்கினமின்றியும் அதன்வழித் தோன்றியதெனப் படுமாகலான் இதனை இச் சூத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

புலம்பித்தோன்றல்—அங்ஙனம் புனைந்தகோலந் துணை யொடுகழியப் பெறுமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாக லான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனிய ளென்பது அறிவியாநிற்றலும்:

கலங்கிமொழிதல்—கையொடுபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றந் தோன்றச் சொல்லுதலும்:

அஃதாவது தன்மனத்துநிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சிலபுலப்படச் சொல்லுதலாயிற்று.

கையறவுரைத்தல்—கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதலும்:

அஃதாவது வன்புறையெதிரழிந்து சொல்லுவனபோல்வன.

புலம்பியநான்கே ஆறெனமொழிப — இவை நான்குந் தனிமைவிகற்பமாகிய ஆறுங்கூற்று, என்றவாறு.

கையறவுரைத்தலென்பதனை ஈற்றுக்கண்வைத்தான் களவொழுக்கத்தினுள் இதனினூங்கு மெய்ப்பாடு *கூறப் படாதென்றற்கு ; என்னைகாரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற்பின்னர் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக் காகாவென்பது கருத்து; என்னை ? கையறவுரைத்தலென்பது சொல்லாமரபி னவற்றொடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற் றொழிற்படுத் தடக்குதலே எல்லையாகவுடைமையின், அதனினும் இறப்பத் தோன்றுவன மன்றத்திருந்த சான்றவரறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியுங் கூறி அழுதும் ஆற்றியும் பொழுதொடுபுலம்பியும் புள்ளொடு சொல்லியுர் நிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நடுவணைந்திணையெனப்பட்ட நற்காமத்திற்கு இலக்கணவகையான் ஏலாவாகலினென்பது. கையறவு

* 'கூறப்பெறுது' என்பதும் பாடம்.

உரைத்தலென்றதனான் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தவேயன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க. இவை எல்லாம் முறையானே நிகழ்ந்தமைநோக்கி யாழோர்கூட்டத் *தொன்மையுந் தோலும்போலப் பொருட்டொடர்நிலையாக்கி உரைப்பாருமுளர். அஃது ஆகாமைக்குக் காரணங் களவியலுட் கூறினானென்பது. இவற்றுக்குச்செய்யுள்:

"இவளே, அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்
பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல
மொழிவகை யறியாள் பொழிக ணீர்துடைத்
தியானே கையற வலம்வருங்
கூருய் பெருமகிற் றேறு மாறே."

என்பது வரைவுகடாயது. இதனுள் "அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇ" என்பது புறஞ்செயச்சிதைத்தல்; "பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளைபோல" என்பது புலம்பித்தோன்றல்; "மொழிவகை யறியாள்" என்பது கலங்கிமொழிதல்; "யானே கையற வலம்வரும்" என்பது கையறவுரைத்தல்; என்னை? தன் கண்ணீர்துடைத்தலும் ஆற்றாளென்றமையின். பிறவும் அன்ன. (௧௮)

267. அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப.

இது மேலனவற்றுக்கு ஓர் புறனடை.

---

* 'தொன்மை' 'தோல்' என்பவற்றின் இலக்கணம் செய்யுளியலிற் கூறப்படும்.

இதன்பொருள் : அன்னபிறவும்—மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடு போல்வனபிறவும்; அவற்றொடு சிவணி—அவற்றின்வேறன்றி அவைதம்முட் பகுதியாகி வருவன பிறவும்; மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப—நிலைபெறத் தோன்றுங் காமவொழுக்கத்து நிமித்தமென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

'மன்னியவினைய'வென்பது நடுவணைந்திணைக்கே யுரிய மெய்ப்பாட்டினவை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்கமல்லனவற்றை மன்னியகாமமென்னாரன்றே, அஃது இடையறவுபடாதாகலின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் வரையறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பதாம், அவை மன்னியவினையல்லாமையின்; என்னை ? 'காமஞ்சாலா விளமையோள்வயி-னேமஞ்சாலாவிடும்பை' யெய்துதலும் (தொல்-அகத்-50) நாற்பத்தெட்டியாண்டையானொடு பன்னீராட்டையாள் கூட்டஞ்சொல்லுதலும் ஒத்த காம மெனப்படாவாகலினென்பது. இவ்வாறு கூறவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் இவை வைத்த முறையான் வரையறுத்துக் கூறப்படாவெனவும், அவை வருவன வந்துழிக் கொளப்படூஉமென்பதும் பெற்றாம். இது புலனெறி வழக்கமல்லாத கந்தருவ மணத்திற்கும் ஒக்கும்.

'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' வருவன யாவையெனின் புகுமுகம்புரிதற்கட் டலைமகன் நோக்கியவழி ஒரு வல்லிப் பொதும்பரானும் மற்றொன்றானுஞ் சார்புபெற்று மறைதலும் அவையில்லாதவழி இடர்ப்படுதலு மென்றாற்போல்வன புகுமுகம் புரிதலா யடங்கும். நகுநயமறைக்குங்கால் தலைமகன்கட் டோன்றிய நகைமுதலாகிய குறிப்பேதுவாக நகை

தோன்றியதனை மறைக்குங்கால் இதழ்மொக்குளுள் தோன்றுவது நகையெனப்படாது நகுநயமறைத்தலின்பாற் படுமென்பது. இனிச் சிதைவுபிறர்க்கின்மையின்கண்ணும்,

'காட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்.' (தொல்-கள-5.)

என்றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுளவாமன்றே, அவை சிதைவுபிறர்க் கறிவிக்குமாயினும் ஆண்டுத் தானது மறைத்தாளென்னுங் கருத்தினளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவு பிறர்க்கின்மையாமென்பது. அவை யாவையெனின், அமர்த்து நோக்காது அலமர நோக்குதலும் நிலங்கிளைத்தலும் போல்வன. மற்றுப் பொறிநுதல்வியர்த்தற்குப் புறனடையாற்கொள்வன யாவையெனின், புறனடையாற்கோடல் ஆணையன்றாகலான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டொழிக வென்றவாறு. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வருவன அறிந்து அடக்கங் கூறுக.

மற்றும், 'பிறவும் அவற்றொடு சிவணி' யெனவே, மேற் கூறியவற்றொடு பொருந்தவருவன கோடுமன்றே? 'அன்ன' என்றதென்னை? யெனின்; அதனானே தலைமகட்குரிய மெய்ப் பாடு வேறுளவாயினுங்கொள்க. அவை ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலுந் துணிதலுமுதலாயின. மற்றுத் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற்குரியனவும் இன்னமுறையன வென்று வரையறுத்துக் கூறுரோவெனின்; அற்றன்று, தலைமகன்குறிப்புச் சிலபற்றித் தலைமகள்குறிப்புப் பலபிறக்கு மாகலானும் ஐயமுதலாயின மெய்ப்பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இன்மையானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப் பாடே சிறந்தனவென்று அவற்றை வரையறுத்துக் கூறினு

ரென்பது. மற்று, இவற்றை 'நிமித்த'மென்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்ந்து புணர்ச்சி நிகழுமாகலினென்பது. 'வினைய' என்பது ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மையுருபு. இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளைபெருந்திணைக்கு வருவன வருமாறு:

"ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை
யருக்கினன் போனேக்கி யல்லனேய் செய்தல்
குருக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றே வாயர் மகன்." (கலி-104.)

எனப் புகுமுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்தது. 'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே' (தொல்-கள-14) என்பதனான் இது கைக்கிளையெனப்பட்டது. மற்றிது முல்லைத்திணைப்பாட்டன்றேவெனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற்றென்பது அகத்திணையியலுட் கூறினும் *

இனித் தொன்மையுந் தோலும் முதலாயின வனப்புக்களுட் புகுமுகம்புரிதன் முதலாயின பெருந்திணைப் பொருள் பற்றிவருவன வருமாறு அறிந்துகொள்க. மற்றிவ் விருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம்முறையானே வரப்பெறுவோவெனின், அதற்கு இம்முறையான் இவையனைத்தும் வரல்வேண்டுவதின்மையிற் களவிற்கே விதந்துகூறினாரென்பது. அஃதென்னை பெறுமாறெனின், 'பலபொருட்கேற்பின் நல்லது கோடல்' என்னும் உத்திவகை.

இனிக் கற்பினுள்வருவன வருமாறு:

---

* இது பேராசிரிய ருரையாகலின், இக்குறிப்பு அச்சிட்ட நச்சினார்க்கினிய ரகத்திணையியலுரைப்பகுதியிற் காணப்பட்டிலது.

" இனிதெனக் கணவ னுண்டலி
னுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண் ணுதன் முகனே."
(குறுந்-167.)

என்பதனுள் நகுநயமறைத்தல் வந்தது.

" மாண்மறந் துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு." (கலி-89.)

இதனுட் சிதைவுபிறர்க்கின்மை வந்தவாறு. ஒழிந்தன வும் அன்ன.

"நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்வினுய் வாராமற் பெறுகற்பின்" (கலி-77.)

என்பது மடந்தபவுரைத்தல்.

இவையெல்லாங் கற்பின்கண் வந்தன.

" அன்னை சொல்லு முய்க வென்னதூஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பில் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக" (அகம்-65.)

என்பதோவெனின், அது 'பாராட்டெடுத்தல் மடந்தபவுரைத்தல்' (தொல்-மெய்ப்-16) என்புழி அடங்குமென் பது. (கசு)

268. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

இது மேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: 'மன்னியவினைய' (தொல்-மெய்ப்-19) வெனப்பட்ட புணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத்து

நான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறையானே நிமித்தமாகக்கொண்டு வருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும், ஆற்றாமைவந்தவிடத்து என்றவாறு.

மேற்கூறிய இருபத்து நான்கினையின்மை உரித்தென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

' தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குவந்தமை கண்டே." (அகம்-22.)

எனவும்,

" *வினைந்துவா லிளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்றலி
னின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே" (அகம்-58.)

எனவும் இவை களவியலுள் உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சி நிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவாறு ; என்னை ? முயங்குதொறு நகைதோன்றிற் றெனவே, பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறேகொள்க. இவைகண்டவழி யுவத்தலாகாவோவெனின், ஆண்டுத் தன்னுவகைகூறா ளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலினென்பது.

" தண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு †செழுஞ்செய்
மண்போன் ஞெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தவென்
னெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே." (அகம்-26.)

---

* 'வளைந்து' என்பதும்பாடம்.
† 'செஞ்செய்' என்பதும் பாடம்

என்புழிப் பாராட்டெடுத்தன்முதலாகிய பன்னிரண்டு நிமித்தமுமின்றி ஆற்றாமைநிமித்தமாகக் கற்பினுட் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது. உம்மை, எதிர்மறை; உயிர்மெலிவிடத்து உடைமையுடைத்துமாம் அவ்வினையென்பது. "தொடிஞெகிழ்ந்தனவே தோள்சாயினவே" (குறுந்-239) என்பதனுள் ஊழணிதைவரலென்னும் மெய்ப்பாடுவந்தது. பிறவும் அன்ன. இனி மேற்கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற்றொடு நான்குகூட்டிப் பத்தென்பாருமுளர். அவை இன்பமாதற் குரியனவன்மையின் வரையறை கூறுதொழிந்தானென்பது. (உ0)

269. அவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இஃது எதிரதுபோற்றி இறந்தது காத்தது.

இதன் பொருள்: அவையு முளவே—இனி எதிர்வருகின்றனவும் உளவாவது; அவையலங்கடையே—இறந்தனவற்றுக்கு இடனல்லாதவிடத்தே, என்றவாறு.

இதனது கருத்து, மேற்கூறிய இருபத்துநான்கு மல்லாதவழி இன்பத்தை வெறுத்தன் முதலாக இனிக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாதவிடத்து இவையும் உளவாமெனவே, வருகின்றமெய்ப்பாடுங் களவிற்குங் கற்பிற்குமுரியவெனவுங், களவிற்குவருங்கால் முதற்கூறிய இருபத்து நான்கன்பின்னுமே இவை பெரும்பான்மையான் வருமெனவுங், கற்பிற்காயிற் பயின்றுவருமெனவுங் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றாம். (உக)

270. இன்பத்தை வெறுத்த றுன்பத்துப் புலம்ப
லெதிர்பெய்து பரித லேதம் மாய்தல்

பசியட நிற்றல் பசலை பாய்த
லுண்டியிற் குறைத லுடம்புநனி சுருங்கல்
கண்டுயின் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடன் மெய்யே யென்ற
லையஞ் செய்த லவன்றம ருவத்த
லறனளித் துரைத்த லாங்குநெஞ் சழித
லெம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோட
லொப்புவழி யுவத்த லுறுபெயர் கேட்ட
னலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது மேல் 'அவையுமுள' (தொல்-மெய்ப்-21) எனப் பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: எண்ணப்பட்ட இருபதும் 'மன்னிய வினைய நிமித்தம்' (தொல்-மெய்ப்-19) என்பான் 'நலத்தக நாடின் அதுவே'யாமென்றுனென்பது. இவை புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகாதனபோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந்துணரிற் புணர்ச்சிநிமித்தமேயாம், என்றவாறு.

இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, யாழுங்குழலும் பூவுஞ்சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள் கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத்தோன்றுதல். அவை காமத்திற்கு ஒருவகையான் ஏதுவாமாகலின் 'மன்னியவினைய நிமித்த' மெனப்படுமோகலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்சிக் கேதுவாகா தன்றேயாயினும் அதனை ஆராய்ந்துணரின் நிமித்தமென வேண்டுமென்பான் 'நலத்தகநாடின் அதுவே' யென்றுனென்பது. கலக்கமுமென நின்ற உம்மை மேற் கூறிய பத்தொன்பானையுந் தழுவுதலின் இறந்தது தழீஇயிற் றும்.

"கல்லாக் கோவல ரூதும்
வல்வாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே." (அகம்-74.)

என்புழி இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக்கேது வாமென்பது கருத்து.

"எல்லி, மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொண்டு சாக்கு
மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே."
(அகம்-50.)

*என்பதும் அது. துன்பத்துப் புலம்பல்; என்பது, பிரிவாற்ருது துன்புறுங்காலை அவ்வாற்ருமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்ருளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும் ஆராய்ந்துணரினென்றவாறு. அவை,

"மின்னுறு விழுமங் களைந்தோ
டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே." (அகம்-169.)

என வரும்.

'எதிர்பெய்து பரித' லென்பது, உருவுவெளிப்பாடு, அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையும் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல். அது,

---

* முன் அச்சுப்பிரதியில் 'என்பது' என்னுஞ்சொல் 'துன்பத்துப் புலம்பல்' என்பதைக்கொண்டு முடிவதாகக்காணப்படுகின்றது; அங்ஙனமாமேல் 'துன்பத்துப் புலம்பல்' என்பது வேறுரையின்றி மயக்கமாமாகலின், வேறேட்டுப்பிரதிக்கிணங்க ஈண்டுச் செய்யப்பட்டிருத்தமே பொருத்தமுடைத்தாமென்க.

"வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு
துயின்மறந் தனவாற் றோழியென் கண்ணே."(குறுந்-301.)

என்புழி வாராதென் றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான் அதற்குமுன் இன்னவாறு பட்டதன்று அன்மையின் எதிர் பெய்து பரிதலாயிற்று.

'ஏதமாய்த' லென்பது, கூட்டத்திற்குவரும் இடையூறுண்டென்று பலவும் ஆராய்தல். அது சொதுமலர் வரையக் கருதுவர் கொல்லெனவும், பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார்கொல்லெனவுந் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது,

"வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே."

என வரும்.

'பசியடநிற்ற' லென்பது, பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவு மறுத்தல்.

"அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி." (அகம்-48.)

எனவும்,

"இனியா, னுண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்."
(கலி-23.)

எனவும் வரும்.

'பசலைபாய்த' லென்பது, பசலைபரத்தல். அது,

"கன்று முண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் றீம்பா னிலத்துக் காஅங்

கெனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுணீஇய வேண்டுந்
திதலை யல்குலெம் மாமைக் கவினே." (குறுந்-27.)

என வரும்.

'உண்டியிற்குறைத' லென்பது, பசியடநிற்றலேயன்றிச் சிறிது உண்டியூட்டிய வழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ் சிறிதுண்டல். அது,

"தீம்பா லூட்டினும் வேம்பினுங் கைக்கும்
வாரா யெனினு மார்வமொடு நோக்கு
நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே
யென்னினும் படாஅ ளென்னிதற் படலே."

என வரும்.

'உடம்புநனி சுருங்க' லென்பது, அவ்வுண்ணுமை உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல். அது,

"தொடிநிலை நெகிழச் சாஅய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறிய வாயினுங் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழி
நெஞ்சிற் பிரிந்தது மிலரே
குன்ற நோக்கங் கடிந்தது மிலரே."

என வரும்.

'கண்டுயின் மறுத்த' லென்பது, இரவும் பகலுந் துஞ்சாமை. அது,

"புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு

ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோர்யா னுகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு னெகிழ்தோ ளேனே."

என வரும்.

'கனவொடுமயங்க' லென்பது, அரிதினில் துயிலெய்திய வழித் தலைமகனைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம்.

"அலந்தாங் கமையலெ னென்றானைப் பற்றியென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான்போலவும்" (கலி-128.)

என்பது கனவொடு மயங்கிற்று.

'பொய்யாக்கோட' லென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக் கோடல். அது,

"கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
யைய வெமக்குநின் மார்பு." (கலி-68.)

எனவும்,

"வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை." (கலி-41.)

எனவும்,

"வருவே னென்ற நாளும் பொய்த்த
வரியே ருண்க ணீரு நில்லா."

எனவும் வரும்.

'மெய்யேயென்ற' லென்பது, பொய்யை மெய்யென்று துணிதல். அது,

> "கழங்கா டாயத் தன்றுநய *மருவிய
> பழங்க ணோட்டமுன் னலிய
> வழுங்கின னல்லனோ வயர்ந்தனன் மன்னே."

என்பது. தானே தன்மகனை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும் அதனைப் பழங்கண்ணோட்டம் முன் நலிதரப் பொய்யே புகுந்தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோடலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

'ஐயஞ்செய்த' லென்பது:

> "தூதவர் †விடுத்தரார் துறப்பார்கொ னோதக
> விருங்குயி லாலு மரோ" (கலி-33.)

என்புழி நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல் லென வாளாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐயமாயிற்று.

'அவன்றமருவத்த' லென்பது:

> "ஊர னூரன் போலுந்
> தேரும் பாணன் றெருவி னானே."

என்பது. அவன் றமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனிவெனப்படாதோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற்போல்வதோர் முனிவாயினல்லது பகைபட நிகழாக்குறிப்பெனப்படும்; அல்லாக்கால் அது பெண்டன்மையன்றுமாகலின்.

---

* 'மருளிய' என்பதும் பாடம்.
† 'விடாராய்' என்பதும் பாடம்.

"அவர் நாட்டு, *மாலைப் பெய்த மணங்கமழ் முந்தியொடு
காலை வந்த காந்தண் முழுமுதன்
மெல்விலை குழைய முயங்கவு
மில்லுய்த்து நடவுங் கடியா தோளே." (குறுந்-361.)

என்பதும் அது.

'அறனளித் துரைத்த' லென்பது, அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல். அது,

"பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்தி." (அகம்-9.)

என வரும்.

'ஆங்குநெஞ் சழித' லென்பது, அங்ஙனம் உரைக்குங்கால் நெஞ்சழிந்துரைத்தல். எனவே, அறனளித்துரைத்தல் அழிவின்றென்றுமென்பது சொல்லினான். அது,

"பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவென் வந்தன னென்னெஞ்
சழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதீமோ வென்று." (கலி-143.)

என வரும்.

---

* 'மாலைப் பெய்த மணங்கமழ் பூந்தி
யோர்குலை நிவந்த முழுமுதற் காந்தண்
மெல்விலை குழைய முயங்கலு
மில்லுய்த்து நடுதலுங் கடியா தோட்கே'
என்பது வேறுபாடம்.

'எம்மெய்யாயினு மொப்புமை கோட' லென்பது, யாதானும் ஒரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனேடொப்புமைகோடல். அது,

" கணைகழி கல்லாக் கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே." (கலி-20.)

என எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கொண்டவாறு. 'எம்மெய்யாயினு' மென்றமையாற் கண்டபொருளும் கேட்ட பொருளும் ஒப்புமை கொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.

'ஒப்புவழியுவத்த' லென்பது, ஒப்புமையுண்டாகிய வழியே உவமைகொண்டு அதனுனே உவகை தோன்றுவது. எனவே, முன்னது ஒப்பின்றி ஒப்புமைகொண்டதாயிற்று; என்னை? எம்மெய்யாயினு மென்றமையின்.

" காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட லினிதுமற் றின்னுதே" (கலி-80.)

என்பது ஒப்புவழியுவந்தது; என்னை? காமரு நோக்கினையென்றமையின்.

" பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் *முறைகோடாக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி".
(கலி-86.)

என வருவதூஉஞ் சொல்லுப.

'உறுபெயர் கேட்ட' லென்பது, தலைமகன் பெருப்புகழ் கேட்டு மகிழ்தல். அவை,

---

* 'முறைக்கொல்கா' என்பதும் பாடம்.

"பலவின் பழத்துட் டக்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வா" (கலி-41.)

எனவும்,

"மென்றோ ணெகிழ்த்தான் *திறமல்லால் யான்காணே
னன்றுதீ தென்று பிற" (கலி-142.)

எனவும் வரும்.

'கலக்க'மென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல். அவை,

"பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து" (கலி-142.)

எனவும்,

"பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்
புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புணை யாகலு முண்டு" (கலி-144.)

எனவும் வரும். 'கலக்கமு நலத்தக நாடி னதுவே' என்றது கலக்க மென்பதனை வேறுபெயர்த்து வைத்ததென் னையெனின், இக்காலத்து அதனினூங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட் டுக்குறிப்புளவல்ல தலைமகட்கென்பது அறிவித்தற்கென் பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற்காயின் அதனினூங்கு வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது; அவை, மடலூர் தலை வரைபாய்தலை என்றற்றொடக்கத்தன. அது,

"மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப

---

* 'தகையல்லால்' என்பதும் பாடம்.

மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே." (குறுந்-17.)

இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

இவ்வாறு கூறவே இச்சூத்திரத்துளோதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்றவகையானே கொள்ளப்படு மென்பது. அவை,

"எவ்வி யிழந்த *வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் †யாருளர் நமக்கே." (குறுந்-19.)

என்பது துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றானாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்.

"அந்தீங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க
நெடுஞ்சே ணாரிடை யிலங்கு ஞான்றே."

என்பது எதிர்பெய்து பரிதல்; என்னை? முற்காலத்து எதிர்ப்பட்டமை பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழிந்தனவுந் தலைமகற்குரியனவாகி வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இவையெல்லாம் அறனும்பொருளுமன்றி இன்பப்பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வன வாதல் வழக்குநோக்கி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாயவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்

* 'வறுமையாழ்ப் பாணர்' என்பதும் பாடம்.
† 'யாரளோ' என்பதும் பாடம்.

ணப்பட்டன வெல்லாம் உள்ளத்து நிகழ்ந்தனவற்றை வெளிப்படுப்பன வாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல்வருவனவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். (உஉ)

271. முட்டுவயிற் கழறன் முனிவுமெய்ந் நிறுத்த
லச்சத்தி னகற லவன்புணர்வு மறுத்த
றூ துமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்
றுயிரு நான்கே யழிவில் கூட்டம்.

இது வரைந்தெய்துங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடு இவை எட்டுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முட்டுவயிற்கழறல் — தலைக்கூட்டத்திற்கு முட்டுப்பாடாகியவழிக் கழறியுரைத்தலும்: அது,

"நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
*கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றாற் றோழிநங் களவே" (அகம்-122.)

என்பது. இது தலைமகன் கேட்பக் கழறியுரைத்தது.

முனிவுமெய்ந்நிறுத்தல்—தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்பட நிற்குநிலைமையும்:

அஃது,

"இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே" (அகம்-52.)

---

* 'கன்முது புறங்காட் டன்ன' என்பதும் பாடம்.

என்புழி வாழ்க்கைமுனிந்து *தலைமகள் சொல்லியது.

அச்சத்தினகறல் — தலைமகன்கண்வரும் ஏதமஞ்சி அவனை நீங்குங் குறிப்பும்:

“இன்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்ச
மென்னொடு நின்னொடுஞ் †சூழாது கைமிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே” (அகம்-127.)‡

என்னும்பாட்டினை முழுதுங்கொள்க. அதன் கருத்தாவது, நாம் அவர் இருளிடைவருதலேதமஞ்சி அகன்றுவலித்திருப்பவும் என்னையும் நின்னையுங் கேளாது என்னெஞ்சு போவானேனென்றவாறாயிற்று.

அவன் புணர்வுமறுத்தல்—இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் விலக்குதற்கெழுந்த உள்ளநிகழ்ச்சியும்:

அது தமரையஞ்சி மறுத்தமையானும் இது வரைவு கடாவுதற்குக் கருத்தாகலானுந் தினைப்புவினைமறுத்தலோடு இது வேற்றுமையுடைத்து.

* ‘தலைமகன் சொல்லியது’ என்னும் பாடம் பொருட் பொருத்தமின்று.

†.‘சூழ்ந்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முழுவதையும் (ந - உரை) 470-ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

“நல்வரை நாட நீவரின்
*மெல்லி யாளொரு நாள்வா ழலளே” (அகம்-12.)

என்பது தலைமகள்குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன்புணர்வு மறுத்தலெனப்படும். இஃது ‘ஒன்றித்தோன்றுந் தோழிமேன’ (தொல்-அகத்-39) என்னும் இலக்கணத்தால் தோழிகுறிப்பாயினுந் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது கொள்க.

தூதுமுனிவின்மை — புள்ளும் மேகமும்போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூதிரந்து பன்முறையானுஞ் சொல்லுதலும்: அவை,

“கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநின்னல்லது பிறிதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தல்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்
தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறவை கிளருந் துறைவனை நீயே
சொல்ல வேண்டுமோ ரலவ” (அகம்-170.)

என்புழிக் கூறப்பட்டனவெல்லாந் தூதாகலின், தூதுவிடுதலை வெறுததன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது.

“புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன்
றீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமு
நெய்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டு
தாமணந் தனையமென விடுகந் தூதே.” (குறுந்-106.)

* ‘மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே என்பதும் பாடம்.

என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது வலாது. என்னே? களவினுள் நெய்பெய் தீயின்வந்து எதிர்கொளலாகாமையின்.

துஞ்சிச்சேர்தல் — மனையகத்துப் பொய்த்துயிலோடு மடிந்து வைகுதலும்:

துஞ்சுதலெனினும் மடியெனினும் ஒக்கும். வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழப்பெறுமையின் தலைமகனொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தலென்றானென்பது. எங்ஙனமோவெனின், .

"என்மலைந் தனன்கொ றானே தன்மலை
யார நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே." (குறுந்-161.)

என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டு வந்தானென்றமையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாக்கால் அங்ஙனஞ் சொல்லுதல் அன்பழிவெனப்படும்.

"ஆமிழி யணிவரை" என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுட்

"பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோணட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுத்தலு மஞ்சுவ ருங்கிய
வருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே" (கலி-48.)

என்னுஞ் சுரிதகமும் அது.

காதல்கைம்மிகல்—காமங்கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியும்: அது,

"உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி

வான்ரோய் வற்றே காமஞ்
சான்ரோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே" (குறுந்-102.)

என வரும்.

கட்டுரையின்மை—உரைமறுத்திருத்தலும்:

அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணாயினுந் தலைமகன் கண்ணாயினும் உரைமுறை நிகழ்வதல்லது தலைமகள் உரையா ளென்பது பெற்றும். அது,

"யான்ற *னறிவ ருனறி யலவே
யாங்கா குவள்கொ ருனே
பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே." (குறுந்-337.)

என்பது தலைமகள் கட்டுரையாதிருத்தலின் தலைமகன் தமரினெய்தல் வேண்டினமையிற் கட்டுரையின்மையின் வரைவுகடாதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே வரைவுகடாதற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்று ஆயிரு நான்கே அழிவில்கூட்டம்—என்றெண் ணப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு ஏதுவாம் என்றவாறு. அஃதாவது வரைந்தெய்துங் கூட்ட மென உணர்க. (உரு)

272. தெய்வ மஞ்சல் புரையறந் தெளித
லில்லது காய்த லுள்ள துவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுதுமறுப் பாக்க
மருண்மிக வுடைமை யன்புதொக நிற்றல்
பிரிவாற் ருமை மறைந்தவை யுரைத்தல்
புறஞ்சொன் மாணுக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

---

* 'அறிவலே' என்பதும் பாடம்.

இஃது அழிவில்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர் வருதற்குரிய மெய்ப்பாடு இவையென்கின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினொன்றும் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமெனப்படும், என்றவாறு.

செப்பியபொருளென்பது அழிவில்கூட்டமன்றே, அதற்கு முற்படும் மெய்ப்பாடெட்டனையும் அழிவில்கூட்டமென்றதுபோல அதற்குப் பிற்படும் மெய்ப்பாட்டினையும் அழிவில் கூட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமே இவையுமெனக் கூறியவாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் *தலைமகள் மனத்து நிகழ்வன இவையென்பது கூறினனும்.

தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவற்கு ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்னோரென்பது அவனானுணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினையஞ்சி ஒழுகுமொழுக்கம் அவள்கட்டோன்றும், அங்ஙனம் பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சியைத் தெய்வமஞ்சலென்றுனென்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வர் தன் கணவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகளஞ்சுதல் எற்றுக்கெனின், அவனின் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமையின் அவனான் அஞ்சப்படுந் தெய்வந் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென்பது. அல்லதூஉந் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சுவளென்பது.

"சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் தீகெனக்
கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியையவதோ". (கலி-16.)

---

* 'தலைமகன் மனத்து' என்னும் முன்னச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருத்தமின்று.

என்பது, தெய்வத்திறநோக்கித் தெருமந்ததாம்; * என்னை அவற்கிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம்வேண்டிய குறை முடியாது பிரிந்தார்மாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொலென்றஞ்சி உரைத்தவாறு.

"அச்சா றாக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னுகுவல்." (கலி-75.)

என்பதும் அது. இவை,

'ஐயர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ்
செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற்கண்' (தொல்-கற்-5.)

தலைமகள்கருத்தின்கண் நிகழுங் குறிப்பென்பது.

புரையறந்தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துப் படுதல். அது,

"விரியுளைக் கலிமான் றேரொடும் வந்த
விருந்தெதிர் †கோடலின் மறப்ப லென்றும்" (கலி-75.)

என வரும். இஃது அவனொடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனாயின், விருந்துகொண்டு புகுதரும், அதனான் ஊடலைமறப்பேனென்றமையிற் புரையறந்தெளிதலாயிற்று.

இல்லதுகாய்தலென்பது, களவின்கட்போலாது தலைமகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல். அது,

"நற்றா ரகலத்துக் கோர்சார் மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கு
முட்டுப்பா டாகலு முண்டு"

---

* கிடைத்த பிரதிகளைக்கொண்டு இச்சொற்றொடர்ப் பொருள் தெரிந்து திருத்தக்கூடாமையின், இஃது இருந்தபடியே விடப்பட்டது.

† 'கோடலை' என்பதும் பாடம்.

என வரும். இது கடவுளரையே கண்டு தங்கிறைபினும் கெட்டிருங்கூந்தற் கடவுளரையே கண்டாயென்று இல்லது சொல்லிக் காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனுற் பெற்ற தலையளி உள்ளதேயாயினும், அதனை உண்மையென்றேதெளியாது அருவருத்துநிற்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது "கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்" என்னும்பாட்டினுள்,

"வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ணீர்ஞெண்
டிரைதேர் வெண்குரு கஞ்சி *யயல
வொலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற் றள்ளற்
றிதலையின் வரிப்ப வோடி †விரைபுத
னீர்மலி மண்ணளைச் செறியு மூர" (அகம்-176.)

என்புழித் தலைமகன் வாயில்வேண்டச் சென்றுனைப் பிறர் கூறும் பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ள துவர்த்தலாயிற்று.

"பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரோடும்
விட்டவள்வர னேக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்"

என்பதும் அது.

புணர்ந்துழியுண்மையென்பது, முன்கூறிய இல்லது காய்தலும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் செய்வனசென்ற உள்ளநிகழ்ச்சி. அது,

"குளிரும் பருவத்தே யாயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதா—மொளியிழா
யூடி யிருப்பினு மூர னறுமேனி
கூட லினிதா மெனக்கு" (ஐந்திணை, 50-30.)

---

* 'அயல, தொலிந்த பகன்றை' என்பதும் பாடம்.
† 'விரைந்துதன்' என்பதும் பாடம்.

என்பது. என்னே? புணர்ந்துழியுண்மை கூறிஞள் விகார மின்றி யாதலின்.

பொழுதுமறுப்பாக்கமென்பது, களவின்கட் பகற்குறி யும் இரவுக்குறியுமென வரையறுத்தாற்போல்வதோர் வரை யறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்க மென்றவாறு. எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந் துபட்ட இடர்ப்பாட்டினீங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப் படும். அது,

"அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்
தேந்தெழின் *மலர்ந்த தூம்புடைத் திரள்கா
லாம்பல் குற்றுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரியே மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே." (குறுந்-178.)

என்பதனுள், தொழுது காண்பிறையில் தோன்றினமென் பது களவுக்காலத்து இடையீடுபெருகிற்றெனக் கூறி அங் ஙனம் வரைந்தபொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீ ரென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

அருண்மிகவுடைமையென்பது, களவுக்காலத்துப்போ லத் துன்பமிகுத்தலின்றி அருண்மிகத் தோன்றிய நெஞ்சின ளாதல். அது,

† "நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினிய
ரென்று மென்றோள் பிரிபறி யலரே" (நற்றிணை-1.)

என வரும்.

---

* 'மலர' என்பதும் பாடம்.

† 'நின்ற சொல்லி னீடுதோ றினியர்' என்பதும் பாடம்.

அன்புதொக நிற்றலென்பது, *களவுக்காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விருப்பினனே ஒருங்குதொக நிற்றல்.

" எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுங்கா னின்னின்
றுறைவா ளென்ன சடத்தளோ மற்றே "

என்புழிப் புதல்வர்ப்பயந்து நின்னின் றுறையுங்கடத் தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொக நிற்றலாயிற்று.

பிரிவாற்றாமையென்பது, களவிற் பிரிவாற்றுதல் வேண் டுமாறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றுதல் வேண்டப்படாது; என்னை ? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலி னென்பது.

" இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவெனக்
கடனிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போ றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பின
டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை" (கலி-2.)

என்புழி இனைய கற்பினளைப் பிரியாமை பொருளாயி னன்றி நும்மால் தரப்படும்பொருள் பொருளாகுமோ என் றதன் கருத்தாவது, பிரிவாற்றாமையின் இவள் இறந்துபடு வள், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவா றாயிற்று.

மறைந்தவையுரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து நிகழ்ந் தனவற்றைக் கற்புக்காலத்துக் கூறுதல். அவை,

---

* 'களவுக்காலத்துப்போலத் துன்பமிகுதலாற் பிரிந்த' என்பதும் பாடம்.

"கள்வினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
யலமர லுள்ளமொ டளவிய விடத்தும்" (தொல்-கற்-5.)

என்புழித் தோன்றிய மனக்குறிப்பு. அது,

"முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யானே மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே
யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத ருமஞ் சினரே" (அகம்-26.)

என்பது. முன்னிலைப்புறமொழியாகலான் மறைந்த ஒழுக்கத்துக்கண் நிகழ்ந்தபொருளைக் கற்பினுள் உரைத்தவாறாயிற்று.

புறஞ்சொன்மாணுக்கிளவியென்பது, தலைமகற்கு வந்த புறஞ்சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அவற்கு வரும் பழிகாத்தலுந் *தனக்கு அறமாதலின் அதுவுங் கற்பின்கண்ணே நிகழுமென்பது. அது,

"களிறுகவர் கம்பலை போல
வலரா கின்றது †பலர்வாய்ப் பட்டே" (அகம்-96.)

என்றாற் போல்வன.

கிளவியொடுதொகைஇ யென்பது, இதனோடுந் தொகுத்தென்றவாறு. சிறந்தபத்தும் என்பது, விதந்தோதிய பத்தும். செப்பிய பொருள் என்பது, அழிவில்கூட்டமெனச்

* 'தனக்கு ஆமாகலின்' என்பதும் பாடம்.
† 'பலவாய்ப்பட்டே' என்பதும் பாடம்.

செப்பிய கற்பின் கண்வரும் மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும் என்பது.

மற்றுப் பதினொன்றனையெண்ணிச் சிறந்தபத்து இவையென்ற தென்னையெனின், அதனை,

"ஒன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே" (தொல்-மர-1.)

என்ற மரபியற் சூத்திரம்போல மொழிமாற்றியுரைக்கப்படும். அங்ஙனஞ் சிறந்த பத்தும் புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇயெனக் கூட்டியுரைக்க. சிறந்த பத்தென்றதனான் இவையன்றிக் கற்பினுள் வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுளவேற் கொள்க. (உச)

273. பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயி
னிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே.

இதுவும் அம்மெய்ப்பாட்டுப் பகுதியே கூறுகின்றது; மேற் களவியலுள்,

'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப' (தொல்-கள-2.)

என்றான், அவ்வொப்பினது பகுதி இத்துணைக்குறிப்பு உடைத்தென்ப துணர்த்தினமையின்.

இதன்பொருள்: ஒத்த பிறப்பும் ஒத்த ஒழுக்கமும் ஒத்த ஆண்மையும் ஒத்த பிராயமும் ஒத்த உருவும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த நிறையும் ஒத்த அருளும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த செல்வமுமெனப் பத்துவகைய தலைமகளொப்பினது பகுதி, என்றவாறு.

இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவோவெனின் படுமாயினும் அஃது ஒப்பினது வகையென்றதனானே தலைமகட்கே உரிமை கொளப்படும். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பதுகுடிப்பிறத்தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கங் குடிமை எனப்படும் ; குடிப்பிறந்தாரது தன்மையைக் குடிமையென்றுரென்பது ; அதனை ஊராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்கர்ம். அஃது ஆள்வினையெனப்படும். இது தலைமகட்கொப்பதன்றுலெனின், குடியாண்மையென்புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்கும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. யாண்டென்பது ஒத்தவாறென்னையெனின், பன்னீர்யாண்டும் பதினாறியாண்டுமே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது *ஓத்தினுள் ஒப்பமுடிந்தமையின் அதுவும் ஒப்பெனவேபடும். 'உருவுநிறுத்தகாமவாயி' லென்பது, பெண்மைவடிவும் ஆண்மைவடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்தவழி அவற்றுமேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஓதியவகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத்தாமா றென்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கையன்பு வடிவுபற்றியல்லது தோன்றுமையானுங், குணம்பற்றித் தோன்றுவன செயற்கையன் பாகலானும், உருவினை அன்பிற்கு அடையாகக் கூறினுயினும் உருவு சிறப்புடைமையின் அதனை நாம் பகுத்தெண்ணிக் கொண்டாமென்பது. என்னை ?

> "வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
> டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு." (குறள்-64-2.)

---

* 'வேதத்தின்' என்பதும் பாடம்.

என்புழிக் கற்றறிதலென்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்பவாகலின்.

அஃதேல், உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின் மெய்ப்பாடாமா றென்னையெனின், அவ்வுருவுபற்றி மனத்தின் கட்பிறப்பதோர் தருக்குண்டன்றே அதனான் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். நிறையென்பது மறைபிறரறியாமை நெஞ்சினை நிறுத்தல். அருளென்பது, எல்லாவுயிர்க்கும் இடுக்கண்செய்யாத *அருளுடையராயிருத்தல். அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமையாததோர் குறிப்பு. உணர்வென்பது அறிவுடைமை; அஃதாவது உலகியலாற் செய்யத்தகுவது அறிதல். திருவென்பது, பொருளுடைமையும் பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றுந் திருத்தகவிற்றாகியதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. அது வினையுள்ளுடைமை யெனவும் படும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மின் ஒக்கும் பகுதியெனவும் அவைபற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

'வகை' யென்றதனான் ஆண்மைவகை பெண்மைவகையெனவுங், குடிமைவகையென்பது இருவர்க்கும் இளமைப் பருவத்தே தங்கிய ஒழுக்கமேயெனவும், பிறப்பினதுவகை அந்தணர்க்கு நான்கும் அரசர்க்கு மூன்றும் வணிகர்க்கு இரண்டும் வேளாளர்க்கு ஒன்றும் பிறப்புவகையெனப்படுமெனவுங் கூறுக. இனி, 'ஏவன்மரபின் ஏனோர்' (தொல்-அகத்-24) பாங்கினும் 'அடியோர் பாங்கினும் வினைவலபாங்கினும்' (தொல்-அகத்-23) தம்மின் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்துவருங் காமக்குறிப்பு முதலாயினவுங் கொள்க.

---

* 'அருளுடையனாயிருத்தல்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறிவுடையார்கட் காமக் குறிப்பு நிகழாமையின் இவற்றையும் ஈண்டு மெய்ப் பாடென்றோதினனென்பது. அடியோர்பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும் வரும் இக்குறிப்பு முதலாயவற்றை இலேசினாற் கொண்டான் அவை பிறழ்ந்துவருமாகலினென்பது.

உதாரணம்:

"அவனுந்தா,
னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்." (கலி-39.)

என்பது பிறப்பொப்புமை.

"உள்ளினெ னல்லன் யானே புள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோண்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே."

என்பது தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகள்மேல் வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று.

"கேள்கே டூன்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
*கேடில் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்து" (அகம்-93.)

என்புழி இன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினைமுடித்தன மாயினும் அவளை "முயங்குகஞ் சென்மோ" என்றமையின் தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றி

---

*'கோல் கேளிர்' என்பதும் பாடம்.

யிருந்தா ளென்பதூஉங் கருதியகருத்தினுற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.

"என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்" (கலி-18.)

என்பது யாண்டு.

"முல்லை முகையு முருந்து நிரைத் தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
நல்லேன்யா னென்று *நலத்தகை நம்பிய
†சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்ற கிற்பாரியார்"
(கலி-108.)

என்பது உருவு.

"நின்மக ளுண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுடு ரமையத்
தவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்" (அகம்-48.)

என்பது உருவுநிறுத்த காமவாயில்,

"கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்
பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந்து" (கலி-37.)

என்புழி முன்னத்திற் காட்டுதலல்லது தானுரையா னென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறிய வாறு,

"அவன்வயிற்
சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்" (கலி-37.)

---

* 'நலத்தக' என்பதும் பாடம்.

† 'சொல்லாட்கு' என்பதும் பாடம்.

எனத் தன்னிறையுடைமை காரணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு,

"பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்" (கலி-37.)

என்பதும் அது. இது தோழி கூற்றன்றோவெனின், அதுவுந் தலைமகள்குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினு மென்பது.

"தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேரின்" (அகம்-4.)

என்பது அருள்பற்றிப் பிறந்த காமக்குறிப்பு.

"அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதரும்" (அகம்-22.)*

என்னும் பாட்டினுள்,

"தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்ப"

என்பது இருவருணர்வும் ஒத்தவாறு; தலைமகள் குறிப்பு உணர்ந்துவந்தனனென்றமையின். இது 'செல்வம்புலன்' (தொல்-மெய்ப்-11) என்புழிப் புலனெனப்படாது காமத் திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது.

"நெய்த னெறிக்கவும் வல்ல னெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற்
றொய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினு னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்" (கலி-143.)

என்பது திருவினுற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தவாறு. என்னை ? இனையன வல்லனுதல் செல்வக்குடிப்பிறந்தாரை அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்குறிப்பினை நிகழ்த்துமென் பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்.

---

* இச்செய்யுளை (ந-உரை) 167-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

"உழூந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு" (கலி-94.)

என்பதும் பிறப்புவகையின்பாற்படும். பிறவும் இவ்வாறே கொள்க. (உரு)

**274. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
யின்புற லேழைமை மறப்போ டொப்புமை
யென்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.**

இது காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: நிம்பிரி—பொறாமைதோன்றுங் குறிப்பும்; அவை இந்நாட் சிறிதுபொறுத்தாயென்றாற் போல்வன: கொடுமை—கேடுசூழ நினையுந் தீவினையுள்ளமும்; வியப்பு—தலைமகள்பால் தெய்வத்தன்மைகண்டான்போல் வியந்தொழுகுதலும்; இனிக் குணத்தின்மேற் கொண்டு தன்னைவியத்தலெனினும் அமையும்: புறமொழி—புறங் கூற்றும்; வன்சொல்—கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; பொச்சாப்பு—கடைப்பிடியின்றி நெகிழ்ந் திருத்தலும்; மடிமை—சோம்புள்ளமும்; குடிமை—இவள் இழிந்தபிறப்பினளெனத் தன்னை நன்குமதித்தொழுகுத லும்; இன்புறல்—ஒருவரொருவரிற் றாமே இன்புறுகின்றா ராகநினைத்தலும்; ஏழைமை—நுழைந்தவுணர்வினரன்றி வரும் வெண்மையும்; மறப்பு—மறவியும்; ஒப்புமை—இன் னாளையொக்கும் இவளென்று அன்புசெய்தலும்; என்று இவை இன்மை என்மனார் புலவர்—இவையெல்லாம் இன்றி வருந் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

எனவே, அவைதம்மை வரையறுத்துக்கூறுது அவற்றுக்காகாதன வரையறுத்துக் கூறினுனென்பது. தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்காகாதன கூறல்வேண்டுவதன்றென்பது. ஆகாதவற்றுக்கு உதாரணங்காட்டலாவதில்லை. (உசு)

**275. கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதினுணரு
மூணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியி
னன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங்குரைத்தே.**

இது மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

‘எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென்
றுள்ளப்பட்ட நகைநான்கு’ (தொல்-மெய்ப்-4.)

என்புழி நகைக்கேதுவாகிய பொருள்கூறியதல்லது அப்பொருள்பற்றிப் பிறந்த நகையுணர்வு புலப்படுமாறு இன்னவாறென்றிலன். இனி ‘உடைமையின்புறல்’ (தொல்-மெய்ப்-12) என்றற்றொடக்கத்தனவினும் அவ்வாறு எண்ணியதல்லது அவை உணருமாற்றுக்குக் கருவி கூறியதிலன். அங்ஙனமே பிறவுங் கூறியதிலனுகலான் அதனை ஒருவாற்ருற் கூறுகின்ருன்.

இதன்பொருள்: கண்ணானுஞ் செவியானும் யாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்கல்லது மெய்ப்பாட்டுப்பொருள் கோடல் ஆராய்தற்கு அருமையுடைத்து, என்றவாறு.

மற்று மனத்துநிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணானுஞ் செவியானுமுணர்தலென்பதென்னையெனின், மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலுமுடைமையின் அவை கண்ணானுஞ் செவியானுமுணர்ந்து கோடல் அவ்வத் துறைபோயினராது ஆற்றலென்பது கருத்து.

"இரண்டறி களவினங் காத லோளே
முரண்கொ டுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்
முள்ளூர்க் கான நாற வந்து
நள்ளென் கங்கு னம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
யமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே." (குறுந்-312.)

என்பதனுள் அமராமுகத்தளாகுதலுந் தமரோரன்ன ளாகுதலுந் தலைமகற்குப் புலனாகலின் அவை கண்ணுணர் வெனப்படும். "ஒழிகோ யானென வழிதகக் கூறி" என் புழித் தலைமகன்மனத்து நிகழ்ந்தவழியெல்லாம் ஒழிகோ யானென்ற உரையானே உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர் வெனப்படும். இங்ஙனம் உணர்தலும் உணர்வுடையார்க்கன் றிப் பெரிதும் அரிதென்பான் 'எண்ணருங்குரைத்'தென்றா னென்பது. (உஎ)

மெய்ப்பாட்டியன் முற்றிற்று. *

---

* இவ்வியலுரையும் இதற்குப் பின்வரும் இயல்களினுரையும் பேராசிரியர் உரையென்பது ஆராய்ச்சியால் தெளியப்பட்டது. இதற்கு முந்திய இயல்களின் உரையிறுதியில் 'நச்சினார்க்கினியர் செய்த காண்டிகையுரை முடிந்தது' என்று ஏடுகளில் எழுதப்பட் டிருப்பதுபோல இவ்வியலுக்கு எழுதப்படவில்லை; 'மெய்ப்பாட்டி யன் முற்றிற்று' என்றே உள்ளது.

ஏழாவது

உவமவியல்.

276. வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின் உவமவியல் என்னும் பெயர்த்து. உவமம் என்பது ஒருபொருளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமைகூறுதல். இதனானே இவ்வோத்து நுதலியதூஉம் உவமப்பொருளே கூறுதலாயிற்று. மற்று அகம்புறம் என்பனவற்றுள் இஃது என்ன பொருள் எனப் படுமோவெனின், அவ்விரண்டுமெனப்படும்; மெய்ப்பாடு போல என்பது. என்னை?

'உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான" (தொல்-உவம-20)

என மேல்வருகின்றதாகலின்.

மற்றிவ்விருதிணைப்பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறியப்படுதலானும், உவமம்பற்றியும் பொருள் கூறுகின்றானென்பது மேல் அகத்திணையியலுள் உவமத்தினை இரண்டாக்கி ஓதினான்; உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமமென. அவ்விரண்டனையும் ஈண்டு விரித்துக் கூறுகின்றவாறு. அவற்றுள் ஈண்டு ஏனையுவமத்தினை முற்கூறினான், அஃது அகத்திணைக்கே சிறந்ததின்றாயினும் யாப்புடைமை நோக்கி; உலக வழக்கினுஞ் செய்யுள்வழக்கினும் வருமாகலானுமென்பது.

அஃதேல் உள்ளுறையுவமஞ் செய்யுட்கே உரிமையின் அதனைச் செய்யுளியலுட் கூறுகவெனின், உவமப்பகுதியாதலொப்புமை நோக்கி ஓரினப்பொருளாக்கி ஈண்டுக் கூறினுனாயினும் வருகின்ற செய்யுளியற்கும் இயையுமாற்றான் அதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், அது செய்யுட்குரித்தென்னுங் கருத்தானென்பது. எனவே, எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் போலச் செய்யுட்குரியன செய்யுட்கென்றே ஓதலும் ஒருவகையாற் பெற்றாம். மற்றுப் 'பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கம்' அல்லாத வழக்கு ஆராயப் பயந்ததென்னையெனின், அப்புலனெறிவழக்கிற்கு உறுப்பாகிய வழக்கினை ஆராய்தலும் அதற்கு உபகாரமுடைத்தாதலானென்றவாறு. மற்றிதுமேல் எவ்வோத்தினெடு இயைபுடைத்தோவெனின், மேற் பொருள்புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள்புலப்பாடே கூறுகின்றானுகலின். எங்ஙனமோவெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்பது. இவ்வோத்தின் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உவமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: தொழிலும் பயனும் வடிவும் வண்ணமும் என்னும் நான்கெனப்படுங் கூறுபட வரும் உவமத்தோற்றம், என்றவாறு.

உவமமென்பதனை வினைமுதலாகிய நான்கினெடுங்கூட்டி வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமெனப் பெயர்கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பயனாதலின் பயத்திற்கு முன்னர் வினை கூறப்பட்டது; அதுபோலப் பிழைப்பினால் தோன்றும் நிறத்தினை அதற்குப் பின் வைத்தான், பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய்யினையும் அதனுடன்வைத்தானென்பது. மற்றுமெய்யெனப்படுவது பொருளாதலின் அதன் புடை பெயர்ச்சியாகியவினை பிற்கூறுகவெனின், வினையுவமந் தன்னுருபு தொக்குநில்லாது விரிந்தேநிற்றற் சிறப்புடையனவும் உளவாகநோக்கி அது முற்கூறினானென்பது. அது புலிமறவனெனத் தொகாது புலியன்ன மறவனென விரிந்தே நிற்றலும், புலிப்பாய்த்துளெனத் தொக்கு வருதலும் உடைத் தென்பது. தொகை நான்கென எண்ணிக்கொடுத்தான்.

வரலாறு: புலியன்னமறவனென்பது வினையுவமம், அதுபாயுமாறே பாய்வனென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்த மையின்; அற்றன்றித் தோலும் வாலுங் காலும் முதலாகிய வடிவும் வண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவென்பது; ஒழிந்த வற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"மாரி யன்ன *வண்கைத்
தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே" (புறம்-133.)

என்பது பயவுவமம்; என்னை? மாரியான் விளைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கு மென்றவாறு. துடியிடையென்பது மெய்யுவமம்; அல்குலும் ஆகமும் அகன்றுகாட்ட அஃகித் தோன்றும் மருங்குலால் துடி அதனோடு ஒத்தது. பொன்மேனியென்பது உருவுவமம்; பொன்னின்கண்ணும் மேனியின்கண்ணுங் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்திலவென்பது. இந்நான்

* 'வண்மை' என்பதும் பாடம்.

கும்பற்றி உவமந் தோன்றுமென்பது கருத்து. 'உவமத் தோற்றம்' என்பது மூன்றாவதன் தொகை; உவமத்தாற் பொருள் தோன்றுந் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று 'அடைசினைமுதல்' (தொல்-சொல்-கிளவி-26) என்றாற்போல அடையெனவே இந்நாற்பகுதியும் அடங்கக்கூறிப் பண்புத்தொகையென்புழி வண்ணம் வடிவு முதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்கு தல்செய்யாது ஈண்டு நான்கெனப் பகுத்ததென்னையெனின், இது பொருளாராய்ச்சியாகலாற் *கட்புலனும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறாக நோக்கி வடிவினையும் உருவினையும் வேறுபடுத்தான்; என்னை? வடிவுபற்றிய பண்பினை † இரவின்கண் உற்றுணரப்படும்; வண்ணமாயின் அவ்வாறு உற்றுணரப்படாதென்பது. அல்லாக்காற் பகற்குறிக்கட் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயினவும் இரவுக்குறிக்கண் எய்துவான் சொல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக் கூறினானென்பது. அல்லதூஉம், உணர்த்துகின்ற தினைப்பொருளினை எளிதிற் புலப்படுத்தலுபகாரம் நோக்கியும் அவ்வாறு பகுத்தானென்பது.

‡ "களிற்றிரை தரீஇய பார்வ லொதுக்கி
ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல" (அகம்-22.)

என்புழிப் பார்வலொதுக்கமாகிய வினை பண்பெனப் படாது. என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்றி நிகழுங் குண

---

* இவ்வாற்றாற் கட் புலனும் பண்பு 'வடிவு' என்பதும், உற்றுணரும் பண்பு 'உரு' என்பதும் பெற்றாம்.

† 'இரவின் கண் உற்றுணரப்படும்' என்பதற்கு 'இரவின் கண் உருவாக உற்றுணரப்படும்' என்பது பொருளாக உரைக்க.

‡ இச்செய்யுளை 167-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

மாகலினென்பது. அடையெனினும் அதுவேயெனக் கூறி மறுக்க. எனவே, பார்வலொதுக்கமெனப்பட்ட வினைப் பகுதியாற் பிழையாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுங்கிநின்றா னென்பதும் பிறர்க்கஞ்சிப் பார்வலொதுங்குகின்றானல்ல னென்பதுஞ் சொல்லியவன் தலைமைக்கேற்ற உவமையாத லின், அது பொருட்டோற்றமாயிற்று. "மாரியன்ன வண் மை" (புறப்-133) என்பதூஉம் பண்பாயின், அதன் நிறத்து மேற்கொண்டு வண்மையுங் கரிதெனல்வேண்டுமாகலின் அது பண்பென அடங்காது.

"அணைத்தோள்" (கலி-87) என்பதும் அது

"உருவுகிள ரோவினைப் பொலிந்த பாவை
யியல்கற் றன்ன வொதுக்கினள்" (அகம்-141.)

என்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமங்கொள்ளவே, உயிரில் லாதாள்போல, அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தாளென்னும் பொருள்தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது; பண்பு இழிபாகலின்.

"மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே" (குறுந்-98.)

காட்டி,

"இன்ன ளாயின ளன்னுதல்" (குறுந்-98.)

என்றவழிக், குறித்த பருவங் கழிந்ததென்னும் பொருண் மை விளங்கிற்று.

உருவுவமம் இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி நோக்கி உவமப்பகுதியென்றான் என்பது. என்றாற்கு, இந் நான்கு பகுதியேயன்றி அளவுஞ் சுவையுந் தன்மையும் வெம் மையும் நன்மையுந் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெருமையும் முத

லாயின பற்றியும் உவமப்பகுதி கூறுரோவெனின், அவை யெல்லாம் இந்நான்கனுள் அடங்குமென்றற்கும் அந்நான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடையவென்றற்குமன்றே அவற்றை 'வகைபெற வந்த' என்பானுயிற்றென்பது. "பறைக்குர லெழிலி" (அகம்-73) என்றக்காற் பறையும் எழிலியும் ஒத்தல் வினைபற்றி உவமை கொள்வான் ஒன்றற்குக் குரல் கூறி ஒன்றனை வாளாது கூறினுனுயினும் வினையுவமத்தின் வகையெனப்படும்.

"கடைக்கண்ணுற் கொல்வான்போ னேக்கி"(கலி-51.) என்பதூஉம் அதன்வகை.

'வந்த' என்றதனுன் இல்லாத வினை வருவித்துஞ் சொல்லப்படும். அவை "விசும்புரிவதுபோல்" (அகம்-24) எனவும், "மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்ன" எனவும், "வான்ரேய் வன்ன குடிமையும்" எனவும் வரும்.

இவை உவமையும் பொருளும் ஆகிய வினைபற்றி வந்தில வாகலின் அதன் வகையெனப்பட்டன. 'அன்ன' 'ஆங்க' என்பன இடைச்சொல்லாகலின் வினைப்பின்னும் வந்தன. "நடைகற்றன்ன" என்புழிக் கற்று என்னும் வினையெச்சந் தன்னெச்சவினை இகந்ததாயினும் அஃது உவமப்பகுதியாகலான் அங்ஙனம்வருதலும் வகையென்றதனுனே கொள்ளப்படும்.

"கொன்றன்ன வின்னு செயினும்" (குறள்-11-9.) என்பதும் அது.

"இணரெரி தோய்வன்ன வின்னு செயினும்"(குறள்-31-8.) என்பது வினைப்பெயர்பற்றி உவமஞ் சென்றது.

பொன்மரம் போலக் கொடுக்குமென்பது பயவுவமத்தின்பகுதியாய் அடங்கும்; என்னை? மழைத்தொழிலாகிய பெயலாற் பயந்த விளையுளுடன் இடையிட்டுப்போய் உவமங் கொள்ளாது கொடைப்பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுவமம் எனப்படாது, கொள்வார்க்குப பயம்ஒத்தலாற் பயவுவமத்தின்வகையாயிற்று. நிலம்போலுங்கொடை என்பதும் அது.

"தெம்முனையிடத்துச்சேயர்கொல்" என்னும் எல்லைப் பொருண்மை மெய்யுவமத்திற்கு வகையெனப்படும், அஃது அன்னவாகலினென்பது. இடைகிடந்த நிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது. மற்றுச் சேய்மை அணுமைக் குணமாம் பிறவெனின், அற்றன்று; துடியிடை என்றவழி அதன் இடைநுணுக்கமுங் குணனாகும், அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; எனவே நிறப்பண்பு அல்லனவெல்லாம் மெய்யுவமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமையான் அவை நிறப்பண்பிற்கு இனமெனவும் படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோதாது வகையென்றதனாற் கொண்டானென்பது. "தளிர்சிவந்தாங்குச் சிவந்த மேனி" யென்பது உருவுவமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத்தாற் கொள்ளப்பட்டுப் பொருள் நிறமாயினும் அதனை வினைவிரித்தாங்கு விரித்தமையின் அவ்வேறுபாடுநோக்கி வகையெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறே கொள்க. இப்பகுதியுடைமைநோக்கி 'வகைபெறவந்த' என்றானென்பது. (க)

277. விரவியும் வரூஉ மரபின வென்ப.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது; நான்கென மேல் தொகைகொடுத்தமையின் அவை வேறு வருத

லெய்தியதனை அவ்வாறேயன்றி விரவியும் வரும் என்றமை யின்.

இதன்பொருள்: அந்நான்கும் ஒருபொருளோடு ஒரு பொருள் உவமஞ்செய்யும் வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் விரவியும் வரும் அதன் மரபு, என்றவாறு.

"செவ்வானன்னமேனி" (அகம்-கடவுள் வாழ்த்து) என வண்ணம் ஒன்றுமேபற்றி உவமஞ்சென்றது.

" அவ்வானி,
னிலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்றவழி வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ்சென்றது.

" காயா மென்சினை தோய நீடிப்
பஃறுடுப் பெடுத்த வலங்குகுலைக் காந்த
ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி
கையாடு வட்டிற் றோன்று
மையாடு சென்னி மலைகிழ வோனே" (அகம்-107.)

என்புழி ஆடுதற் றொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன.

'மரபின'வென்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய்வருத லும் மரபே, வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க. (உ)

278. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: உவமையெனப்பட்டது உயர்ந்த பொருளாகல்வேண்டும், என்றவாறு.

எனவே, உவமிக்கப்படும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டுமென்பது.

"அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்" (பத்து-பட்டின-298) எனவும், "மாரி யீகை மறைத்தோட் சோழர்" எனவுங், "கடல்கண்டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்" (அகம்-176) எனவும், "பொன்மேனி" எனவும் வரும்.

இவற்றுள் உவமையுயர்ச்சியானே உவமிக்கப்படும் பொருட்குச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

'உள்ளுங்காலே' என்றதனான் முன்னத்தினுணருங்கிளவியான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க. அவை 'என்யானை' 'என்பாவை' என்றவழி அவைபோலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயினும், அவன் குறிப்பினான் அவை வினையுவமையெனவும் மெய்யுவமையெனவும் படும். இவற்றுக்கு நிலைக்களங் காதலும் நலனும் வலியுமென்பது சொல்லுதும், அவை பற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின்.

"அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு" (குறள்-109-1.)

என்பது ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமரையன்று முகமேயெனத் துணிந்தவழியும், மழையன்று வண்டிருத்தலிற் குழலேயெனப் பொருட்குக் காரணங்கொடுத்தவழியும், மதியங்கொல்லோ மறுவில்லையென்று உவமைக்குறைபாடு கூறுதலும்,

"நுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ

ஐயதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று" (கலி-55.)

என்பனவுமெல்லாம் அவை. இவற்றுண் மலையுஞ் சுனையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறுத்தது என்னை யெனின், அவையாமாறு 'முதலுஞ் சினையும்' என்புழிச் (தொல்-உவம-6) சொல்லுதும்.

'என்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ' (தொல்-உவம-11) என மேல்வருஞ் சூத்திரத்துள் என்றவென்பதோர் உவம வுருபு கூறினமையின், "வாயென்றபவளம்" எனவும் "வாய் பவளமாக" எனவும் "வாய்பவளம்" எனவும் வருவனவும் அக்குறிப்புவமையின் பகுதியெனவேபடும். இவற்றை வேறு வேறு பெயர்கொடுத்து விரித்துக்கூறாது 'முன்னத்தினுணர்' வனவே இவையெல்லாமென்னுந் துணையே இலேசினாற் கூறி ஒழிந்ததென்னையெனின், இவற்றாற் செய்யுள் செய் வார் செய்யும் பொருட்படைப்பகுதி எண்ணிறந்தனவாக லின், அப்பகுதியெல்லாங் கூறாது பொதுவகையான் வரை யறைப்படும் இலக்கணமேகூறி யொழிந்தானென்பது. வாயென்றபவளமெனவும் வாய்பவளமாகவெனவும் வாய் பவளமெனவும் வந்த பவளக்குறிப்புவமைகளை இக்காலத் தார் உருவகமென்றே வழங்குப.* இனி வாய் பவளமென

---

* தண்டியலங்காரம் வீரசோழியம் முதலான பிற்றை ஞான்றை நூலுடையார் வடநூலார் மதமே பற்றி உவமை ஒன்றனையே வாளா பலபெயர்களாற் பெருக்கி அவற்றானும் அஃது அடங்காமை கண்டு இளைப்புற்றார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமப் பகுதியே பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாய் எல்லா அணிகளையுந் தன்னுள் அடக்கி நிற்றல் காண்க.

வுங் கண் கருவிளையெனவும் பெயர்ப்பபனிலைவரின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவகம் என்றாராகலின் அதுவும் உவமை யெனவே படுமென்பது. (கூ)

279. சிறப்பே நலனே காதல் வலியோ
டந்நாற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப.

இதுவும் எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: வினை பயன் மெய் உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவைநான்கும் இடனாகப் பிறக்கும் உவமை, என்றவாறு.

நிலைக்களமென்பது அவை அவ்வாறு உவமை செய் தற்கு முதலாகிய நிலைக்களனென்றவாறு.

"முரசுமுழங்கு தானை மூவருங் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅற்
கோடியர் தலைவ கொண்ட தறிந" (பத்து-பொருந-54-57.)

என்பது சிறப்பினாற் பெற்ற உவமமாகலிற் சிறப்புநிலைக் களனாகப் பிறந்தது.

"ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்" (புறம்-251.)

என்புழி அந்நகரினது செயற்கைநலந் தோன்றக் கூறி னமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனாயிற்று.

"பாவை யன்ன *பலராய் மாண்கவின்" (அகம்-98.)

என்புழி மகள்கட் காதல் காரணமாக உவமைபிறந்தது. 'என்யானை' யென்பதும் அது.

---

* 'பாலார்' என்பதும் பாடம்.

"அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்"

(பத்து-பட்டின-298.)

என ஒருவன் வலிகாரணமாக உவமம்பிறந்தமையின் அதற்கு நிலைக்களம் அவன் வலியாயிற்று.

இவ்வாறு கூறவே உயர்ந்தபொருளின் இழிந்ததெனப் பட்ட பொருள் யாதானும் இயைபில்லதொன்று கூறலாகா தெனவும், உவமையொடு முழுதும் ஒவ்வாமைமாத்திரையாகி அதனோடொக்கும் பொருண்மை உவமிக்கப்படும்பொருட் கண்ணும் உளவாகல்வேண்டுமெனவுங் கூறி; அவைதாமும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும் ஒருபொருட்கண் தோன்றிய நன்மைபற்றியவுங் காதன் மிகுதியால் உளவாகக்கொண்டு உரைப்பனவுந் தன்றன்மையால் உளவாயின வலிபற்றினவு மென நான்காமென்றவாறு. இவற்றுக்கெல்லாம் வினை பயன் மெய் உரு என்னும் நான்குந் தலைப்பெய்யுமென்பது.

சிறப்பென்பது, உலகத்துள் இயல்புவகையானன்றி விகாரவகையாற் பெறுஞ் சிறப்பு. நலனென்றது அழகு. காதலென்பது அந்நலனும் வலியும் இல்வழியும் உண்டாக்கி யுரைப்பது. வலியென்பது தன்றன்மையானே உள்ளதோர் வலியெனக்கொள்க. இவற்றை நிலைக்களமெனவே இவை பற்றாது உவமம் பிறவாதென்பதாம். தன்மேல் வருகின்ற பகைவனைப் பகைவன் புலிபோலுமென்று வீரக்குறிப்பு அழியாமற் கூறுங் குறிப்பு இன்மையின் அவ்வுவமைக்குத் தோற்றம் ஆண்டில்லைத் தன்வினையுவமமாகலின் திரியாதா யினுமென்பது. (ச)

280. கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்.

இது மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஓர் புறனடை.

இதன்பொருள்: அந்நிலைக்களம் நான்கேயன்றிக் கிழக்கிடுபொருளோடு ஐந்தெனவும் படும், என்றவாறு.

கிழக்கிடுபொருளென்பது கீழ்ப்படுக்கப்படும்பொருள்;

"கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே" (குறுந்-336.)

என்புழிக் கீழ்வீழ்ந்தன என்பதனைக் கிழக்குவீழ்ந்தன என்பவாகலின். ஒரு பொருளின் இழிபு கூறுவான் உவமத்தான் இழிபு தோன்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்களமாமென்றவாறு. அவை,

"உள்ளு தரவியற் பைபய நுணுகி"

எனவும்,

"அரவுநுங்கு மதியி னுதலொளி கரப்ப"

எனவும் வரும்.

இவை பொருளன்றி உவமையுங் கிழக்கிடப்பட்டன வாலெனின், அங்ஙனமாயினும் அவை பொருளோடு சார்த்தி நோக்க உயர்ந்தன வெனப்படும். (ரு)

281. முதலுஞ் சினையுமென் றாயிரு பொருட்கு நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

இது மேற்கூறிவருகின்ற உவமை முதல் சினை பற்றி வருங்கால் இன்னவாறாகவென்கின்றது.

இதன்பொருள்: முதற்பொருளுஞ் சினைப்பொருளும் என்னும் அவ்விரண்டுபொருட்குங் குறித்தவகையான் மரபு படவரின் உரியவை உரியவாம், என்றவாறு.

இதன் கருத்து, முதலொடு முதலுஞ் சினையொடு சினையும் முதலொடுசினையுஞ் சினையொடு முதலும் வேண்டியவாற்றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙனஞ் செய்யுங்கால் மரபு பிறழாமைச் செய்யப்படுமெனவுங் கூறியவாறு:

"வரைபுரையு மழகளிற்றின்மிசை" (புறம்-38.)

என்பது முதற்கு முதலே வந்து உவமையாயிற்று.

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி" (குறுங்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பது சினைக்குச் சினையே வந்து உவமையாயிற்று.

"நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி" (குறுங்-160.)

என்பது முதல் உவமமாகப் பொருள் சினையாகி வந்தது.

"அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ"

என்பது சினையுவமமாக உவமிக்கப்படும் பொருண் முதலாயிற்று.

'நுதலிய மர'பென்றதனால், "விசும்பினன்ன சூழ்ச்சி" என்றக்கால் விசும்பென்பது முதலாதல் கருதியுணர்தல் வேண்டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென்பது.

இனி,

"வேயமன் றன்று மலையு மன்று" (கலி-55.)

என்றவழியும், மலைநோக்காது மலையுள் வேயெழும் இடங் கருதி அவ்விடமன்றென்றவாறெனக் கொள்க.

"பூவமன் றன்று சுனையு மன்று" (கலி-55.)

என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னாது 'உரியவை' என்றதனால் திணையும் பாலும் மயங்கிவரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை,

"மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே" (குறுங்-161.)

என்பது திணைமயங்கிற்று.

"கூவற் குராலான் படுதுய ரிரவிற் கண்ட
வுயர்திணை யூமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் றோழி நோய்க்கே"

என்பது உயர்திணைப்பான் மயங்கிற்று.

"கடம்பமர் நெடுவே ளன்ன மீளி
யுடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்"
(பத்து-பெரும்பாண்-75.)

என்பது ஒருமைப்பன்மைமயங்கிற்று.

"இலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்று"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்பது அஃறிணைப்பால் மயங்கிற்று. பிறவுமன்ன.

இக்கருத்து அறியார் இவற்றையுஞ்

"செப்பினும் வினவினுஞ் சினைமுதற் கிளவிக்கு"

(தொல்-சொல்-கிளவி-16.)

என்புழி இலேசுகொண்டு உரைப்ப. (சு)

282. சுட்டிக் கூறா வுவம மாயிற்
பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

இதன்பொருள்: உவமத்திற்கும் பொருட்கும் பொது வாகிய ஒப்புமைக்குணம் நான்கினையும் விதந்துசொல்லி உரையாதவழி அவ்விரண்டினையும் எதிர்பெய்து கூட்டி ஆண்டுப் பொருந்தியதொன்று பொருந்தியதுபற்றி வினை பயன் மெய் யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

பவளம்போற் செந்துவர்வாயென்பது சுட்டிக் கூறிய வுவமம்; என்னை? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக் குணத்தினைச் சொல்லியே உவமஞ்சொல்லினமையின். அது பவளவாயென்கின்றவழிச் சுட்டிக் கூறா வுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாயினையுங் கூட்டிப்பார்த்துச் செம்மைக் குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும் மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமை ஆண்டில்லையென்பது. பிறவு மன்ன. (எ)

283. உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்: உவமானமும் *பொருளுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும், என்றவாறு.

மயிற்றோகைபோலுங் கூந்தல் என்பதன்றிக் காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர் என்று சொல்லின், அஃதொத்ததெனப் படாதென்றவாறு. புலிபோலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றிப் பிழையாமற் பாயும் என்பதேபற்றிப் பூசைபோலப் பாய்ந் தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகமென் றவாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை "ஒத்ததறிவான்" (குறள்22-4) என்பதுபோலக் கொள்க, (அ)

284. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினு
மருளறு சிறப்பினஃ துவம மாகும்.

இது மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமைவிகற் பங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: "உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை" (தொல்-உவம-3) என்புழி உவமம் உயர்ந்துவரல் வேண்டுமென்றான், இனிப்பொருளினை உவமமாக்கி உவமை யை உவமிக்குப்படும் பொருளாக்கி மயங்கக்கூறுங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக்கி வைக்கப்படும், என்ற வாறு.

"வருமுலை யன்ன வண்முகை யுடைந்து
திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை" (பத்து-சிறுபாண்-72-73.)

---

* முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 'உவமையும்' என்னும் பாடம் முன் வந்ததனையே பின்னுங்கூறிச் சூத்திரப்பொருளோடு மாறுபடுதலின், 'பொருளும்' என்னும்பாடமே பொருத்தமுடைத்தாமென்க.

என்றவழி, வருமுலையுந் திருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முகையும் பூவும் பொருளாயின; ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின.

இவை உவமத்தொகையாங்கால் முலைக்கோங்கம் முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர்மயங்குப. சிறப்பென்றதனான் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்தபொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்தவாகச் சிறப்பித்துரைத்தானென்பது. 'மருளறு சிறப்பின்' என்றதனான் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கந்தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அஃது உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்ப முடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ்செய்பவோவெனிற் செய்யாரென்பது; என்னை? முகமொக்குந் தாமரை என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமை மயங்கி வாராது, பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பாமென்பது கருத்து. அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் 'உயர்ந்ததன்மேற்று' என்னும் விதி அப்பொருட்கு எய்துவிக்க. (௬)

285. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டுடைய.

இஃது உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இறப்ப உயர்வும் இறப்ப இழிவும் உவமிக்குங்கால் இன்னாவாகச் செய்யாது சிறப்புடைமையில் தீராவாகிக் கேட்டார் மனங்கொள்ளுமாற்றான் வருதலை வழக்கு வலியாகவுடைய, என்றவாறு.

"அவாப்போ லகன்றத னல்குன்மேற் சான்றோ
ருசாஅப்போல வுண்டே நுசுப்பு"

என்றவழி, உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அல்குலெனக் கழிபெரும் பரப்பிற்றாகக் கூறினும் அது சிறப்பிற் றீராக் குறிப்பிற்றாதல் வழக்குண்டாகலின் உடம்படப் படும் என்றவாறு.

"மாக்கட னடுவ ணெண்ணாட் பக்கத்துப்
*பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்" (குறுந்-129.)

என்றவழிக், கடல்போன்றது கூந்தலெனவுங், கடனடு எழுந்த எண்ணாட் பக்கத்து மதிபோன்றது நுதலெனவுங் கூறினான். அதனாற் கடல்போலும் மயிரென்றதும் பலகாவதப் பரப்புடைய மதிபோன்றது நுதலென்றதுங் கழியப் பெரியவாயினும், அது வழக்காதலிற் சிறப்பிற் றீராது மனங்கொள வந்ததெனவே படும்.

"சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்" (பத்து-திருமுரு-43.)

என்பதும் அது.

"சான்றோ ருசாஅப்போல வுண்டே நுசுப்பு"

என்றவழியும், நுண்ணுணர்வின் ஆராய்ச்சி ஒருவர்க்கும் புலனாகாததனை ஒக்கும் இடையென்றமையின் அதுவுங் கழியச் சிறிதாக உவமித்தார்.

"யானை யனையவர் நட்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்" (நாலடி-22-3.)

---

* 'பகுவெண்டிங்கள்' என்பதும் பாடம்.

என்பதும் அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக் குறிப்பின் வந்த வழக்காதல் அமைந்தனவென்பது. பிறவு மன்ன.

இவ்வாறன்றி மேருமால்வரை காம்பொத்து விண்முகடு குடையொத்து விண்மீன்கணம் முத்துப்போன்றனவென வடிவுபற்றி உவமங்கூறுதல் தமிழ்வழக்காகின்றதென்பது.

இனி,

"வள்ளத்தி னீர்கொண் டுமிழ்ந்த மூலைச்சாந்து மறுகிற்பரந்
தள்ளல் யானை யெல்லா மடிவழுக் கினவே"

என்பதோவெனின், அவ்வாற்றானும் இன்பங் கொள் வார்க்கு அவையும் இழுக்கில என்பது.

"சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி" (பத்து-பட்டின-44-45.)

என்பதோவெனின், யாறென்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிறந்தனவாகாமைக்கன்றே,

"ஏறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள் கெழுமி (பத்து-பட்டின-46-47.)

என்பதாயிற் றென்பது, (௧௦)

286. அவைதாம், அன்ன வேய்ப்ப வுறழ வொப்ப
வென்ன மான வென்றவை யெனாஅ
வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க
வென்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ
வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பக்
கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனாஅக்

காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
வோடப் புரைய வென்றவை யெனாஅ
வாறு றவையு மன்ன பிறவுங்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

இஃது உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவருஞ்சொல் இனைத்தென்கின்றது. 'அவைதா'மென்பது, வினை பயன் மெய் யுரு வென்னு நான்குவமையுமென்றவாறு.

இதன்பொருள்: இவை எண்ணப்பட்ட முப்பத்தாறு சொல்லும் இவையே போல்வன பிறவும் வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் வேறுபடு குறிப்பினவாகி வரும், என்றவாறு.

'ஆறுறவையு' மென்பது அவை முப்பத்தாறு மென்றவாறு; 'பல்குறிப்பின'வென்பது, அவை இடைச்சொல்லாகித் தொகுத்து வருவனவுந் தொகாதே நிற்பனவும் வினைச்சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பலவாமென்றவாறு.

இவ் ஓதிய வாய்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும் பொதுவென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை சிறப்புவகையான் உரியவாறிதுவென்பது மேற்கூறுகின்றான். 'பிறவும்' என்பதனான் எடுத்தோதினவேயன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர அமர அனைய வர வர்ப்ப செத்து அற்று

கெழுவ என்றற்றொடக்கத்தன பலவும் ஐந்தாம் வேற்று மைப் பொருள்பற்றி வருவனவும் எனவென் எச்சங்கள் பற்றி வருவனவும் பிறவுமெல்லாங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதியவற்றுள் வரையறை வகையவென மேற் கூறப்படுவன பொதுவகையான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமைவகையான் உதாரணங்காட்டும்வழிக் காட்டுதும். ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறெனப்படும். அவை ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன. அஃதேல் ஆண்டு வரையறை கூறப்பட்டன எண்ணான்கு முப்பத்திரண்டாயினவாறென்னை? முப்பதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெனின், அவற்றோடு புறனடையாற் கொண்டவற்றுள்ளும் நேர நோக்க என்னும் இரண்டு கூட்டி ஓதினான் ஆண்டென்பது.

அவை பொதுவகையான் வருமாறு:

"வேலொன்று கண்ணார்மேல் வேட்கைநோய் தீராமோ
கோலொன்று கண்ணொன்று கொண்டு"

என்பது வினையுவமம்.

"மழையொன்று வண்டடக்கை வள்ளிபோற் பாடி"

என்பது பயனுவமம்.

"வேயொன்று தோளொருபால் வெற்பொன்று தோளொருபால்"

என்பது மெய்யுவமம்.

"குன்றியுங் கோபமு மொன்றிய வுடுக்கை"

என்பது உருவுவமம்.

ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே நான்குபகுதியும் பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க.

"வாயென்றபவளம்" என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது. இது "வாயாகியபவளம்" என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும். "மணிபிற மாற்றிய மாமேனி" என்பது உருவுவமம். "மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்" என்பது மெய்யுவமம். "வேயொடு நாடிய தோள்" என்பது நாடவென்பது வந்த மெய்யுவமம். "படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்" என்புழி நடுங்கவென்பது மெய்யுவமம்பற்றி வந்தவாறு. இவ்வோதிய வாய்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் பல்குறிப்பினவென்பதனாற் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் புறனடையாற் கொள்வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் நோக்கி,

"உவமச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே"

என்று ஓதி உரைப்ப; * அவை அவ்வச்சொல்லுள் அடங்குமாற்றான் வரம்பிகந்தனவாகாவென்பது.

இனிப் 'பிறவு' மென்றதனான் ஓதப்பட்டன வருமாறு:

"துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று" (குறள்-3-2.)

என்பதனுள் துணைப்பவென்பதூஉம் அற்றென்பதூஉம் வந்தன.

"குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்." (குறள்-97-5.)

என்று அனையவென்பது வந்தது. பிறவுமன்ன.

---

* இங்ஙனமே 'செய்யுளியல்' 102 - ஆஞ் சூத்திரத்திற்கும் இவர் உரை உரைக்குமாறு காண்க.

"கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9.)

என இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது.

"குளித்துப் பெயலிற் கண்பனி மல்க"

என்பது உவமவுருபின்றி இன்னுருபு தன்பொருட்கண்ணும் வந்தது.

*"தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்" (கலி-56.)

என்பது எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவுமன்ன.

இவை எல்லாம் வரைவின்றி நான்குவமமும்பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. ஐந்தாம் வேற்றுமைப்பொருள் வந்த உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொகை யெனப்படா, தொகைப்படாமையினென்பது. அங்ஙனந் தொகைப்பட்டவழியும் மற்று மேலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது. "மதியொத்தது மாசற்றதிருமுகம்" என்றவழி உவமமாயினும் உவமத்தொகை யெனப்படாது, தொகைப்பாடின்மையினென்பது. (கக)

287. அன்ன வாங்க மான விறப்ப
வென்ன வுறழத் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

இது மேற் பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வினையுவமைக்கட் சிறந்து வருவன இவையென வரைந்துகூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் வினையுவமம், என்றவாறு.

* 'தூதுணும்' என்பதும் பாடம்.

"எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்து" (அகம்-106.)

எனவுங்

"கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாங்கு"

எனவுங்

"கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9.)

எனவும்

"புலி விறப்ப வொலிகோற்றி"

எனவும்

"புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்"

எனவும்

"மின்னுற ழிமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப" (பத்து-திரு-85.)

எனவும்

"பொருகளிற் றெருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்"

எனவும்

"மானோக்கு நோக்கு மடநடை யாயத்தார்"

எனவும் வரும்.

இனிக்,

"கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்"

எனவும்

"யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து.)

எனவும்

"ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல" (அகம்-22.)

எனவும்

"ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ"

எனவுங்

"குறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்"
(பத்து-பெரும்பாண்-13.)

எனவும் பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வினையுவமம் பொதுவிதியாற் கொள்ளப்படும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

288. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவணும்.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

இதன்பொருள்: வினைக்கே உரிமை யெய்தியதாகக் கூறிய அன்னவென்பது நான்குவமைக்கும் உரிமையொக்க வரும், என்றவாறு.

அவை "மாரி யன்ன வண்கை" (புறம்-133) எனவும் "இலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று" (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து) எனவுஞ் "செவ்வானன்ன மேனி" (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து) எனவும் ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவரவி னுன் வந்தவாறு வழக்குநோக்கி உணர்க. (கஅ)

289. எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
வென்றுங் கெட்டே பயனிலை யுவமம்.

இது முறையானே பயனிலையுவமைக்குச் சிறந்த வாய்பாடு இவையென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இவை எட்டும் பயனிலையுவமம், என்றவாறு.

"எழிலி வான மெள்ளினன் றரூஉங்
கவிகை வண்கைக் கடுமான் றோன்றல்"

எனவும்,

"மழைவிழை தடக்கை வயவா ளெழிலி"

எனவும்,

"புத்தே ளுலகிற் பொன்மரம் புல்ல"

எனவும்,

"விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி" (புறம்-11.)

எனவுங்,

"கார்கள்ள வுற்ற பேரிசை யுதவி"

எனவும்,

"இருங்கிதி மதிக்கும் பெருவள் ளீகை"

எனவும்,

"வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை"

எனவும்,

"விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்
வரையாது சுரக்கு முரைசா ஞேன்றல்"

எனவும் இவை ஓதியமுறையானே பயவுவமைபற்றி வந்தன.

இவை எட்டும் 'பெருவரவின'வெனவே, சிறுவரவினுன்

"அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்"

எனவும்,

"மகன்று யாதல் புரைவதா லெனவே" (அகம்-16.)

எனவும்,

"ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்ருய்" (கலி-20.)

எனவும்,

"பல்லேர் கிகர்ப்ப வர்த வுவகை
யெல்லா மென்னுட் பெய்தந் தற்றே"

எனவும்,

"யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தரூஉம்"
(கலி-29.)

எனவும்,

"உருமெனச்சிலைக்கு மூக்கமொடு"

எனவும்,

"யாழ்செத், திருங்கல் விடரளை யசுணமோர்க்கும்"

(அகம்-88.)

எனவுஞ்,

"செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை" (பத்து-திரு-5.)

எனவும்,

"விண்ணதி ரிமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்து"

(பத்து-மலைபடு-2.)

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

மேலைச்சூத்திரத்திற் சொல்லியவாறே இதற்கும் வேண்டுவன உரைத்துக்கொள்க. (கச)

290. கடுப்ப வேய்ப்ப மருளப் புரைய
வொட்ட வொடுங்க வோட நிகர்ப்பவென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது முறையானே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம், என்றவாறு.

"நீர வார நிகழ்மலர் கடுப்ப"

எனவும்,

"மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப" (அகம்-5.)

எனவும்,

"வெய்மருள் பணைத்தோள் வில்லிழை நெகிழ"

(ஐங்குறு-318.)

எனவும்,

"உரல்புரை பாவடி" (கலி-21.)

எனவும்,

"முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிசை"

எனவும்,

"பாம்புரு வொடுங்க வாங்கிய நுசுப்பின்"

எனவும்,

"செந்தீ யோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி"

எனவுங்,

"கண்ணொடு கிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை"

எனவும் இவை ஒதிய முறையானே மெய்யுவமத்துக்கண் வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமைகூறிப் பெருவரவினவெனவே ஒழிந்தனவுஞ் சிறுபான்மை வருமென்பதூஉம் அவை பொதுச் சூத்திரத்தான் அடங்குமென்பதூஉங் கொள்க. அவை,

"கடல்போ றோன்றல் காடிறந் தோரே" (அகம்-1.)

எனவும்,

"அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி" (அகம்-11.)

எனவும்,

"புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்" (அகம்-12.)

எனவுஞ்,

"சேயித ழனைய வாகி"

எனவும்,

"மாவென்னழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றூங்கும்"

எனவுங்,

"*கண்போன் மலர்ந்த சுனையும்"

எனவும்,

"நறுமுல்லை நேர்முகை யொப்ப நிரைத்த" (கலி-22.)

எனவும்,

"முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி" (பத்து-திரு-215)

எனவும் வரும்.

இவை புறனடையாற் கொண்டனவும் எடுத்தோதியனவும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு. (கரு)

291. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப நளிய நந்தவென்
றெத்துவரு கிளவி யுருவி னுவமம்.

இது நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: இவ்வெட்டும் உருவுவமம், என்றவாறு.

அவை,

"தன்சொல் லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே" (ஐங்குறு-41.)

எனவும்,

"மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா"

எனவும்,

"ஒண்செங் காந்த ளொக்கு நின்னிறம்"

எனவும்,

---

* 'கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்' என்பது பத்து—திருமுருகாற்றுப்படை-75.

"வெயிலொளி காய்த்த விளங்குமணி யழுத்தின"

எனவுங்,

"கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்"
(அகம்-கடவுள்வாழ்த்து.)

எனவுந்,

"தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி"

எனவும் வரும்.

நளிய நந்த என்பன இக்காலத்து அரியபோலும். அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி இவைபோல உரியவன்றி உருவுவமத்திற்கண்ணும் பொதுச்சூத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு சிறுவரவின வருமாறு:

"துளிதலைத் தலைஇய மழையே ரைம்பால்"

எனவும்,

"நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவிர் மண்டிலம்" (அகம்-31.)

எனவுஞ்,

"செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினல மந்நலம்" (கலி-15.)

எனவும்,

"ஆயிதழ் புரையு மலர்கொ ளீரிமை"

எனவும்,

"பான்மருண் மருப்பி னூல்புரை பாவடி" (கலி-21.)

எனவும்,

"எரியுரு வுறழ விலவ மலர" (கலி-33.)

எனவும்,

"பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு" (பத்து-திருமுரு-2)

எனவும்,

"பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்" (பத்து-திருமுரு-145.)

எனவுந்,

"தீயி னன்னவொண்செங் காந்தட்
டுவேற் கலித்த புதுமுகை யூன்செத்து"
(பத்து-மலைபடு-145-146.)

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன. (கசு)

292. தத்த மரபிற் றோன்றுமன் பொருளே.

இது நான்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக் கூறிய வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை.

இதன்பொருள்: இன்னதற்கு இன்னவாய்பாடு உரிய வென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றார்க்கு, அவை தத்தம் வரலாற்று முறைமையானே அவ்வவ பொருடோன்ற நிற்கும், என்றவாறு.

புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தானென வினையுவமத்திற்கு வந்த ஆங்கென்கிளவி தளிராங்குச் சிவந்தமேனியெனிற் பொருந்தாது. இனி எள்ளவென்பது பயவுவமைக்கு ஏற்கு மென்றான், அது புலியெள்ளும் பாய்த்துளெனலாகாது; என்னை? புலிக்கு வலிகூறினன்றி அதனோடு உவமிக்கப் பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாதாகலானென்பது. ஒருவனை வென்றிகூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியேற்றினை அவனைக்கண்டு எதிர்நிற்கலாற்றாது புறக்கொடுத்ததெனலும், நடுங்கிற்றெனலுங், கண்சிம்புளித்ததெனலும் அவற்குப் புகழாமென்பதே கருதிக்கூறின் கூறின உவமை வெளிப்பாடு மின்றி அவற்கது புகழுமாகாதென்பது கருத்து. இனி மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துச்சொல்லவும் பெறுப வன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்து நோக்காது உலகமாதலின். விழைய வீழ புல்ல மதிப்ப வெல்ல என்பனவும் உவமை தான் பொருளை யொத்தற்கவா

வினவென்று பொருள்தோன்ற நிற்குமென்றவாறு. கள்ள வென்பதூஉம் அதன்குணம் அதன்கண் இல்லாமற் கதுவிற் றென்னும் பொருட்டு. பொருவவென்பதூஉம் மழையினை யும் ஒருவனையும் உறழ்ந்துணைச் சிறந்தானெனச் சொல்லு தல். இவ்வாற்ருன் இவை உரிமைகூறப்பட்டன.

இனி மெய்யுவமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ் வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். கடுப்ப என்றக்கால் வினைக்கும் பயத்திற்கும் ஏலாது; என்னை? கடுத்தலென்பது ஐயுறுதல். புலியோடு மறவனை ஐயுறவேண்டுவதோர் காரண மின்மையானும், மழைபின் விளைத்த பயத்தோடு உவமித்த வின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வேண்டுவதின் மையானும், வடிவுகண்டவழி ஐயம்பிறக்குமாகலானும், உரு வென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றுமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலானும், மெய்க்குரிமை கூறினுனென்பது. ஏய்த்தலென்பதூஉம் பொருந்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும். மருள புரைய ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவுங் கடுத்தல்போலும் பொருண்மைய; என்னை? மருட்சியும் புரையுணர்வுங் கவர்த் தலைக் காட்டுதலானும், ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் இரண் டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானுமென்பது. நிகர்த்தலும் அவ்வினப்பொருளென்பதனைக் காட்டுதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஒடவென்பதும் ஒடுதற்றொழில் வடிவிற் கல்லதின்மையின் அவ்வடிவிற்கேற்றது. பண்பாயிற், பண்பு, சிறப்பண்பு, ஒடிற்றெனலாகாமையின்.

இனி உருவுவம வாய்பாட்டிற்குங் காரணங் கூறுங்காற் போலுமென்பது இடைச்சொல்லாகலானும், மரீஇவந்த வினைப்பாற் பட்டதாகலானும், அதற்குக் காரணங்கூறப் படாதென்பது. அஃதேல், அதனை இவ்வெட்டற்கும் முன்பு

கூறியதென்னை, பொருளுடையவற்றைப் பிற்கூறி யெனின், அதுவும் அன்னவென்பதுபோல மற்றை மூன்று உவமத்தும் பயின்றுவருமென்பது எய்துவித்தற்கென்பது. மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவும் ஒருகாரணமுடையவென்பது ஆசிரியன் பெருவரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லதூஉம் 'மரபிற் றோன்றும்' என்றதனுன் இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறியல்வேண்டும் எனவே தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினுர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்தலானென்பது. (கஎ)

293. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இதுவும் மேலனவற்றையே பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்: வினை பயன் மெய் உரு என்னப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பகுதியும் உண்டு, என்றவாறு.

அவை உவமத்தொகை நான்கும் உவமவிரி நான்குமென எட்டாதலும் உடையவென்றவாறு. அவை புலியன்னபாய்த்துள் புலிப்பாய்த்துள் எனவும், மழையன்ன வண்கை மழைவண்கை எனவும், வேயன்னதோள் வேய்த்தோள் எனவும், பவளத்தன்னவாய் பவளவாய் எனவுந் தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு. சொல்லோத்தினுள் இவ்வாய்பாடு விரிந்துவருமாறு கூறுது ஆண்டுத் தொகையாராய்ச்சிப்பட்ட மாத்திரையானே கூறினுன், அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல்லேயன்றிப் பொருள்பயப்பனவும் அவ்வுருபாகலானும், அதன் விரிவினை ஈண்டுப் பெயர்தந்து கூறி

அதன் தொகையொடு படுப்ப இத்துணைப்பகுதியவாம் அந் நால்வகையுவமமும் என்றுனென்பது.

இதுவு மொருகருத்து: முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறி யவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கூறுகி எட்டாம் பகுதியுடைய என்றவாறு. யாங்ஙனமெனின் அன்ன என்னுஞ் சொன்முத லாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மான என்ன எனப்பட்ட நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஓரினமாகி ஒன்றுகவும், விறப்ப உறழ தகைய நோக்க என்னும் நான் கும் ஒருபொருளுடைமையின் ஒருபொருளாகவும் இவ் வாறே இனநோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று; இவ்வாற்றுன் இரண்டெனவும் படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் இவ்விரண்டு கூற்றுன் அடக்கப்படும் வினையுவமச்சொல் எட்டும் என்றவாறு. *விறத்தல், இனமாகச் செறியுமென் னும்பொருட்டு. உறழ்ச்சியுந் தன் இனமாகக்கொண்டு மாறு தற் பொருட்டேயாம். தகுதி அதுவெனப்படுவது என்னும் பொருண்மைத்தாகலின் அவற்றேடொக்கும். நோக்கென் பதூஉம் அவ்வாறே இனமாக்கி நோக்குதற்பொருட்டு. இவ் வாற்றுன் இரண்டெனவும்படும் எட்டுமென்றவாறு. இத னது பயன் ஓதிய வாய்பாடு எண்ணுன்கற்கும் இன்னவாய் பாடும் இன்னவாய்பாடும் ஒருபொருளவென்று அறிதலுந் தத்தம் மரபிற் பொருள்தோன்ற வருமென்பதும் இடைச் சொல்லென்றலும் ஒப்பில்வழியாற் பொருள்செய்யினும் இசைச்சொல்லாகா, தெரிநிலைவினை உருபாயினும் என்பதறி வித்தலுமெனக்கொள்க. மேல்வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃ தொக்குமென்பது.

---

* 'விறப்பு முறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே' என்று உரியிய லில் ஆசிரியர் கூறினாராகலின் இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் காண்க.

இனிப் பயவுவமைவாய்பாடு எட்டனுள்ளும் எள்ள பொருவ கள்ள வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினையிழித் தற் பொருளவாகி ஒன்று யடங்கும். என்னை?' மழையைப் பொரீஇச் சொல்லுதலும் அதனது தன்மைக்குணங் கொள் ளப்படுதலும் வெல்கையும் அதனை எள்ளுதல்போல்வான் இழித்து வினையே காட்டுதலின். இனி விழைய புல்ல மதிப்ப வீழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப்படும்பொருளினை உயர்த் தாமையானும் உவமத்தினை இழித்துக்கூறுமையானும் அவை நான்கும் ஒருபொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பய வுவமையெட்டும் இரண்டாயினவென்பது.

மெய்யுவமை இரண்டாங்கால் ஐயப்பொருட்கண் நான் குந் துணிபொருட்கண் நான்குமென இரண்டாம். கடுப்ப மருள புரைய ஒட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளவாகி ஒன்றும். ஒடவென்பது உவமத்தின்கண்ணும் பொருளின் கண்ணும் உணர்வுகவர்ந்தோடிற்றென்னும் பொருள்தோன் றவுஞ் சொல்லின் அதுவும் ஐயமெனப்பட்டதுபோலும். இனி ஏய்ப்ப ஒட்ட ஒடுங்க நிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐய மின்றி உவமையும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவை நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவை யெட்டும் இரண்டாயின.

இனி உருவின்கண்ணும் போல ஒப்ப நேர நளிய என் னும் நான்கும் மறுதலையின்றிச் சேர்ந்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவையும் ஒன்றெனப்பட்டன. 'நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்' (தொல்-சொல்-உரி-27) என்றதனால் அதனொடு சேர்ந்ததென்னும் பொருட்டேயா யிற்று. இனி மறுப்ப காய்த்த வியப்ப நந்த என்னும் நான் கும் உவமையோடு மறுதலைதோன்றி நிற்கும் பொருளவாக

லின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையும் இரண்டாயின. *நந்துதலென்பது கேடு. வியத்தலென்பது உவமையான் வியக்கத்தக்கது பொருளெனவே அதன்கண் அக்குணமின் றென மறுத்தவாறும். காய்த்தலென்பதூஉம் உவமையைக் காய்ப்பித்தலாகலின் அதுவும் மறுத்தலென்பதன் பொரு ளெனப்பட்டது.

இவ்வாறு இவையெல்லாந் தொகுப்ப எட்டாதலும் உண்டென்பது இதன்கருத்து. இவற்றுட் பலவற்றையுஞ் செயவெனெச்ச வாய்பாட்டால் ஓதியது என்னையெனின் அஃது உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனுன் இடைச்சொல் லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொற்போல நிற்குமெனவும் அதனுனே பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் முற்றுமாகி நிற்குமெனவும் அவையுந் தெரிநிலைவினையுவமையாய் வரு மெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டா கச் சொல்லுதல் பெரிதும் நுண்ணுணர்விற்றெனவுணர்க.

294. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன் வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.

இது மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றுன் எட் டெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் ஒப்புமைகொள்ளப்படும் உவமை மேற்கூறிய மெய்ப்பா டெட்டன்வழித் தோன்றுமென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

---

* "நந்துதொறும் மாட்ட" என்னும் முல்லைப்பாட்டடியினும் இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க.

மெய்ப்பாடு எட்டென்பன,

‘நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை’ (தொல்-மெய்ப்-3.)

என மெய்ப்பாட்டியலுண் மேற்கூறப்பட்டன.

“களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையா” (அகம்-16.)

என்பது நகையுவமம்; என்னை? தலைமகனைக் கண்டறி யாதாள்போலக் கரந்தொழுகுகின்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமைகண்டு தனிநின்று விளையாடும் புதல்வனைக்கொண்டு மகிழ்கின்றாளை, வாயிற்கதவம் மறைந்து நின்ற தலைமகள் நீயும் அம்மகவிற்குத் தாயேகாண் என்றவழிக், களவுகண்ட பொருளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம் வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்த மையின் நகையுவமமாயிற்று.

“கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்”

என்பது அவலவுவமை; கலங்கவிழ்த்த நீகாமன்போ லப் புலம்பினளென்றமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

“பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமெ னெஞ்சு”
(முத்தொள்ளாயிரம்-88.)

என்பது இளிவரலுவமம்; என்னை? தலைமகன்மாட்டு இன்பவிளையாட்டெய்துவார் பலரையுங்கண்டு நெஞ்சு தீரப் புன்கணெய்தித் தனிநின்றும் புகப்பெறாது இளிவந்தமை யின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

"ஈரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயத்து
னீருட் குவளைவெந் தற்று." (கலி-41.)

என்பது மருட்கையுவமம்; என்னை? நிழற்கயத்தின் குவளை வேவன வின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று.

"சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து" (நாலடி-13-6.)

என்பது அச்சமாகலின் அச்சவுவமை.

"மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைகாப்பட்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்." (கலி-52.)

என்பது பெருமிதவுவமை.

"கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கினையே" (புறம்-42.)

என்பது வெகுளியுவமம்.

"பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி" (அகம்-65.)

என்பது உவகையுவமை. பிறவுமன்ன.

இவற்றான் எண்வகை மெய்ப்பாடும்பற்றி உவமை எட்டெனப்படுமென்று அறிந்து கூறினான்.

"பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீரா"
(தொல்-உவம-10.)

என்புழிப் *பெற்றுமாகலின் மெய்ப்பாடெட்டன்வழித்

* 'பெற்றும்' என்பதற்கு எழுவாயாகப் 'பெருமையுஞ் சிறுமையும்பற்றி வருதல்' என்னுஞ் சொற்றொடர் பின்னே வந்தது. இன்னனம் ஒரோவழி எழுவாய் பின் நிற்றலுமுண்டு.

தோன்றுமென்னுது 'மருங்கறிய' வென்றதனுற் பெருமை யுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கெனவும் அவை பற்ருது மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி வாளாதே உவமை வரு தல் செவ்விதெனவுங் கொள்ளப்படும்.

"நீருட் குவளைவெந் தற்று" (கலி-41) என்பது பெருமைபற்றியது. என்னை? உலகநடையிறந்ததோர் உவ மை கூறி அதனேடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின்.

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா" (அகம்-16.)

என்பது தனக்குநிகராமல் இழித்துரைத்தமையிற் சிறுமை பற்றிவந்ததாம்.

உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பன வாகி அவை வேறுவேறுபொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுடையனவாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென் றற்கு இது கூற வேண்டியதென்பது. (கசு)

295. உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று: உவமையோடு பொருள் ஒவ்வாதெனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமா றுணர்த்தினமையின்.

இதன் பொருள் : உவமப்பொருளின்—உவமையெனப் பட்ட பொருளான்; இன் உருபு ஆன் உருபின்கண் வந்தது: உற்றதுணருந் தெளிமருங்குள—உவமிக்கவரும் பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்து துணியும் பகுதியுமுள ; திறத்திய லான—அங்ஙனந் துணியப்படும் பொருட்டிறம் பலவாகி வரும் இலக்கணவகையான், என்றவாறு.

அப்பகுதி பலவும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. திறத்தியல எனப் பட்ட பகுதியாவன, மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால், உற்றதுணருந் தெளிமருங் கென உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைந்துவருவன வும் யாதும் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும். உற்றுணராமற் சொல்லியவழி, அவற்றுக்கும் உவமைப்பொ ருளே தெளிமருங்காமெனவும் வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றுணர்த்தாதவழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்னோரன்ன கொள்க. உதாரணம்:

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா" (அகம்-16.)

என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் கள வுண்டாகப்படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளையாவென உற்ற துணரக் கூறியதிலனாயினுங் கையொடுபட்ட களவுடையார் போல நின்றாளென்னும் உவமைப்பொருளானே எள்ளுதற் பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று.

"சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றென"

(புறம்-82.)

என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய "*போழ் தூண்டூசிக்குப்" பல அடை கூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதுமோர் அடையின்றி வாளாது கூறினனாயினும் உவமப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குற் றதும் உணரக் கூறினனாம். என்னை? உண்டாட்டுங் கொடை யும் உரனொடு நோக்கி மறுத்தலும் முதலாகிய உள்ளக்கருத்

---

* 'போழ்தூண்டு ஊசி எனப்பிரித்து, வாரைத்தைக்கும் ஊசி எனப்பொரு'ளுரைக்க.

னுன் ஒருகணத்துள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்குவென்றற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்டமையின்.

"உழுத நோன்பக டழிதின் றாங்கு" (புறம்-125.)

எனவும்,

"மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி" (புறம்-180.)

என்றாற்போல்வனவும் அவை.

இனி வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாத வழித் தெளியுமாறு:

"உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து." (குறள்-67-7.)

என்பதனுள் அவன் செய்கைவன்மை கூறாராயினும் அச்சாணியென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கை வன்மை கூறிற்று.

"வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்" (கலி-84.)

என்பதும் அது. ஒழிந்தனவு மன்ன.

இனி, உவமத்தின் உற்றதுணர்கவென்றது 'பொரு' ளென்றதனாற் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்கேற்றது உணரப்படாதன களையப்படுமென்பது. அது,

"பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்த
லினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9.)

என்றவழிப் பாசடைநிவந்த கணைக்காலென நெய்தலாகிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டுங் கண்ணெனப்பட்ட

உவமத்திற்கேற்ப வாராமையான் அவை தெளிமருங்கில வென்று களைந்துகொள்க. ஒழிந்தனவு மன்ன.

மற்றுப் "புறமதி யன்ன திருமுக மிறைஞ்சி" என்ற வழி அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போலப் புறத்துமறு மதிக்கில்லையென்பதூஉம் புறமதிபோலக் கறைதீர்ந்த முகமென்பதூஉம் உவமப்பொருளின் உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென்றதனாற் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வருகின்ற சூத்திரமென்பது. (உ0)

296. உவமப் பொருளை யுணருங் காலை
மரீஇய மரபின் வழக்கொடு படுமே.

இது மேலதற்கோர் புறனடை; மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல்வேண்டுமென்றான் இனி அங்ஙனம் உணருமாறு இது கூறினானதலின்.

இதன் பொருள் : உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங்காலை மரீஇவந்த வழக்கொடுபடுத்து அறியப்படும், என்றவாறு :

அது வருமாறு :

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா" (அகம்-16.)

என்பது களவுடம்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்படவந்த வழக்காதலான் அஃது ஏதுவாக அதனையும் அறிந்துகொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, உலகத்து வழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமையாயிற்றாயினும் உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்யாது,"புறமதிபோலுமுகம்" என்றது போல வென்பது இதன் கருத்து. (உக)

297. இரட்டைக் கிளவி யிரட்டை வழித்தே.

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது; அடையொடு வந்த பொருளொடு புணர்க்குமாறு கூறினமையின்.

இதன் பொருள்: இரட்டைக்கிளவி—அடையும் அடையடுத்தபொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படுங் கிளவி; இரட்டைவழித்தே—அடையும் அடையடுத்த பொருளுமென இரண்டாக்கி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து என்றவாறு. அது,

"பொன்காண் கட்டளை கடுப்பச் சண்பின்
புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்"
(பத்து-பெரும்பாண்-220.)

என வரும்.

தன் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்டினையும் மார்பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்தமையின் இரட்டைக்கிளவி இரட்டைவழித்தாயிற்று. இரட்டைக் கிளவியெனப் பொருளினை முற்கூறியதனான் இரண்டுபொருளினை ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான் உவமையினையும் இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்குமென்பது கருத்து. உம்மையான் ஒற்றைக்கிளவியும் இரட்டைவழித்தாகி வருவனகொள்க. அது,

"கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக
லிரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை" (குறுந்-47.)

என வரும். இரும்புலிக்குருளையென்றதனையே துறுகலோடும் வேங்கைவீயோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. (உஉ)

298\. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி
முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்
துணிவொடுவரூஉந் துணிவினோர்கொளினே.

இது மேலெல்லாம் ஏனையுவமங் கூறி உள்ளுறையுவமம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் 'இசைதிரிந்திசைக்கு' மெனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயினும் இதனை ஆண்டுக்கூறாது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுவமமாகலானும் இவ்வோத்து உவமவியலாகலானுமென்பது.

இதன் பொருள் : பிறிதொடு படாது—உவமையோடு உவமிக்கப்படும் பொருள் பிறிதொன்றுதாராது; பிறப்பொடு நோக்கி—உவமநிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கி; முன்னை மரபிற் கூறுங்காலை—கருத்தினான் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்னமரபினாற் கூறுங்காலை; துணிவொடு வரூஉம் துணிவினோர் கொளினே—இன்ன பொருட்கு இஃது உவமமாயிற்றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும், அவ்வாறு துணிந்துகொள்ளும் உணர்வுடையோர்கொள்ளின், என்றவாறு.

எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று நல்லுணர் வுடையோர்க்கே புலனென்பதூஉம் அவர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறு. இதனானே செய்யுளுட் பயின்றுவருமென்பது கூறினானும். அவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டுதும். மற்றிதனை உவமையென்ற தென்னை? உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறீஇக் கூறானு யினெனின் அங்ஙனங் கூறானாயினும் உவமம்போன்று பொருள் கொள்ளப்படுதலின் அதனை உவமையென்றான். அஃது ஒப்பினாகிய பெயரென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப் போலியென்பது கூறுமாகலின். (உ௯)

299. உவமப் போலி யைந்தென மொழிப.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமை ஐவகைப்படு மென்கின்றது.

இதன் பொருள் : உள்ளுறையுவமை ஐந்துவகையெனக் கூறுவர் புலவர், என்றவாறு.

அவையைந்துமாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். இதனது பயம் ஏனையுவமத்துற்கு நிலைக்களம் ஐந்து ஓதினுன் அவ்வாறே இதற்கு நிலைக்களம் ஓதாது அவை போறலின், அவையே நிலைக்களமாமென்றலும் ஏனையுவமத்துள் ஒருசாதியோடு ஒரு சாதியினை உவமித்தல் வழக்கன்றாயினும் உள்ளுறையுவமத்திற்கு அமையு மென்றலு மென்பது. (உச)

300. தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்
வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும்
பிறப்பினும் வரூஉந் திறத்திய லென்ப.

இது மேற்கூறிய ஐந்தும் இவையென்கின்றது.

இதன் பொருள்: வினைபயன் மெய் உருவென்ற நான்கினும் பிறப்பினுனும் வரும் மேற்கூறிய ஐந்தும், என்றவாறு.

உறுப்பென்றது மெய்யினை ; உடம்பினை உறுப்பென்பவாகலானும் மெய்யுவமமெல்லாம் உறுப்பினையே பற்றி வருதல் பெரும்பான்மைய வென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினுனென்பது. 'தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்' என்றதனுன் ஏனையுவமத்தினும் உள்ளுறை யுவமமே செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறந்ததென்பது. அவை வருமாறு :

"கரும்புநடு *பாத்திக் கலித்த தாமரை
சுரும்புபசி களேயும் பெரும்புன லூர
†புதல்வ னீன்றவெம் முயங்க
லதுவே தெய்யவின் மார்புசிதைப் பதுவே." (ஐங்குறு-65.)

என்பது வினையுவமப்போலி; என்னே? தாமரையினை விளப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கு மூரனென்றாள். இதன் கருத்து, அது காதற்பரத்தையர்க்கும் இற்பரத்தையர்க்கும் என்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுளமாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம் அதுபோலவென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறிதொரு பொருள் எதிர்ந்து உவமஞ்செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்றொடு நோக்கிக் கருத்தினுற் கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்ளுறை யுவமமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சுரும்பு பசிகளேயுந் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற்றொழில் உவமங்கொள்ள நின்றமையின் வினையுவமப் போலியாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப்பொருண்மைத் தென்பதெல்லாம் உணருமாறென்னையெனின் முன்னர்த்

"துணிவொடு வரூஉந் துணிவினோர் கொளினே"
(தொல்-உவம-23.)

எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றே யென்பது. அல்லாக்காற் கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை சுரும்புபசிகளேயும் பெரும்புனலூர என்பது பயமில வென்பது கூறலா மென்பது.

---

* 'பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்' என்பதும் பாடம்.

† 'புதல்வனை யீன்றவென் மேனி முயங்கன்மோ' என்பதும் பாடம்.

"கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாமே
யல்ல னென்னுமென் றடமென் றோளே."*

என்பது பயவுவமப்போலி. இதனுள் தலைமகன் கொடுமைகூறியதல்லது அக்கொடுமைக் கேதுவாகிய தொன்று விளங்கக் கூறியதிலளாயினும் இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்குமெனவே அவற்றிற்கும் இழிபுயர்வாமென்பதொன்றில்லை எல்லாரும் இன்பங் கோடற்குரியர் தலைமகற்கென்றமையின் யாமும் பரத்தையரும் அவற்கு ஒத்தனமென்றமையின் அவை கூறினளென்பது.

"நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை †வயாஅ மூர
புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்
மலர்ந்த மார்பிவள் †வயாஅ நோய்க்கே." (ஐங்குறு-51.)

என்பதும் அது. நீருறை கோழி நீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப்பெடை நினைந்து கடுஞ்சூலான்வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்தவாகும், அதுபோல நின்மார்பு நினைந்து தன்வயவு நோய்தீரும் இவளுமென்றவாறு. புளிங்காய் வேட்கைத் தென்பது, நின்மார்புதான் இவளை நயவாதாயினும் இவடானே நின்மார்பை நயந்து பயம்பெற்றாள்போலச் சுவைக்

* இப்பாட்டின் கடைமூன்றடியும் ஒத்து முதலடிமட்டும் வேறுபட்டுள்ளது ஐங்குறுநூற்று அச்சுப்பிரதியில் 11-வது செய்யுள். இதன் முதலடி யொத்துக் கடை மூன்றடியும் வேறுபட்டுள்ளது ஐங்குறுநூற்று 12-ஆவது செய்யுள்.

† 'வயாவும்' என்பதும் பாடம்.

கொண்டு சிறிது வேட்கை தணிதற்பயத்தளாகும்; புளியங் காய் நினைய வாய்நீர் ஊறுமாறுபோல என்பது.

"ஒன்றே னல்லெ னென்றுவுன் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றுகொய மலரு நாடனொ
டொன்றேன் றோழி யென்றிசி னானே" (குறுந்-208.)

என்பது மெய்யுவமப்போலி; என்னை? மிதியுண்டு வீழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும் உளேனாயினே னென்றமையின்.

* "வண்ண வொண்டழை நுடங்க வாலிழை
யொண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
கண்ணாறுங் குவளை நாறித்
தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே"
(ஐங்குறு-73.)

இஃது உருவுவமம். நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாந் தண்ணென்றதெனக் கூறியவழி, அத்தடம்போல இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென் றாளென்பது கருதியுணரப்பட்டது; அவளொடு புனல்பாய்ந் தாடிய இன்பச் சிறப்புக்கேட்டு நிலையாற்றாளென்பது கருத்து. இது நிறமன்றாலெனின் நிறமும் பண்பாகலின் அந் நிறத்தோடு நிறமல்லாத பண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது

---

* "வண்ண வாண்டமை துளங்குவா விழையே" என்பதும் பாடம்.

"வண்ணவெண்டழை" "தண்ணென் குவளை" "கண்ணுறுங் குவளை" என்பனவும் பாடம்.

'வகைபெறவந்த உவமத்தோற்றம்' (தொல்-உவம-1) என் புழிக் கூறினனென்பது.

"பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறூஉ மூர
வெந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே" (ஐங்குறு-63.)

என்பது பிறப்புவமப்போலி. நல்லகுலத்திற் பிறந்தும் இழிந்தாரைத் தோய்ந்தமையான் அவர் நாற்றமே நாறி யது, அவரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப்பிறந்த எம் மைத் தீண்டலென்பாள் அஃதெல்லாம் விளங்கக் கூறாது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வாளை மீன் புலவு நாற்றத்தோடும் பின்னாளும் அதனையே வேண் டும் ஊரன் என்றமையின் பரத்தையர் பிறப்பு இழிந்தமையுந் தலைவிபிறப்பு உயர்ந்தமையுங் கூறி அவன் பிறப்பின் உயர் வுங் கூறினமையின் இது பிறப்புவமப் போலியாயிற்று.

இவை யெல்லாங் கருதிக் கூறிற் * செய்யுட்குச் சிறப் பாமெனவும், வாளாது நீர் நாய் வாளை பெறூஉமூரனென்ற தனான் ஒரு பயமின்றெனவுங் கொள்க. பிறப்பொடு வரூஉந் திறத்தவென்றது தலைமகனல் இவ்வாறு திறப்பாடு வேறு முளவென்பதூஉங்கொள்க. அவை,

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப, அதனாற்
றன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே" (ஐங்குறு-41.)

* முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 'செய்யுட்குச் சிறப்பின்று' என் னும் பாடம் பின்வரும் சொற்றொடரோடு இயைந்து பொருள் பயவா மையின் 'செய்யுட்குச் சிறப்பாம்' என்பதே திருத்தமான பாடம்.

என்றவழித் தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை யென்பது இன்னுந் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையா யிற்று. வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூரென்பது தலை மகள் பசப்புநிறம்பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினை யுவமமும் உருவுவமும் ஒரு செய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்குவருதலும் உடையவென்பது. அவை "தன்பார்ப் புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு * * * பொன்போற் செய்யு மூர்கிழவோன்" என்றவழி, இன்னதிறத்தனென்றத னானே இத்தன்மைத்தாகிய ஊரனை யானெனச் சொல்லுத லுந், தலைவனூரின்கணுள்ளன சொல்லத் தலைவற்கேயன் றித் தலைவிக்கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுமென உவ மங்கூறியவழி உள்ளுறையுவமங் கோடலும், பிறவாறு வரு வனவுளவாயினும் எல்லாங்கொள்க.

"தேர்வண் சோமான் றேனூ ரன்னவிவள்" (ஐங்குறு-55.)

என்பது அவனூரனையாளென வந்தது.

"வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூர்" (ஐங்குறு-41)

எனத் தலைவனூரின் உள்ளதொன்றனால் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்தவாறாயிற்று. அல்லாக்கால், வெள்ளையாம்பலடை கரை என்றதனாற் பயமின்றென்பது. (உரு)

301. கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி
தோழிக் காயி னிலம்பெயர்ந் துரையாது.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமைக் காவதோர் இலக் கணம்.

இதன் பொருள் : ஐந்துவகைப்பட்ட உவமப்போலியும் பிறிதொடுபடாது பிறப்புநோக்கி உணரக் கூறியவழி அக்

கூற்றுத் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரித்தாங்கால், தலைவிக் காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செய்யல்வேண்டும்; தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளன வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும்; பிறநிலத்துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய் யுள் செய்யப்பெறா ரென்றவாறு.

இதனது பயம், தலைமகள் இந்நிலத்துள்ளனவெல்லாம் அறியுந் துணைப் பயிற்சியிலளெனவும் அவளாயத்தாராயின் இந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்த தின்றெனவுங் கூறிய வாறு.

"ஒன்றே னல்லெ னொன்றுவென்"*(குறுந்-208) என் னும் பாட்டினுட், பொருகளிறுமிதித்த நெரிதாள் வேங்கை மரம் படப்பையிலுள்ள தாகலானுந் தன்னாற் பூக்கொய்யப் படுமாகலானும் அஃது அவளறிகிளவி யெனப்பட்டது. "தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை" (ஐங்குறு-41) என்பது தோழி கூற்று. என்னை? அவற்றின் செய்கை யெல்லாம் அறியாளன்றே தலைமகள் பெரும் பேதையாதலி னென்பது. அதிகாரத்தானின்ற உள்ளுறையுவமை யென் பதனை அவளறிகிளவி யென்றதற்குப் பெயர்ப்பயனிலையாக வும் நிலம்பெயர்ந்துரையா தென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெய ராகவும் வேறுவேறு சொல்லிக்கொள்க. (உகூ)

302. கிழவோற் காயி னுரனொடு கிளக்கு
மேனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையுவ மந் தன்னுடைமை தோன்றச் சொல்லப்படும், ஏனோரெனப்

---

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் 130 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

பட்ட பாங்கனும் பாணனு முதலாயினர் சொல்லுங்காலை மேற்கூறிய வகையானே இடம் வரையப்படாது தாந்தாம் அறிந்த கிளவியானும் நிலப்பெயர்ந்துரையாத பொருளானும் அந்நிலத்துள்ள பொருளானும் உள்ளுறையுவமை சொல்லப்பெறுப, என்றவாறு.

"கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றாக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருது
மொண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே."
(ஐங்குறு-92.)

என்றவழித் தாய்போன்று நப்பைத் தலையளிப்பலெனத் தலைமகன் தலைமைதோன்ற உரனொடு கிளந்தவாறு காண்க. ஒழிந்தோராயின் வரையறையின்மையிற் காட்டாமாயினும். அவை வந்துழிக் காண்க. (உஎ)

303. இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு
முவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப.

இதுவும் மேலதற்கே யாவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: மேற்கூறப்பட்ட உள்ளுறையுவமம் இன்ப துன்பங்கள் தோன்றச் சொல்லவுப்படும், என்றவாறு.

"கழனி மரத்து விளைந்துகு தீப்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூரன்" (குறுந்-8.)

என்பது பல்வகை யின்டமும் வருந்தாது பெறுவரென்பதற்கு உவமையாகிவருதலின் இனிதுறுகிளவி யெனப்பட்டது.

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்து" (ஐங்குறு-24.)

என்பது தலைமகன் கொடுமைகூறினமையின் துனியுறுகிளவி யாயிற்று.

இவ்விருபகுதியும்படச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமமென்பது இதன் கருத்து.

மருங்கென்னும் மிகையானே வினையுவமத்தின்கண்ணும் இப்பகுதிகொள்ளப்படும். அவை,

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே"
(குறுந்-71.)

என்பது இனிதுறு கிளவி.

"கராத்தின் வெய்யவோ தோள்" என்பது துனியுறு கிளவி. (உஅ)

304. கிழவோட் குவம மீரிடத் துரித்தே.

இஃது அவ்வுள்ளுறையுவமையை வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்ளுறையுவமை சொல்லப்பெறாள், என்றவாறு.

இரண்டிடமென்பன மருதமும் நெய்தலும்; அந்நிலத்துப்பிறந்த பொருள்பற்றியல்லது உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லுதல் கிழத்திக்குரித்தன்றென்பது கருத்து. இவ்விடத்து உரிமையுடைத்தெனவே குறிஞ்சிக்கண் அத்துணையுரித்தன்றென்றவாறு.

"தாமரை, வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரையோ நிற்புலக்கேம்" (அகம்-46.)

என்றவழி வண்டேது பனிமல்ரெனப் பிறர்க்குரிய மகளி ரெனவும் அவ்வரை நயப்பாயெனவும் உள்ளுறையுவமம் மரு தத்துக்கண் வந்தது.

"அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய
முண்டக மலருந் தண்கடற் சேர்ப்ப
னென்றே டுறந்தன ஞயி
*னென்னுங் கொல்லவ னயந்தோ டோளே." (ஐங்குறு-108.)

என்பது நெய்தல். இதனுட் கழியமுண்டகமலருமென முள்ளுடையதனைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனுன் இருவர்காமத்துறைக்கண்ணும் ஒருதலை இன்னு ஒருதலை இனிதென்ருளென்பது. என்றேடுறந்தனனென்பது முள் ளுடைமையோடொக்க, என்னுங்கொல்லவ னயந்தோடோ ளென்றவழி அவன் அன்பிற் றிரியாமைகூறினமையின் முண் டகமலர்ச்சியோ டொப்பிக்கப்படும். பிறவும் அன்ன.

"குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை
மன்ற டிளமழை மறைக்கு நாடன்
புரையோன் வாழி தோழி விரைபெய
†லரும்பனி யளைஇய கூதிர்ப்
பெருந்தண் வாடையின் முந்துவந் தனனே"

(ஐங்குறு-252.)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் வறுமைகூர்ந்த புல் வேய்குரம்பையை மழை புறமறைத்தாற்போல வாடைசெய் யும் நோய்தீர்க்கவந்தானென்று உள்ளுறையுவமஞ் செய்த வாறு கண்டுகொள்க.

---

* "எவன்கொன் மற்றவ னயந்த தோளே" என்பதும் பாடம்.
† "அரும்பனி யசைஇய கூதிர்" என்பதும் பாடம்.

இனிக் கிழவோட்குவமம் பிரிவிடத்துரித்தென்பது பாடமாக உரைப்பாருமுளர். யாதானுமொருநிலத்தாயி னும் பிரிந்திருந்தவிடத்து உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுங் கிழத்தியென்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண்வாடையின் முந்துவந்தோனென்பது பிரிவன்றாகலின் ஈரிடமென்றலே வலிதென்பது. (உகூ)

305. கிழவோற் காயி னிடம்வரை வின்றே.

மேல் 'உரனொடு கிளக்கும்' (தொல்-உவம-27) என்ற தல்லது இன்னவழிச் சொல்லப்பெறுந் தலைமகனென்றிலன், அதனான் அவற்கு எல்லா நிலனும் உரியவாமென்கின்றானென் பது.

இதன் பொருள் : தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை, என்றவாறு.

வரையறையில்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறாமே முடி யாவோவெனின், அங்ஙனமாயினுங் கிழத்திக்குந்தோழிக் கும் இடம்வரையறுத்ததனைக் கண்ட மாணாக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம்வரையறையுண்டுகொலென்று கருதிற் கருதற்கவென்றற்கு இது கூறினானென்பது. (ஙo)

306. தோழியுஞ்செவிலியும்பொருந்துவழிநோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

இது தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளுறையுவமங் கூறு மிட முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொ ருந்துமாற்றான் உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுப தோழியுஞ் செவிலியும், என்றவாறு.

காலமுமிடனும் பொருந்துதலென்பது வெளிப்படக் கிளவாது முன்னத்தான்மறைத்துச் சொல்லவேண்டியவழி அவ்வாறு சொல்லப்பெறுப அவரு மென்றவாறு. இங்ஙனங் கூறவே, 'ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்று' என்றவழி எல்லாரும் உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லப்பெறுவரென்பது பட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாருந் தந்தையுந் தன்னையரும் உள்ளுறையுவமை கூறப்பெறுரெனவுந் தோழிகூறின் நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறுமெனவுஞ் செவிலிக்காயின் இடம்வரைவின்றெனப்பட்டவகையாற் பொருந்தும்வழிக் கூறுதற்குரியளெனவுங் கூறினும் இச்சூத்திரத்தானென்பது. 'கொள்வழி'யென்றதனுல் தோழிக்குப்போல நிலம்பெயர்ந்துரையாதபொருளான் உள்ளுறையுவமங்கூறுதலே செவிலிக்குமுரித்தென்பது கொள்க. மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்தோதிய தென்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல, எனின் ஆண்டுவருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினனென்பது.

"வன்புலக் கேளிர்க்கு * வருவிருந் தயரு
மென்புல வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந" (புறம்-42.)

என்றக்காற், பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால்அவர் தாமே தத்தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும் பொருள் தோன்றினுந் தோன்றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறையுவமங் கோடல்வேண்டுவதன்று. என்னை?

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவளூர்" (ஐங்குறு-24.)

---

* "வருவிருந்தமரும்" என்பதும் பாடம்.

என்றாற்போலக் கூறுது அந்நாட்டுக் கருங்களமர் முதலாயினர் வருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விருந்துசெய்யத்தகுமென்று அந்நாட்டினது வளமை கூறினமையினென்பது. தோழி பொருந்தியவழிக் கூறுமாறு முன்காட்டப்பட்டன. செவிலிபொருந்தவழிக் கூறுவனவுங் கண்டுகொள்க. இலக்கணமுண்மையின் அனைவயும் உளவென்பது கருத்து. (௩க)

307. வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது மேலெல்லாம் இருவகையுவமமுங் கூறி இன்னும் வினையுவமப்பகுதியே கூறுவான் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் : வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றம்—வேறுபாடுதோன்ற வந்த உவமைச்சாதி; தோற்றமெனினும் பிறப்பெனினுஞ் சாதியெனினும் ஒக்கும்: கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்—அங்ஙனம் வேறுபடவந்தனவாயினும் மேற்கூறிய பகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளுத்துக, என்றவாறு.

கொளுவுதலென்பது கொளாஅலென்பதாயிற்று.

வேறுபடவருதலென்பது: [1]உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமையயாமாறு படக் கூறுதலும், ஒப்புமைகூறுது மேயர் போல்வனவற்று மாத்திரையானே மறுத்துக்கூறுதலும், [2]ஒப்புமைமறுத்துப் பொருளைநாட்டிக்கூறுதலும், [3]ஒப்புமை மறுத்தவழிப் பிறிதோருவமை நாட்டுதலும், [4]உவமையும்

---

[1]தண்டியலங்கார நூலார் இதனை 'விரியுவமை' எனவும், [2]இதனை 'உண்மையுவமை' எனவும், [3]இதனை 'மறுபொருளுவமை' எனவும் கூறுவர். [4]வீரசோழிய நூலார் இதனைத் 'தடையுவமை' என்பர்.

பொருளும் முற்கூறி நிறீஇப் பின்னர் மற்றைப ஒவ்வாவென் றலும், [5]உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளினை வாளாதுகூறுங்கால் உவமையினை இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறாதுகூறுதலும், [6]ஒப்புமை குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்பு தலும், [7]ஒவ்வாக்கருத்தினான் ஒப்புமைகோடலும், [8]உவமத் திற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடை கூறி அவ் அடையானே உவமிக்கப்படும் பொருளினைச் சிறப் பித்தலும், [9]உவமானத்தினை உவமேயமாக்கியும் அது விலக்கி யுங் கூறுதலும், [10]இரண்டுபொருளானே வெவ்வேறுகூறிய வழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ளவைத்த லும், இன்னோரன்னவெல்லாம் வேறுபடவந்த உவமத் தோற்றமெனப்படும்.

இவற்றைக் கூறிபமருங்கிற் கொளுத்துதலென்பது, 6 முற்கூறிய வினையுவமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறையுவ மத்தின்பாலும் படுத்து உணரப்படுமென்பது. வினையுவமத் தின்பாற்படுத்தலென்பது வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கும்பற்றி வருதலும் அவற்றுக்கு ஓதிய ஐவகை நிலைக் களனும்பற்றி வருதலுமெனக்கொள்க. உள்ளுறையுவமத் தின்பாற்படுத்தலென்பது, இவ்வினையுவமம்போல உவமை யும்பொருளுமாகி வேறுவேறு விளங்க வாராது குறிப்பினாற்

வீரசோழியநூலார் [5]இதனை 'உம்மையுவமை' என்பர். [6]இதனை 'இசைபுவமை' என்பர். [7]இதனைக் 'கருத்துவமை' என்பர். [8]தண்டி யலங்கார நூலார் இதனை 'மோகவுவமை' என்பர். [9]இது 'விலக்கு வமை' யின்பாற்படும். [10]இது 'வேற்றுப் பொருள் வைப்பு' என் பர். இவற்றிற்கெல்லாம் உதாரணச் செய்யுட்கள் தண்டியலங்கார வுரையினும், வீரசோழிய வுரையினுங் காண்க.

கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினானே இதனை ஈண்டு வைப்பானாயிற்று. வரலாறு :

"வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுசப்
போசம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப
வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்
கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
யகலிரு விசும்பி னானும்
* பகல்விளங் கலையாற் பல்கதிர் விரித்தே. (புறம்-8.)

என்னும் பாட்டினுட் "கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை" என்னுந்துணை உவமத்திற்குவந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக்கொள்ள வைத்தானென்பது. என்னை ? வெஞ்சுடர் வழி என்னுந் துணை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப் "பொழுதென வரைதி" என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடிகாறும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை ? வெஞ்சுடர்வழித் தோன்றிய அரசனைத் தண்சுடரோடு பழிப்பான் பொருளே உவமஞ்செய்தானென்பது. மொழியினுமென்றதனாற் பொருளினை உவமையாகக் கூறாது உள்ளுறையுவமம் போலக் கொள்ளவைத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், "வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக" என்றான்

---

* புறநானூற்றுரையாசிரியர் 'பகல்விளங்குதியால்' என்று பாடங்கொண்டு வீங்குசெலன் மண்டிலத்தை ஞாயிற்று மண்டிலமெனக் கொள்கின்றார்.

வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தன்றன்மையென வேறின்றித் தன்னகப்படுத்துவார் தம்மொழியொடுபடுத் தது. ஒழிக்க கோளுஞ் செல்லத் தானுஞ் செல்லும் மதிய மென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறிக் குறிப்புப்பட வைத் தானென்பது. "போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுஅ து" எனவே இன்பநுகர்வு முற்றுச்சிறப்பில்லாக் கட்டுரை பெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிக்கின்ற மதியமாயின் இருபத்தெழுவர் மகளிரொடு போகந்துய்த்துச் சிறப்பில் லாத கட்டுரைபுரையுமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளவைத் தான். சிறப்பின்மையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான் அறஞ்செய்யாது உரோகணிமேற் கழிபெருங்காதலனெனப் படுதல்போல்வன. "இடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப" எனவே, எஞ்ஞான்றுந் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதி மண்டிலமென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். "ஒடுங்கா வுள்ளம்" எனவே, அம்மதியந் தேய்ந்தொடுங்குமென்பது கொள்ளப்படும். "ஓம்பாவீகை" எனவே, நாடோறும் ஒரோவோர் கலைபாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற் றால் தருவதல்லாது தானுடையதெல்லாம் ஒருகாலே கொ டாத மதியமெனப்படும். "கடந்தடுதானை" எனவே, மதிக்குத் தானையாகிய தாரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பரிதிமண்டிலத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற் றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப் பட்டன.

இனிப் பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத் துக்கொள்ளப்படுமென்றவாறு. "வீங்குசெலன்மண்டில" மெனவே, கடையாயினர் கதியிற்செல்லு மதியமென்று பாட் டுடைத்தலைவன் தலையாயினர்கதியிற் செல்லுமென்றான்.

"பொழுதெனவரைதியெனவே, நாடோறும் நாழிகைவேறுபட்டு எறித்தியென்றதனுன் அவன்பொழுது செய்யானெனவும், "புறக்கொடுத்திறத்தி" யெனவே, தோற்ருேர்போன்று ஒளிமழுங்கிச் செறிகின்ருயெனவும், விளங்கித்தோன்றவென்பதனுல் தொடர்கின்ற சுடர்போல விளங்கிப் பிறர்தோற்ருேடக்காயும் இவனெனவும், "மாறிவருதி" யெனவே, திங்கடோறும் மாறிப்பிறத்தி யென்பதனுன் இவன் நிலைபெற்ருனெனவும்,"மலைமறந்தொளித்தி" யெனவே மலைசார்ந்தவழித் தோன்ருயென்பதனுன் இவன் தன்ளுட்டுமலைமீக் கூறுமெனவும், "அகலிருவிசும்பினுனு"மெனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலைபேறுடையனெனவும், "பகல்விளங்காய்" எனவே, இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவுங் கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபடவந்ததாயிற்று. மற்றையவும் அன்ன.

இக்கூறிய அடையெல்லாம், வினை பயன் மெய் உருவெனக் 'கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக்' கொளுவுவதாகக் காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"கண்ண னவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க்
கண்ணி யவற்கிவற்கு வேம்புதார்—வண்ணமு
மாய னவனிவன் சேயன் மரபொன்றே
யாய னவனிவன் கோ."

என்பது, பெயருந்தாரு முதலாயினபற்றி மாயனேடு உவமங்கருதி மறுத்துரைத்தவாறு. பெயரென்பது பொருளுணர்த்துதலின் அதனை வடிவின்பாற் படுத்துணர்க.

"அடிநோக்கி னுழ்கடல் வண்ணன்றன் மேனிப்
படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன்—முடிநோக்கித்

தேர்வளவ ளுத நெளிந்தேன்றன் சென்னிமே
லாரலங்க ரேன்றிற்றுக் கண்டு.''

என்பதனுள் ஆழ்கடல்வண்ணனையுங் கொன்றைத்தா ரோனையும் உவமைகூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனெனத் தெளிந்தேனெனப் பொருளையே நாடுதலின் அஃது உவமம்வேறுபட வந்ததாயிற்று.

“ இந்திர னென்னி னிரண்டேகண் ணேறூர்ந்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—யந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகமொன்றே கோதையை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று.''

என்பதனுள் இந்திரனையும் இறையோனையும் முருகனையும் ஒப்புமறுத்து நெடியோனை உவமங்கூறலின் ஒப்புமை மறுத்துப் பிறிதுநாட்டியது.

“ சுற்றவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமகனுங்
கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்—பொற்றொடி
யாழி யுடையான் மகன்மாயன் சேயனே
கோழி யுடையான் மகன்.''

என்பதனுள் உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்குநிறீஇப் பின்னர் ஒவ்வாமைகூறுதலின் இதுவும் பின்னும் வேறுபட வந்ததாயிற்று.

“ புனனாடர் சோமானும் பூந்துழாய் மாலும்
வினைவகையான் வேறு படுப—புனனாட
னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவ
னேற்றிரந்து கொண்டமையா னின்று.''

என்பதும் அது.

“ ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி
னீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
வினியை பெரும வெமக்கே'' (புறம்-94.)

என்னும் பாட்டினுள் உவமையாகிய பொருளினை யானையுங் கடலுமென இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின் நீர்த்துறைபடியுமென்னும் அடைகூறி ஊர்க்குறுமாக்கள்போல் அவரைத் துன்னருங் கூட்டத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்ற மெனப்பட்டது.

" முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை" (கலி-56.)

என்றவழி முதிர்கோங்கும் முற்றியகுரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலையென்றல் ஒத்தது, பெயறுளிமுகுளஞ் சிறிதாக இவற்றோடு அதனை உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகுளத்திற்கில்லாத பெருமைக்குணம் பொருட்குப் பின்னர் விதந்துகூறுதலின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

" மக்களே போல்வர் கயவ ரவரன்ன
* வொப்பாரி யாங்கண்ட தில்." (குறள்-108-1.)

என்பது ஒவ்வாப்பொருளை ஒப்புமைகொண்டது; என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வாரென்னுங் கருத்தினன் மக்கள்போல்வர் கயவரென்றமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

" நெடுந்தோட் டிரும்பனை நீர்நிழல் புரையக்
குறும்பல மூரிந்த குன்றுசேர் சிறுநெறி"

என்பதனுள் உவமையாகிய நிழல் பொருட்கெய்தியது உவமவினையன்றே, அதற்கு நெடுந்தோடும் பெருமையும்

---

* 'ஒப்பாரி' என்னுஞ் சொல் ஒப்புமை என்னும் பொருட்டு.

அடையாகக் கூறினன்; கூறவே, பனிமிழலோடொக்கும் குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்றுபுகும் ஊர்க்குவமை நெடுந்தோடென்று கொள்ளவைத்தமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

> "மண்படுதோட் கிள்ளி மதவேழ மாற்றரசர்
> வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்—விண்படர்ந்து
> பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுந் தன்னுருவந்
> தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று"

என்பதனுள் உவமானத்தினை உவமேயமாக்கி அதனையே விலக்கினர். என்னை? வெண்குடையென்று யானை குத்துமென்று மதியினைக் குடையுடனெப்பிப்பான் மதியினைக் குடையாகவே கூறித், தேயுந்தெளிவிசும்பினின்று என்பதனாற் குடையோடு உவமைகூறியதை விலக்கினமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமாயிற்று.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்" என்றவழி இரண்டு பொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி, அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் அதுபோல என்றானும், ஆதிபகவன்முதற்று உலகம் அதுபோல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையும் பொருளுங் கூறாமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமமாயிற்று. பிறவும் அன்ன. இவை ஏனையுவமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணம். (௩௨)

308. ஒரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதுவும் ஏனையுவமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஒரீஇக்கூறலும்—ஒக்குமெனக் கூறாது ஒவ்வாதெனக் கூறுதலும்; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று:

மரீஇயபண்பு—அதுவும் உவமையாதற்கு அடிப்படவந்த வழக்கு என்றவாறு.

உதாரணம்:

"யாங்ஙன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்"
(புறம்-8.)

எனவும்,

"மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
காதலை வாழி மதி" (குறள்-112-8.)

எனவும் வரும்.

"நின்னோரனையை" என்பதும் அது. இவற்றுள் யாங்ஙனம் ஒத்திபோவென்பது ஒவ்வாயென்னும்பொருட்டு. காதலைவாழிமதி யென்றவழியும் யான்காதலியாமையால் மதியமே அவள் வாண்முக மொவ்வாயென்றலின் ஒரீஇக் கூறிற்று. இதுவும் மரீஇய பண்பாகலானும் உள்ளுறையுவமம் போலக் குறிப்பினன் உவமங்கோட லொப்புமையானும் ஈண்டு வைத்தானென்பது. பண்பென்றதனன் அதுவும் இலக்கணத்தோடொக்கும் என்றவாறு. இவற்றையும் வேறுபடவந்த உவமமென்னுமோவெனின், உவமையும் அவ்வழி மாறுபடவருமாறு உவமத்துக் கூறினன், உவமையின்மை கூறுதலும் உவமையெனப்படுமென்றற்கு இது கூறினனென்பது. இவற்றுள்ளும் வேறுபடவந்த இலக்கணம் மேலைச்சூத்திரத்துள் அடங்கும். (௩௩)

309. உவமத் தன்மையு முரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; மேல் வினையுவமங் கூறுங்கால் உவமிக்கப்படும் பொருட்குப் பெருமையுஞ்

சிறுமையுஞ் சிறப்பக் கூறல்வேண்டுமென்றான் அவ்வாறன்றி உவமமுங் கொள்ளப்படுமென்றமையின்.

இதன் பொருள்: உவமத்தன்மையும் உரித்தென மொழிப—விகாரவகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒருபொருட்குக் கூறுதற்பட்டாங்கு உவமங்கூறுதலும் உரித்தென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்; பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான—அதனானும் ஒருபயன் தோன்றச் சொல்லுதனெறிப்பாட்டின்கண், என்றவாறு. அது,

> "பாரி பாரி யென்று பலவேத்தி
> யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்" (புறம்-107.)

என்னும் பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியும் உண்டென மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக்கூறுவான் மாரியைச் சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினான் உவமைகூறினானும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஓரிழிவில்லையென்னுந் தன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வுகூறுதலிற் பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப் படுமென்பது.

> "சொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
> வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
> வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
> செப்படர் அன்ன செங்குழை யகந்தோ
> றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா
> யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
> பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
> துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
> னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்" (அகம்-9.)

என்பதும்,

"நீளரை யிலவத் தலஞ்குசினை பயந்த
பூளையம் பசுங்காய் புடைவிரிந் தன்ன
வரிப்புற வணிலொடு கருப்பை யாடா
தியாற்றறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்
வேற்றலை யன்ன வைந்நுதி *நெடுந்தக
ரீத்தலை வேய்ந்த வேய்ப்புறக் குரம்பை"

(பத்து-பெரும்பாண்-83.)

என்றூற்போல்வனவும் அது.

"கொல்வினைப்பொலிந்த" என்பதனுள் இந்நிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமைபாக்கி ஆண்டையவாகிய இருப்பை யின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கியும் உவம நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த்திரளொடு கழன்ற பூவினை உவமஞ்செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பய னிலைபுரிந்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

உவமத்தன்மையுமென்ற உம்மையான் உவமத்தன்மை யேயன்றி வாளாது தன்மைகூறுதலும் அந்நிலத்திற்கே பயனிலையெனப்படுவனவுங் கொள்க. அவை,

"மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
யீன்பிண வொழியப் போகி நோன்கா
ழிரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோ
லுளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
யிருநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி
நுண்புல் லடக்கிய வெண்பலெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைத்தாள் விளவி
னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து"

(பத்து-பெரும்பாண்-89.)

---

* 'நெடுந்திடர்' என்பதும் பாடம்.

என்றவழி உவமஞ்செய்யாது அங்கிலத்தியல்பு கூறப்பட்டதாயினும் உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தாற்போல அந்நிலத்திற்குப் பயம்பாடு வெளிப்படச் செய்யாமையின் உவமவிலக்கணத்துள் இதனையும்இலேசினாற் கொண்டாமென்பது. அற்றன்று, 'மரபேதானும்' (தொல்-செய்-80) என்புழி நாற்சொல்லியலெனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்டமையின் உவமையாராய்ச்சியுள் அது கூறுமெனன்பது. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன் மேற்றன்றி உயர்பிழிபுடைத்தல்லாத தன்மையுவமையுங் கொள்க வென்றமையின். (௩௪)

310. தடுமா றுவமங் கடிவரை யின்றே.

இதுவும் உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தடுமாறுவமம்—உவமையும் பொருளும் வேறு நிறீஇ இதுபோலும் இதுவென்னாது அவ்விரண்டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறுவமம்; இனி அவ்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளை உவமையாக்கியுந் தடுமாறச் சொல்லுதலுந் தடுமாறுவமமெனப்படும்; கடிவரை இன்று—அவ்விரண்டும் உவமமென்று சொல்லற்பாட்டிற் கடியப்படா, என்றவாறு.

"அரிமலர்ந் தன்னக ணம்மா கடைசி
திருமுகமுந் திங்களுஞ் செத்துத்—தெருமந்து
வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காகி
யையத்து நின்ற தரா"

என்பதனுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறு வேறு துணியாது ஐயுற்று வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அராவென்றமையின் இது தடுமாறுவமமாயிற்று.

> " தளிர்பெற்று வைகிய தண்சுனை நீல
> மளிபெற்றார் கண்போன் மலரு—மளிபெற்ற
> நல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற
> கல்லாரம் போன்மலருங் கண்."

என்புழி நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நீலத்தினையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இதுவுந் தடுமாறுவமமெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன. (௩௫)

311. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது எய்தியது மறுத்தது; என்னை? வேறு ஒரு பொருளோடு ஒருபொருளை உவமித்து நிறீஇ அப்பொருளோடு பிறிதொரு பொருளை யுவமித்தலும் உவமையென்று கொள்ளுவானாயினும் அது கொள்ளப்படாது பொருள் விளங்காமையினெனக் கூறி விலக்கியமையின்.

இதன்பொருள்: அடுக்கிய தோற்றம்—உவமையும் பொருளும் நிறுத்தி அடுக்கிய தோற்றம்; விடுத்தல் பண்பு—சிறப்பினவாகக் கொள்ளப்படா, என்றவாறு.

> " மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும்
> பொதியவிழ் தாமரைப் புதுப்பூம் பொய்கை "

என்றக்கால் மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினைத் தாமரையென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றனோடு பொருந்தாவென்பது கருத்து.

"இலங்கு வளையன்ன நலங்கே ழாம்பற்
போதினன்ன தாதவிழ் கைதை"

என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றனோடு ஒருவண்ணத்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் நின்றது. நின்றற, மற்றும் அதனோடு உவமங் கொள்ளப்படாது, இது வரையறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்று,

"ஈர்ந்து நிலந்தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சி"
(பத்து-சிறுபாண்-19.)

என்பதூஉம் அடுக்கியதோற்ற மெனப்படாதோவெனின், படாதன்றே; யானைக்கைபோலுங் குறங்கு; குறங்கு போலும் வாழையென அடுக்கிச்சொல்லாது குறங்கினையுடையாளொன்று துணித்துக் கூறியபின்னர்க் குறங்கென மால் வரை ஒழுகிய வாழையென்றனாகலினென்பது. தோற்ற மென்றதனான் உவமையும் பொருளுமாக நிறீஇ உவமவுருபு தோன்றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது. (௩௯)

312. *நிரனிறுத் தமைத்த நிரனிறை சுண்ணம்
வரைநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் எய்தாதன வரையறையுடைமையிற் கூறியவற்றோடு இனமாகலின் உவமத்திற்காவதொன் றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

* இச்சூத்திரத்துக் கூறிய பொருள்கோள் நான்கின் இயல்புகளையும் சொல்லதிகாரம், எச்சவியல் "அவற்றுள் நிரனிறைதானே" என்னுஞ் சூத்திரமுதல் ஐந்தானும் உணர்க.

இதன் பொருள்: நிரனிறுத்து அமைத்த நிரனிறை—உவமையையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருளினையும் நிரலே நிறுத்து ஒப்புமைகூறின் அது நிரனிறையெனப்படும்; சுண்ணம் வரைநிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே—சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான்வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழிமாற்று மென்னும் மூன்றுமல்லாத இடத்து, என்றவாறு.

சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்தனவெனவே சுண்ணந்தவிர மூன்றுளவோவெனின் அதனை ஒருவரை விலக்க மூவரும் வந்திலரென்றாற்போலக் கொள்க. உதாரணம்:

"கொடிகுவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி
மதிபவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்ஞை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள்."

என வரும்.

நிரனிறுத்தலென்னாது 'அமைத்த'வென்றதனான் நிரனிறையன்றி அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; அது,

"களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே"*

என வரும். பிறவும் அன்ன.

என்றார்க்கு, நிரனிறுத்தமைத்த நிரனிறை எனை வரைநிலைவைத்த மூன்றலங்கடையே என்னாது சுண்ணத்தினை வரைந்தோதியது என்னையெனின், அவை மூன்றுஞ் சுண்ணம்போலச் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற்

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் 29-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

சிதர்ந்துகிடப்ப உவமையுங் கூறின் அது பொருள்விளக்கா தென்பது அறிவித்தற்கென்பது. என்னை? அடிமறியுள் ஓரடியுள் உவமங்கூறி ஓரடியுட் பொருள்வைத்தால் இனிது பொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங் காலைப் பிறிதுபிறிதாக லுடைத்து. இனி ஓரடியுள் உவமங்கூறிப் பின்னர் எத்துணையுஞ் சென்று பொருள்கூறி மொழிமாற்றிக் கொள்ள வைப்பின் அதுவும் உவமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத்திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல்செய்தாருமுளர். அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வருந் தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையாவழியுமென்பது. என்னை?

"நாயசர்க்கு நாய்கள்போ னட்பிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅ முடன்சொட்கு—மாய்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செய்வர் செரு."

என்றவழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்

* இக்கூறுகின்றதனை "மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பான்மாறு படுதலும் பாகுபா டுடைய" என்னுந் தண்டியலங்கார சூத்திரப்பொருளோடு ஒத்துநோக்குக.

றுவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றுமாயினும் அஃதணியெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்ததின்மையின். அது குற்றமன்றேவெனின்,

"பேரு ரட்ட கள்ளிற்
கோரிற் கோரிற் றேருமா னின்னே" (புறம்-300.)

என்பது குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப்படும். இனிப் பொன்மாலையும் பூமாலையும் போலப் பொலிவுசெய்தலின் இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்னசொல்லும் இன்னபொருளுமுடையன பொன்மாலையெனவும் பூமாலையெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனானும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தார் கூறின் நிரம்பாது. அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவையெனப்பட்டன. என்றதனான் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாமென்பது.

இனி இரண்டுபொருளெண்ணியவற்றை வினைப்படுக்குங்கால் ஒருங்கென்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட்கணியாமென்பது அவர்கருத்து. ஒருங்கேயென்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுண் மூன்றுபொருள்கூறி எனவாங்கு என்பதொருசொல்லான் முடிந்தவழியும் எனவாங்கு என்பதோர் மொழி எனவென்பது ஓரலங்கார மெனல் வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது பிறவும் அன்ன.

இனி அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணி யென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனாலணியப்பட்ட முடி யுந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டுமென்பது.

இனிச் செய்யுட்கணிசெய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலாமென்பது. அவை யாவையெனின்,

“அகனமர் கேள்வ னகற்சி தீர்த்தற்கு
மகனொடு புகுந்த மகவுநிலை யெனாஅ
மறுக்குங் காலை மறுத்துரை மொழியாது
குறிப்புவேறு கொளீஇய குறிப்புநிலை யெனாஅப்
புலவிக் கண்ணும் போக்கின் கண்ணு
மழுதலு மழாஅதலு முயங்கலு மென்றாங்
கிருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப்
புலம்புறு காலை யறிவொடு படாது
புலம்புகொள வந்த செய்வினை யெனாஅ
வின்னோ ரன்ன பல்பொருட் பகுதி
நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகை யுடைய”

என்றோர் சூத்திரஞ் செய்யின் அவையும் அலங்காரமெனப் படுமென்பது. அவற்றுக்கு உதாரணம் :

“ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்” (அகம்-5.)

என்பது மகவுநிலை.

“ஒவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றி” (அகம்-5.)

என்பது, குறிப்புநிலை; என்னை? தலைமகன் போக்கினை உவக்குங் குறிப்பல்லாத குறிப்பாகலின் அஃதணியெனப் படும்.

"தும்முச் செறுப்ப வழுதாள்" (குறள்-132-8.)

என்பது புலவியுளழுத மங்கலம்;

"பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு
* * * *
மோயின ளுயிர்த்த காலை" (அகம்-5.)

என்பது போக்கின்கண் அழாத மங்கலமிலை;

"விளிசிலை கேளா டமியண் மென்மெல
நலமிகு சேவடி சிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற" (அகம்-5.)

என்பது அறிவொடு படாது புலம்பு கொளவந்த செய்வினை; என்னை? கேளாது கேட்டான்போல் வந்தமையின். அதுவும் அலங்காரமெனப்படுமென்று சூத்திரஞ் செய்து கொள்ளல் வேண்டுஞ் செய்யுட்கு அணி வேறு கூறினென்பது.

இனி, இங்ஙனங் கூறினவெல்லாங் குற்றமென்று கொள்ளப்படா; என்னை? வேறு காரணமுணரப்பெறாது பிறழ்ந்து இடையறவுபட்ட காலை இடர்ப்பட்டுச் செய்தனவாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு மென்பது.

இனி *ஆனந்தவுவமை யென்பனசில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறுபவாகலின் அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள்தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த

* இங்ஙனமே நச்சினார்க்கினியரும் "தீயினன்ன ஒண்செங் காந்தள்" என்னும் மலைபடுகடாத்து அடியுரையிற் கூறுமாறு காண்க.

வோத்தென்பது ஒன்றுசெய்தாராயின் அகத்தியமுந் தொல் காப்பியமும் நூலாகவந்த சான்றோர் செய்யுங் குற்றம்வேறு படாவென்பது. அஃதேற், செய்யுட்கு இவை யணியென் பதூஉம் இவை குற்றமென்பதூஉம் மூன்றதிகாரத்துள்ளும் இவ்வாசிரியர் யாண்டுங் கூறாரோவெனின், செய்யளியலில் முப்பத்துநான்குறுப்புக்கூறி அவற்றதியைபு நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளுறுப் பெனவும் அவை தொடர்ந்த தொடர்நிலை எண்வகையாற் றொடர் நிலைச்செய்யுட்கு வனப்பெனவும் பகுத்தோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை எல்லாங் குற்ற மென்பதூஉம் கொள்ளவைத்தானென்பது. (கூஎ)

உவமவியன் முற்றிற்று.

எட்டாவது

செய்யுளியல்

313. மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ
யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையி
னாறு தலையிட்ட வந்நா லைந்து
மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமை யான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே, ஒத்துநுதலியதூஉஞ் செய்யு ளிலக்கணமுணர்த்தலென்பது பெற்றாம். மேற் பாயிரத்துள்,

'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்' (தொல்-பாயிரம்.)

ஆராய்வலென்று புகுந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப், பொருளதி காரத்துள்ளும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டு வனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாதலின் இவ்வதிகாரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின் றது இவ்வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகையோத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பதூஉம் இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதூஉம் பெற்றாம். மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேறோ ரதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகார மெனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென *மூன்றற்கு மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகார மொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ்செய்ததனோடு மாறுகோளாம் இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது. மற்று, †ஒத்து நுதலியதெல் லாம் நுதலுவதன்றே ஒத்தினுள்வைத்த சூத்திரம்; அதனான், இதன் முதற்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வோத்தினுளுணர்த் தப்படுகின்ற செய்யுட்குறுப்பாவன இவையெனவே, அவற்றது பெய ரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இக்கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கும் பெயரிசைப் புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல் வன்மையாற் கூறினர் புலவர், என்றவாறு.

அப்பெயர், பெயர்; அம்முறை, முறை; அத்தொகை, தொகை. தொகை ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்துமெனவும், ‡எட்டெனவும் இரு வகையால் தோன்றக் கூறியது ஏனையபோலாமல் எட்டுறுப்பும் ஒரோ செய்யுட்கு ஒரோவொன்றேயும் வருமென்பதறிவித்தற்கும் அவை தாம் அச்செய்யுள் பலதொடர்ந்தவழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பா மென்பதறிவித்தற்கும் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும் ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவென்பது பெற்றாம்.

---

* 'மூன்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒத்து அதிகாரம்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'எட்டெனவுங் கூறினர்' என்பதும் பாடம்.

இனி *மாத்திரையென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு. மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரையென்றான். அது 'மாத்திரையளவும்' (தொல்-செய்-2) என்றதனாற் பெற்றாம். எழுத்தியல்வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது, அசைக்கூறுபாடு; அவை இயலசையும் உரியசையுமென இரண்டாம். யாத்தசீரென்பது, பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு; எனவே, அசைபலதொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம்வகையாற் †பொருள்பெற நிற்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர் முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அவ்வசை பொருள்பெறாது நிற்றலும் அடங்கின. தேமா என்று அசை பொருள் வேறு பெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறாது நின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது. பொருள்பெறநின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடையவென்பாருமுளர். அற்றன்று, பொருள்படநிற்பன எழுத்து யாண்டுமின்மையானும் பொருள்பெறநின்ற அசையானாகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச்சிறப்பினாற் சிறப்புடைச் சீரெனப்படாமையானுஞ் சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் துணிந்து நின்றவழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரெனவும்படுமாதலானுமென்பது. அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. யாப்பென்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது, காலமுமிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பனவற்றுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமையென்னையெனின் இது செய்யுட்கே உரித்து, அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. ‡ அல்லதூஉம்

* "'மாத்திரை' என்றது எழுத்திற் குரித்தாக எழுத்ததிகாரத்தோதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாவின் ஓசை வேறுபாடுகளையுணர்த்தி விராஅய் நிற்கும் நிலையை" என்னும் நச்சினார்க்கினியருரை இதனில் வேறுபடுகின்றது.

† 'பொருள்பெற்று' என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வடி முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டது.

அவற்றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணையியலுள் கூறிவந்தாம். தூக்கென்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். *தொடைவகையென்பது, தொடைப்பகுதிபலவுமென்றவாறு ; அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதியெல்லாம் அடியாற் கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும். நோக்கென்பது, மாத்திரைமுதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்தல். †பா என்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன்சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச்செல்வதோர் ஓசை. ‡அளவியலென்பது, அப்பா வரையறை. திணையென்பது, அகம்புறமென்று அறியச்செய்தல். கைகோளென்பது, அவ்வத்திணையொழுக்கவிகற்பம் அறியச்செய்தல் ; அது களவுங் கற்பும். கூற்றுவகையென்பது, அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல். இவை யென்பது பாடமாயின், எண்ணிய மூன்றனையுந் தொகுத்தவாறே பிறிதில்லை. கேட்போரென்பது இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றதிதுவெனத் தெரித்தல். §களனென்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். §காலவகையென்பது, சிறுபொழுது பெரும்பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி

---

* "'தொடைவகை' என்றது எழுத்துச் சொற்பொருள்களை எதிரெதிர் நிறீஇத் தொடுக்கின்ற தொடைப்பகுதிகளை" என்னும் நச்சினார்க்கினியருரையில் தொடையினிலக்கணம் பெறப்படுதலின் அஃதீண்டு ஒத்துநோக்கற் பாலதாம்.

† 'நோக்குதல்-பயன்கோடல்' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

‡ 'அளவியல் என்பது அடிவரையறை' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

§ "'களன்' என்றது இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலியன உணரச்செய்தலை" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

§ 'காலமென்பது முக்காலத்தும் திணைநிகழ்ச்சிக்கண்ணே பொருள் நிகழ்ச்சி யுணரக்கூறலை' என்பது நச்சினார்க் கினியருரை.

முதலாயின. பயனென்பது, சொல்லியபொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென்பது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது, சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல்; அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் வகையென்ருன். *முன்னமென்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம்வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல். பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மை. துறைவகையென்பது, முதலுங்கருவும் முறை பிறழவந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற் கேதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட் குளதாகச்செய்தல் ; அவையும் பலவாதலின் வகையென்ருனென்பது. †மாட்டென்பது, பல்வேறு பொருட்பரப்பிற்ருயினும் அன்ருயினும் நின்றதனெடு வந்ததனை ஒரு தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச்செய்தல். வண்ணமென்பது, ஒருபாவின்கண் நிகழும் ஓசைவிகற்பம். எனுவென்பதெண்ணிடைச் சொல். யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்துமென்பது, யாப்பிலக்கணப்பகுதியாகிய இருபத்தாறு மென்றவாறு. இவை யாப் பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப்பகுதியவென விதந்தோதவே, இனிக் கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லையென்றவாறு. 'அம்மை யழகு தொன்மை தோலே-விருந்தே யியைபே புலனே யிழை பெனுஅப்-பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ'யென்பது இக்கூறப்பட்ட எண்வகைவனப்பொடு முன்னர்க்கூறிய இருபத்தாறுந் தொகுப்ப முப்பத்துநான் குறுப்பா மென்றவாறு.

மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூறற்குக் காரணம் அவற்றைக் கூறும்வழிச் சொல்லுதும். நல்லிசைப்புலவர் செய்யுளென்பது, இவ் வுறுப்பினைத்துங் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப்புலவர் செய் யுஞ் செய்யுளெனப்படு மென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள்

---

* 'முன்னமென்பது கூறுவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப் பான் எல்லாரும் கருதும்படிசெய்தல்' என்பது நச்சினர்க்கினியருரை.

† 'மாட்டென்பது அகன்றும் அணுகியும் கிடந்த பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தொடராகக் கூட்டிமுடித்தல்' என்பது நச்சினர்க்கினி யர் உரை.

எனவே, எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளுள்ளும் *அவ்வரையறையுடைய வற்றுக்கே இவ்விலக்கணமென்பதூஉந் திணையேகைகோளெனக்கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச்செய்யுட்கும் உறுப் பாகாவென்பதூஉம் அவையொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயி னும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூறுனென்பதூஉம் அவை செய் தாரெல்லாம் அவற்றானே நல்லிசைப்புலவரெனப் படாரென்பதூஉம் பெற்றாம். இனி நூலும் உரையுஞ்செய்தார் நல்லிசையுடையரென்பது அவற்றை நூலினான் உரையினானென இதற்கு இடையின்றிவைத்த மையிற் பெறுதுமென்பது. 'வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தன' ரென் பது,இங்ஙனங் கூறிய நல்லாசிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார்,எல்லா வற்றான் எல்லாமமையச்செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறைபோயி னார் தாமும் என்றவாறு. எனவே, இவ்வுறுப்பமையச்செய்தனவே செய் யுளெனப் படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு. மற்றுக் கூறியெனவும் உரைத்தனரெனவும் இருசாற் சொல்லியதென்னையெனின், அச்செய்யு ளானேகூறி அவற்றுப் பொருளுரைத்தா ரென்றவாறு. என்றார்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின்,ஓதல்வேண்டுமே?இவ்விலக் கணத்துப் பிறழ்ந்துங் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வழுவென்பதறிய வைத்தானல்லனே,. ஆசிரியனென்பது. மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண் டோதினர் செய்யுள் யாண்டோதுப வெனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறெனப்படா ; பொருள் எனப்படுவன உறுப்பே,அவற்றதிட்டத்திணை முதலென வழங்குபவாக லான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார் ; முதற்பொருளதிலக்கண மென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்துக் கூறலாவதின்மையா னும் உறுப்புரைப்பவே அவ்வுறுப்புடையபொருள் வழக்கியலாற் பெறலாமாகலானுமென்பது.

மற்று யாத்தசீரோடியாப்பென்றதென்னை ? †தளையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருஞ் சீரதுதொழிலே தளையென வேண்டுப, தளைத்தலிற் றளையாதலானும் வேறுபொரு

---

* 'அடிவரையறை' என்பதும் பாடம்.

† யாப்பருங்கலநூலாரும், யாப்பருங்கலக் காரிகையாரும் 'தளை' யென்பதோர் உறுப்புவேண்டினார்; இவர் பின்றைக் காலத்தினர்.

ளென வேண்டாரென்பது ; என்றூர்க்கு அசையின்றிச் சீருமில்லை, சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப் புடைச்செய்யுளும்போல அவைகொள்ளப்படுந் தளையெனவேறொன் றின்மையான் கொள்ளான்; என்னை? அது குறளடியென வேறுறுப் பாயினமையின் என்பது ; தளையென்றிதனைக் கோடுமேல் அதனைக் குறளடி யெனலாகாதென்பது. அல்லதூஉம், ஈரசைகூடி ஒருசீரா யினவாறுபோல இருசீர்கூடியவழி அவ்விரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல்வேண்டும் ; கொள்ளவே, நாற்சீரடியினை இடைதுணித்துச் சொல்லுவதன்றி நான்குபகுதியானெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லு மாறில்லையென்க. யாத்தசீரென்றதனுனே அசைதொறுந் துணித் துச் சொல்லப்படா சீரென்பதூஉம் அச்சீரான் அடியானவழிச் சீரியைந்திற்றது சீரெனவே படுமென்றதனுற் சீரெல்லாந் துணித்துச் சொல்லப்படு மென்பதூஉங் கூறினுன் இவ்வாசிரியனென்பது. அற் றன்றியும், அவ்வாறு தளைகொள்வார் சீரா னடிவகுப்பதூஉங் குற்ற மென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை ? அடியிரண்டு தொடுத்தற் ருெழிலல்லதின்மையினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற் ருெழின்மாத்திரையானே தொடையென்ருனல்லன், அவ்வடிக்கண் ணின்ற எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்ருனே தொடைகொண்டமையின் வேறுறுப்பென்ருனென்பது. அஃதேற், சீருஞ் சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசைபால் தளை கொள்ளாமோவெனின், கோடுமன்றே, அதனை அடியென்னுமாயின் என முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க. அல்லதூஉம் அவ்விரண் டசையுங் கூடிச் சீராமன்ருேவெனின் என்பது. மற்று நாற்சீரடியுள் இருசீ ரியைந்தவழிக் குறளடி யென்னுமாகலின் அதனைத் தளையென் ஞமோவெனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் இருசீரடிக்கட் டளைவேண்டா தாஞம் ; ஆகவே, ஒருவழிக்கொண்டு ஒருவழிக்கொள்ளாமை மபங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென்பது. அல்லதூஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம்பொதுவகையால் தளையுறுப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யாண்டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப் படுவனவென்றற்கு "இணைநூன்முடிபு தன்னூன் மேற்றே" என்ப தனுற் காக்கைபாடினியார் ஓதிய தளையிலக்கணம் ஈண்டுங் கோடல்

வேண்டுமெனின், அஃதே கருத்தாயின் இவர்க்கும் அவர் முடிவே பற்றித் தளைதளைடல்வேண்டும். அல்லதூஉம், அவர்க்கு இளையரான காக்கைபாடினியார் தளைகொண்டிலரென்பது இதனாற் பெற்றாம். தளைவேண்டினர் பிற்காலத்தோ ராசிரியரென்பது.* என்னை ?

"வடக்குந் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
†நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்"

எனக் கூறி வடவேங்கடந்தென்குமரியெனப் பனம்பாரனார் கூறியவாற் றானே எல்லைகொண்டார் காக்கைபாடினியார். ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து,

"வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்"

எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தா ரல்லரென்பதூஉங், குறும்பனை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவதன்றென்பதூஉம் பெற்றாம். பெறவே, அவர் இவரோடு ஒருசாலைமாணுக்கரல்லரென்பது எல்லார்க்கும் உணரல்வேண்டுமென்பது.‡

---

* 'தொல்காப்பியரோடு ஒருசாலை மாணுக்கராகிய காக்கைபாடினியாரும் உறப்பென்னார். பின்தோன்றிய காக்கைபாடினியார் முதலியோர் கொள்வர். அது பொருந்தாது' என்பது நச்சினார்க்கினியருரை.

† 'நூலதின் முறைமை' என்பதும் பாடம்.

‡ "பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள" என்றார் சிலப்பதிகாரத்துப். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அவரோடு ஒரு காலத்தினரான பனம்பாரனார், பெருங்காக்கைபாடினியார் முதலியோருந் தெற்கின் கண்ணதான 'குமரிநாடு' கடல் கொள்ளப்படர்முன் இருந்தவராதலின் அவரெல்லாம் தெற்கே கடலெல்லை கூறாராயினர். கடலுள் அமிழ்ந்த பெருந்தமிழ்த் தேயமான 'குமரிநாட்டை' ஆங்கிலத்திற் பௌதிக நூல்வல்லார் இலெமூரியா என வழங்குவர். வடமொழியிற் 'சதபத பிராமணத்'தும் குமரிநாடு கடல்கொண்டமை சொல்லப்பட்டது.

மற்றிது முறையாயவாறென்னையெனின், மாத்திரை எழுத்தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் அடியுந்தூக்கும் டாவும் வண்ணங்களுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்திரை நிமித்தமாகத் தோன்றுவனவாதலானும் அது முன்வைத்தான். அக்குணத்திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வெழுத்தான் அசையும், அசையாற் சீருஞ், சீரான் அடியும், அவ்வடிபெற்றவழி அதனை ஆக்குமாறறியக்கூறும் யாப்பும் அவ்வடியகத்தன சொல்லும் பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் வைத்தான். அவ்வடியிரண்டினைத் தொடுக்குங்கால் அவற்றை ஓரடியென ஒரு தொடர்ப்படாமைத் துணிப்பது தூக்காகலான் அதனைத் தொடைக்குமுன் வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்தவழியுங் கொள்ளப்படும் நோக்கென்பதறிவித்தற்கு அதனைத் தொடைப்பின் வைத்தான். அவ்வடி இரண்டும்பலவுந் தொடர்ந்தவழி முழுவதுங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை எண்ணுதலான் அளவினை அதன்பின் வைத்தான். திணையுந் திணைக் குறிப்பாகிய ஏழுகலாறும் அவ்வொழுக்கத்தவாகிய கூற்றும் அதன் பின் வைத்தான். கேட்போருங் கேட்கும் இடனும் அதுபோலப் புலப்படாத காலமும் இவற்றுற் பயனும் பயனது பரத்துவரும் மெய்ப்பாடும் இவற்றினெல்லாம் ஒழிந்துநின்ற எச்சமும் அவ்வெச்சத்தோடுங் கூட்டி யுணரப்படும் முன்னமும் அம்முறையான் அதன்பின் வைத்தான். *அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய பொருளை அதன் பின் வைத்தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருதுறைப்படுக்குந் துறையை அதன்பின் வைத்தான். மேல் எச்சமும் மாட்டு மின்றியும் வரூஉமென்பவாகலான் மாட்டினைத் துறைவகையின்பின் வைத்தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஓதினன் அது செய்யுட்கணின்றி வருஞ் சிறபான்மையாதலானென்பது. வண்ணம் பாவினது பகுதி யுறுப்பாதலான் அதனை அவற்றுப்பின் வைத்தான். வனப்பினை எல்லாவற்றுக்கும் பின்வைத்தான், அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்குங்கால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செய்பவாகலி னென்பது.

* பொருட்டொடர்புக்கு இன்றியமையா இவ்வடி முன் அச்சுப் பிரதியில் விடுபட்டது.

மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆசிரியன்குறியென்றுமோ உலககுறியென்றுமோவெனின், அவ்விருதிறத்தானும் ஏற்பனவறிந்து கொள்ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையதனுறுப்புப் போலக்கொளின் உயிர் வேறுகூறல்வேண்டுவதாம், அவ்வாறு கூறாமையிற் கலவையுறுப்புப்போலக் கொள்க. (க)

314. **அவற்றுண்,**
மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே முதற்கணின்ற மாத்திரையும் எழுத்தியலு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: மாத்திரைகள் பலதொடர்ந்து செய்யுட்கண் விராய் நிற்கும் அளவையும் எழுத்துக்களிபற்றப்பட்டு எழுத்ததிகாரத்தின் வேறுபட்ட தொகையுமென இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதனவல்ல ; அவையே: அவற்றை ஈண்டு வேண்டுமாற்றாற் கொள்க என்பான் மேற்கிளந்தவகையிற் பிறழாமற்கொள்க, என்றானென்பது.

அன்னவெனவே, இம்மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும் வேறென்பதூஉம் வேறாயினும் ஆண்டுக் கூறியவற்றொடு வேறுபடாமைக்கொள்க வென்பதூஉம் உரைத்தானாம். எனவே, எல்லாவழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள் ஒரோவழி வரையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறுசில மாத்திரையுமல்ல, *ஈண்டுப் பதினைந்து எழுத்தென்றுகூறிப் பயங்கோடுமாயினும் ஆண்டை முப்பத்துமூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சில வெழுத்துமல்லவென்பான் மேற்கிளந்தன்னவென்றானென்பது. மாத்திரையென்றொழியாது மாத்திரையளவென்றதனான் அம்மாத்திரையை விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டுக் கூறினானென்பது கருத்து. மற்று, எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்துமூன்றெனக்கொள்வ

* முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 'ஈண்டு உரைப்ப தினைந்து' என்னும் பாடம் ஈண்டைக்குப் பொருளியைபின்று.

தன்றிப் பதினெங்கென்று கொள்ளுமாறென்னையெனின், எழுத்தோத்தினுட் குறிலுநெடிலும் உயிருமெய்யும் இனமூன்றுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றுமெனப் பத்தும் இயல்புவகையான் ஆண்டுப் படுத்தோதினன், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுந் தத்தம்வகையாற் கூடுமாறும் ஐகாரம் ஔகாரம் போலிவகையாற் கூடுமாறும் யாழ்நூலகத்து ஒற்றிசை நீளுமாறும் ஆண்டுத் தோற்றுவாய் செய்தான், செய்யவே, அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல்வகையோடொக்குமென்று உய்த்துணர்ந்துகொள்ளவைத்தானென்பது. இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமுங் கூட்டிப் பதினாறெழுத்து என்பாருமுளர். அதனாற் பயனென்னையெனின் பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். மற்று உயிர்மெய்த் தொடக்கத்து ஐந்தனையும் மேல் எழுத்தென்றிலனாகலான் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறென்னையெனின் ஈண்டு அன்னவெனவே, ஆண்டு இரண்டெழுத்தின்கூட்டமெனவும் மொழியெனவும் போலியெனவுங் கூறினானாயினும் அவற்றை எழுத்தியல்வகையெனப் பெயர்கொடுப்பவே ஆண்டுநின்ற வகையானே ஈண்டு எழுத்தெனப்படு மென்பதாயிற்று. இதன் கருத்து, இயலென்றதனான் இயற்றிக்கொள்ளும் வகையான் எழுத்து இனைய தென்றானாம். வகையென்பதனான் முப்பத்துமூன்றினைக் குறிலும் நெடிலுமென்றற் றொடக்கத்துப் பெயர்வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்பட இயற்றுதலுங் கூட்டவகையா னிரண்டும் போலிவகையா னிரண்டும் யாழ்நூல்வேண்டும் வகையானொன்றுமென ஐந்துவகையா னியற்றுதலுமென இருவகையுங்கொள்ளப்படும். அல்லதூஉஞ் செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்துவகையான் இன்னோசையவாக விராய்ச்செய்தலுங்கொள்க. மற்றளபெடையை மேல் மொழியென்றான் ஈண்டெழுத்தென்றானாகலின் * இதனை ஒரெழுத்தென்று கோடுமோ இரண்டெழுத்தென்று கோடுமோவெனின்,

'நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்த குற்றெழுத்து'
(தொல்-எழுத்-மொழி-8.)

---

* 'இதனை ஒரெழுத்தென்றும் ஓரிரண்டெழுத்தன்றுங் கோடுமோவெனின்' என்பதும் பாடம்.

என்று கூறியவாற்றான் ஆண்டிரண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக் கிடந்த தாயினும் முன்னர்ப்போக்கி,

'அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்து'

(தொல்-செய்-17.)

என்றவழி எழுத்து நிலைமையும் எய்துவிக்குமாகலான் எதிரது நோக்கி ஈண்டு ஓரெழுத்தென்று கோடுமென்பது. இனி அவற்றுட் குறிலும் நெடிலுங் குற்றுகரமும் அசைக்குறுப்பாம். மற்று,

'ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி' (தொல்-செய்-3.)

என்பதனான் ஒற்றும் அசைக்குறுப்பாகாவோவெனின், அச்சூத்திரத்தானன்றே அவை குறிலும் நெடிலும் அடுத்துவந்தும் வேறுபடாது நேர்நிரையாதலெய்தியது நோக்கி அவை அசைக்குறுப்பாகா வென்றதென்க. மற்றிடைநின்று நிரையாதலை விலக்காவோ வெனின், அன்னதோர் விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென மறுக்க. நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் *உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஔகாரக்குறுக்கமுமெனப் பத்துந் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உறுப்பாம். இங்ஙனமே வேறுபடவந்த பயனோக்கி எழுத்தினை இயற்றிக்கோடலின் எழுத்தியல் வகையென்றானென்பது. அஃதேல், ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டோதியதென்னையெனின், ஒற்றளபெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையுங்கோடலின் ஈண்டு ஒற்றுக் கூறினான். குற்றுகரமும் உயிராயினும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினானென்பது. அஃதேல்,

† "ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லுகரம்"

என்பவாகலின் அதனை ஈண்டுத் தழாஅற்கவெனின், அக்கருத்தினால்

---

* 'உயிரும் மெயயும்' என்பதும் பாடம்.

† 'மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடுநிலையல்' எனவும் 'குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப' எனவும் ஆசிரியர் எழுத்ததிகாரத்தோதிய சூத்திரங்களும் ஈண்டு ஒத்து நோக்கற்பாலனவாம்.

அவ்வாறும் அமையுமென்பது. அற்றன்று, *இதனை மேற் புள்ளி பெறுமென்றிலனுதலான் புள்ளிபெறுமென்றற்கும் 'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லுகரம்' என்ருனென்பது.

இனி ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது †எழுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பாகவருஞ் சான்றோர்செய்யுள் யாண்டுங் காணுமையின் நாம் அது வேண்டாமாயி னும். சிறுபான்மை ஒரோவழிவரினும் அத்துணையானே அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதெ தன மறுக்க. உறுப் பன்று என்ருர்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப்பெறுதுமெனின்,

'அசையுஞ் சீரு மிசையோடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11.)

என்புழிப் பெறுதுமென்பது. இனி எழுத்தியல் வகையும் மேற் கிளந்தன்ன வென்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்திற் றிரியாமற் செய் யுள் செய்கவென்றவாறென்பவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல் லோத்தினுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முத லாகிய இலக்கணந் திரியாமற் சொல்லாராய்தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வதிகாரத்துள்ளும் எழுத்தியல்வகையுஞ் சொல்லியல்வகையும் மேற்கிளந்தன்னவெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. மற்று, மாத்திரையளவைக்கு இலக்கணங் கூறுமினெனின் அதுவும் 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்புழி வல்லோரா றெனப் பாவொடுபொருந்தக்கொளக் கூறுதுமென்பது. அல்ல தூஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்துக என்பதோரிலக்கண மாதலின் இங்ஙனம் வரையறையுடைத்தாக நோக்கிச் செய்யுளுறுப் பென்ருனுமென்பது. மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத் தாக்காற் படுங்குற்றம் என்னையெனின், அற்றன்று ; வரகு வரகு வரகு வரகு என்னும் அடியினைப் பனுட்டுப் பனுட்டுப் பனுட்டுப் பனுட்டு என நிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையாற் சிதைவு பட்டதாம். "அம்ம

---

* 'இதனை மேற்புள்ளிபெறும் என்றிலாதான்' என்பதும் பாடம்.

† 'எடுத்த லோசை' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பின்னர் நின்ற 'குறிப்போசை' என்பதனேடியையாமையின் 'எழுத்தல் லோசை' என்னும் பாடமே பொருட்பொருத்தம் உடைத்தாம் என்க.

வாழி கேளாய் தோழீ" என்றாற் பின்னர்நின்ற இருசீரும் நெடிலா தல் இன்றென்றுந் தோழியெனப் பின்னர்நின்ற சீரைக் குறுக்கின வழி இன்னோசைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள்செய்ப. பிற வுங் கொச்சகக் கலியுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க. (உ)

315. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறினெடி லொற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி நேரு நிரையு மென்றிசிற் பெயரே.

இது நிறுத்த முறையானே அசைவகையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : குறிலும் நெடிலுந் தனித்துவந்துங் குறில் இரண்டு இணைந்துவந்துங் குறிற்பின்னர் நெடில் இணைந்துவந்தும் அவை ஒற்றடுத்தும் முறையானே நிரனிறை வகையானே நேரசையும் நிரையசையுமென்றாம், என்றவாறு.

'குறிலே நெடிலே ஒற்றொடு வருதலொடு' எனவுங் 'குறிலிணை குறினெடில் ஒற்றொடு வருதலொடு' எனவும் வேறு நிரனிறீஇப் பொருளுரைக்க. மெய்ப்படநாடியென்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து; எனவே, இப்பெயர் ஆட்சிகாரணமே யன்றிக் குணங்காரணமாகலு முடைய வென்றவாறு. *உயிரிலெழுத்தல்லாதன தனித்துநிற்றலின் இயலசையென்னும் பொருள்பட நேரசை யென்றாயிற்று.†

அவை இரண்டு நிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள் பட நிரையசையென்றாயிற்று. அல்லதூஉம் மெய்ப்படநாடி என்ற தனான் அவ்வாய்பாடே அவற்றுக்குக் காரணமென்பதூஉங்கொள்க. உடம்பொடு புணர்த்த லென்பதனால் உதாரணமுங் கூறிய வாறு. அவை நேர்நிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க. அ ஆ

---

* முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 'உயிரெழுத்தல்லாதன' என்னும் பாடம் பொருட் பொருத்தமின்று.

†'இரண்டெழுத் தாளுகாது ஒரெழுத்தா னதலின் நேரியதன் றோ ? அதனான் நேரிய அசை நேரசை யென்றாயிற்று' என்பது நச்சி னார்க்கினியர் உரை.

எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க. மற்றுக் குறினெடி லென எழுத்தாக ஓதியதென்னை ? சொல்லாயவழி அசையாகாவோ வெனின், அவை ஒற்றெடுவருத லென்றதனனே, சொல்லாதலும் நேர்ந்தானுகவே அவை இருவாற்ருனும் அசையாமென்பது சீரின் றன்மைக்கண் வந்தது. "உள்ளார்தோழி" என நேரசை நான் கும் வந்தன. 'வரிவரால்கலாகலின்' என நிரையசை நான்கும் வந்தன. (௩).

316. இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப.

இது சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது.

இதன் பொருள் : இருவகையுகர மென்பன, குற்றுகர முற்று கரங்கள். அவற்ரேடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல்விழுக்காடுபட இயைந்துவரின் நிறுத்தமுறையானே *நேரசை யோடொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனேடு ஒன்றிவந்த முற்றுகரமும் நேர்பசையெனப்படும் ; நிரையசையோடொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனேடொன்றிவந்த முற்றுகரமும் நிரைபசை எனப்படும், என்ற வாறு.

இயைந்தென்ருன் இருவகை உகரமும் இருபிளவுபடாது ஒன் ருகிவரல்வேண்டும் அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒருகாலத்து ஒன்றன்பின் வாரா, வேறு வேறு வருமென் பது. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்ப தென்னை பெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமை யானும்,

'நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்' (தொல்-செய்-9.)

என்பதனுனும் பெறுது மென்பது. அல்லதூஉம் நுந்தையென் னும் முதற்கட் குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசையல்லது நிரை

* இப்பகுதி முன் அச்சுப் பிரதியில் இல்லை. வேரோர் எட்டுப் பிரதியிற் கண்டமையின் ஈண்டெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

யசை அடுத்துவருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது. முன்னர் நேரசை நான்கும் நிரையசை நான்குமென எண்வகையான் அசை கூறி அவற்றுப்பின் இருவகையுகரமும் வருமெனவே, அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டுமாகப் பதினாறு உதாரணப் பகுதியவாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுட் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாதென்பது 'குறிலிணை யுகர மல்வழி யான' (தொல்-செய்-5) என்புழிச் சொல்லுதும். ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் நிரைபசை நான்குமாயின. உதாரணம்: வண்டு நாகு, காம்பு; வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு: இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரைபும் வந்தவாறு.

இனி முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின்பின்னும் நெடிற்பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிரையசைக்கண்ணுங் குறிலிணைப்பின்னுங் குறினெடிற் பின்னுமல்லதாகாது. உதாரணம்: மின்னு நாணு எனவும், உருமு குலாவு எனவும் வரும். வாழ்வு, தாழ்வு, என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின் அவை ஆகாவென்பதூஉம் இக்காட்டிய நான்குமே ஆவனவென்பதூஉம் முன்னர் 'நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்'(தொல்-செய்-9) என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை நிரைபசையென்பன வேண்டா வென்ப. என்னை ? குற்றுகர முற்றுகரங்களை வேறுக்கி அலகிட அமையாதே ? ஞாயிறு எனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகுபெறுமாறெனக் குற்றங்கூறுப. முற்றுகரமுந் தேமா வென நேரசையாயிற்றுப்போல மின்னு என்றவழியும் வேறலகுபெற அமையுமென்பது. அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும், என்றார்க்கு வேண்டினனையுங் குற்றங்கூறுவரவர்; என்னை ? குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகலின் ஒற்றுப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்கி அலகுவைக்கவே அமையு மென்பதாம் அவர் கருத்து. அதற்கு விடை, குற்றுகரம் ஒற்றுப்போன்று ஒடுங்கிநில்லாது. என்னை ? தன்னான் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமாகி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுங்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனால் ஒற்றென்றலுமாகாது;

பின்னும் ஒருமாத்திரைத் தாகாமையிற் குற்றெழுத்தெனலுமாகாது ; மற்று அதனான் அதனை ஒற்றென அடக்கார், குற்றெழுத்தென ஏற்று அலகுகொள்ளார், இனி அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குத லென்பது நோக்கி நேர்பசை நிரைபசையென வேண்டினானென்பது. அவை வண்டு தொண்டி என ஓசையொவ்வாமை செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்க. அஃதேன், ஞாயிறு வலியது என்றவழிக் குறிலிணையுகரமெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது எற்றுக்கெனின், அளபெடையை ஓசையிற்சிதையாது நிலப்படையுள் அலகுசிதைத்தாற் போலக் குற்றுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறுமென்பது இலக்கணமில்லதோர் வழுவமைதி தானாபதனை இலக்கணமாக ஓர்த்துக்கொண்டு இலக்கணவகையாற் குற்றுகரமாதலை விலக்குவாரும் உளரோவென மறுக்க. அஃதாக, முற்றுகரம் ஒரு மாத்திரையாதலிற் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரையுமாகப் பெறுவோவெனிற் பெறா. என்னை ? வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு என நின்றவழிப் பிறந்த அகவலோசை மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என நின்றவழியும் பெறப்படுமாதலின், அதுவும் அதுபட்டதே பட்டு அவ்வசையே பெறு மென்றானென்பது. அல்லதூஉம் வெண்பாட்டீற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகரவீற்றான் இற்றவழிக் கொல்லு என முற்றுகரவீற்றான் இறுமாயினும் ஒத்தவோசையாம். இனி உகரவீறல்லாத தேமாவென்பதனான் முடியாவென்பர். அதனானுங் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரைபுகொண்டானென்பது. அற்றன்றியுங் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல இம்முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழிசார்ந்து தோன்றுதலொப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றானென்பது.

> ‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
> குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப’ (தொல்-செய்-43.)

என்பதனான் அவை அவ்வாறாதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியுங் குணமுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். ஆட்சி,

'நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்' (தொல்-செய்-75.)

எனவும்,

'நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்' (தொல்-செய்-74.)

எனவும் வருமென்பது. இருவகையுகரமும் அடைந்துவந்த இயலசை யிரண்டும் நேர்பும் நிரைபுமென்றாலும் நேரும் நிரையுமென் னும் பொருண்மைடவே யாகலான் அவற்றது பெயரான் இவற்றையும் பெயர்சொடுத்தான் ஆகுபெயராக்கி யென்பது. எனவே, நேர்நிரை யின்பின் உகரம் வருதலின் நேர்புநிரைபெனக் குணங்காரணமாகவும் பெற்றும். (௬)

317. குறிலிணை யுகர மல்வழி யான.

இஃதெய்திய தொருமருங்கு மறுத்ததூஉம் எய்தாத தெய்துவித் ததூஉமாம் ; வழுவமைத்த தெனினும் அமையும். தனிக்குறிலாகு கிய நேரசைப்பின்னும் இருவகையுகரம்வந்து *நேர்பசையாதலை விலக் கினமையின் எய்தியதொருமருங்கு மறுத்ததாம். குற்றுகரங் குற்றெ ழுத்துப் போன்று அலகுபெறு மென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து வழுவமைத்ததாம்.

இதன்பொருள்: இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இணைந்தவழி நேர்பசையாகாது, என்றவாறு.

கரு †முழு என முற்றுகரம் நேர்பசையாகாது நிரையசையா யிற்று. என்றார்க்குக், குற்றுகரம் விலக்கியதென்னை ? குறிலிணைந்த வழிக் குற்றுகரமாகாதென்பது,

'நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே' (தொல்-எழு-மொழி-3.)

என்றதனாற் பெறுதும் பிறவெனின், அதுநோக்கிக் கூறினனல்லன் ; எற்புழிக்கோட லென்பதனுன், ஞாயிறு வலியது என ஓரசைப்பின்னர் வந்தவழி இது குற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அது குறிலிணை யுகர

---

* 'நேர்பசையாதல் விலக்கின்மையின்' என்பதும் பாடம்.

† 'மழு' என்பதும் பாடம்.

மெனவே படுமென்பது. பட்டக்கண்ணுங் குற்றுகரமேயென வழு வமைத்தவாறு. குறிலிணையெனக் குற்றுகரத்தையும் உடம்பொடு புணர்த்தலென்பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினனென்பது பெற்றாம். இங்ஙனங் குற்றுகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றுகரமாகி எழுத்தளவெஞ்சினும் அமையுமெனவே *நுந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரமுங் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறும் எழுத்தள வெஞ்சினுமென்பது கொள்க. †இஃது ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தலென்னு முத்திவகை. (ரு)

318. இயலசை முதலிரண் டேனைய வுரியசை.

இது மேற்கூறிய அசைநான்கினையும் இருகூறுசெய்து அவற்றுக் கெய்தாத தெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங்குணனுங் காரண மாக வேறு வேறு பெயர்கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமையும்.

இதன்பொருள்: முதற்கணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக் கொள்ளப்படாது; இயற்கைவகையான் நின்றாங்குநின்று தளைப்பன வாம். ஒழிந்தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவாம், என்றவாறு.

எனவே, எய்தாததெய்துவித்தான். இயலசை உரியசையென்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசையெனவும் அவை செய்யுந்தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசையெனவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெயரெய்துவித்ததூஉமாயிற்று.‡

அங்ஙனம் இயற்றிக்கொள்ளுமாறு சீர்கூறும்வழிக் கூறுதும். (சு)

319. தனிக்குறின்முதலசை மொழிசிதைத்தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்த னுதலிற்று ; உகிரி மயிரி என நின்றவழிக் குறிலிணையேயன்றி மூன்றெழுத்து நிறைந்த

* 'குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்—ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்' என்றார் எழுத்ததிகாரத்தினும்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

‡ நச்சினார்க்கினியர் இதனையே பொருளாக உரைக்கின்றார்.

மையின் நிரைபசையாகா, தனித்தனி நேரசையாகலும் மூன்று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேரசையாவதும் முதற்கண்ணே கொல்லோவெனவும் எய்திபதனைவிலக்கி *விட்டிசைத்தவழித் தனிக்குறில் நேரசையாமென்பது எய்துவித்தமையின்.

இதன்பொருள்: தனிக்குறிலாகுகிய நேரசை முதற்கண் மொழிசிதைத்துச் செய்யப்படாது, என்றவாறு.

இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும் †மேலோதியவாற்றான் நேரசையாமென்பது. மொழிசிதைத்தலென்பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல்; எனவே, விட்டிசைத்தமொழியாயின் அது மொழிசிதைத்ததெனப்படாது இயல்பாமென்பது பெற்றாம். கரு மழு என முதற்கண் மொழிசிதைத்து நேரசையாகாமையுங் குறிலிணையெனப்பட்டு நிரையசையாயினவாறுங் கண்டுகொள்க.

"அ ஆ விழந்தான்" (நாலடி-1-9.)

எனவும்,

"அ உ மறியா வறிவி லிடைமகனே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ."‡

எனவும் இவை விட்டிசைத்தலின் மொழிசிதையாது தனிக்குறில் முதற்கண் நேரசையாயினவாறும் அவை குறிநெடிலுங் குறிலிணையுமெனப்பட்டு நிரையசையாகாதவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி விட்டு இசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கொள்க. அவை "அஆ விழந்தான்" எனக் குறிப்பின்கண்வருதலும் "அஉ மறியா"

---

* "விட்டிசைத்தல்லான் முதற்கட் டனிக்குறில் நேரசையென், றொட்டப்படாது" என்று பின்னையோரான அமுதசாகரருங் கூறினர்.

† 'மேலோதிய வாற்றானே யசையாமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

‡ "வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணாமை வேண்டிப்-பறிமுன்கை
அ உ மறியா வறிவி லிடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ."

எனச் சுட்டின்கண் வருதலும் "நொஅலையல்" என ஏவற்கண்வருதலுமென விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது.* முதலசையென்பது நேரசையென்பாருமுளர். அது விதந்தோதல் வேண்டா, தனிக்குறிலான் அசைப்ாமெனப்பட்டது நேரசையேயென்பது பெறுமாகலான். மற்றும் 'இஉக்குறுக்கம்' (நேமிநாதம்-5) என்றவழி விட்டிசைத்து மொழிசிதையாதாகலான் அவ்விரண்டெழுத்துங் கூட்டி நேர்பசையென்னுமோவெனின் அவை பிளவுபடலிற்றலின் இயைந்திலவென மறுக்க. (எ)

320. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.

இஃது எய்தாததெய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது.

இதன்பொருள்: மேற்கூறிய எழுத்திலக்கணவகையானும் ஈண்டோதும் அசைக்குறுப்பாமாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம், என்றவாறு.†

தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோத்தினுண், § 'மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்'

(தொல்-எழுத்-புண-2.)

---

* இனி, ஐந்துபொருளில் விட்டிசைக்கு மென்பர் நச்சினார்க்கினியர்; என்னை ? 'விட்டிசைத்து நேரசையாங்கால் ஏவல், குறிப்பு, தற்சுட்டு, வினா, சுட்டு என ஐந்து பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நேரசையாம்' என்றாராகலின்.

† 'குற்றியலிகரமாவது ஒற்றியல்பினையும் உடைத்து ; அதுவேயன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. இது பொருந்தாமை பேராசிரியர் காட்டுமாற்றானறிக.

§ 'மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். 'குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப' என்னுஞ் சூத்திரத்தை அடுத்து அதற்குமுன் உள்ளது 'மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்' என்னுஞ் சூத்திரமேயாம். 'மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' என்னுஞ் சூத்திரம் 'நூன்மரபு' என்னும் வேறு இடவில் உள்ளதாகலின் அது 'குற்றியலுகரமும்' என்னுஞ் சூத்திரப் பொருளுக்குப் பயன்படுவதின்றாம். ஆகலின், 'மெய்யீறெல்லாம்' என்னுஞ் சூத்திரத்தை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதலே உரையாசிரியர் கருத்தென்க.

எனக் கூறிக்,

'குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப' (தொல்-எழுத்-புண-3.) எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினன்; அது போலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்றல் உடைத்தெனவும் ஈண் டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிரைபுமாகியவாறுபோலத் தானும் ஓர் அசை யாகுங்கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா, ஒற்றுநின்றாங்கு நின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்துவருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத் தெண்ணப்படாமையுமுடைத்தது என்றவாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற் றெழுத்தியற்றாயினுங் குற்றுகரம் இசரச்குறுக்கம்போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசைவேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறா யிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக் கூறல்வேண்டுமே ?

'உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ' (தொல்-செய்-44.) என்புழிப் பெறுதுமாலெனின் அது குற்றுகரத்திற்கே கூறிய தென்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

உதாரணம் :

'மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னும்.'

(தொல்-சொல்-இடைச்-26.)

எனவும்,

"அருளல்ல தியாதெனிற் சொல்லாமை" (குறள்-26-4.)

எனவும் இவை இயலசைசார்ந்து ஒற்றியற்றாகிக் குற்றிகரம் வந்தவாறு. நாகியாது வரகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியசைசார்ந்து ஒற்றியற்றாகிவந்தவாறு. அது நிரையும் நிரைபுஞ்சார்ந்து ஒற்றியற்றா மாறு இல்லைபோலும். இவற்றையெல்லாம் 'ஒற்றெழுத்தியற்றே' யென்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதுக. இது சொல்லியகாரணங், குற்று கரம் அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றாகாது நேர்பும் நிரைபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அரைமாத்திரைத் தாகி வேறோரசையாகுங்கொல்லென்ற ஐயுறுமற் காத்தவாறு. மற்று ஆய்தத்தினையும் ஒற்றியற்றென்னுமோவெனின் அஃது எழுத்தோத் தினுள் 'எழுத்தோரன்ன' (தொல்-எழுத்-நூன்-2) என்பதனாற் பெற்றாமென்பது. மற்று,

"முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்"

எனவும்,

"வினக்கியான் சொன்ன தின்ன தின்று"

எனவும் இவை ஒற்றியற்றாகாது எழுத்தியற்றாயினவென்று காட்டுவாருமுளர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகலின் அது காட்ட நிரம்பாது. அல்லதூஉம் அவை சான்றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மைபோடெண்ணலு மாகாது; இவ்வோத்தினுள் 'உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ' (தொல்-செய்-44.) என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகலின்.* (அ)

321. முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைத்துக்கொளாஅ நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதுவும் ஐயம் அறுத்தது; இருவகையுகரமொடு நேரும் நிரையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிரைபுமாமென்றான், அவற்றுண் முற்றுகரம் ஈறாகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயினவாதலிற் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிரைபுமாவனவெனவும் புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிலைமொழியீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன வெனவும் வரு

---

* நச்சினார்க்கினியர் 'ஒற்றெழுத்தியற்றே குற்றியலிகரம்' என்னும் இச்சூத்திரத்தைக் 'குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்று' எனப் பிரித்துக் கூட்டிக் 'குற்றியலிகரமாவது ஒற்றியல்பினை யுடைத்து, அதுவேயன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து' என்று பொருளுரைப்பர். எனினும், பேராசிரியரையே ஆசிரியர் கருத்தறிந்த உரையாதல் சூத்திரத்துட் சொற்கிடக்கை முறைமை உற்றுநோக்குவார்க்கு விளங்கும்.

ஈண்டுப் பேராசிரியர் 'ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகலின்' என்றுரைத்ததனை நச்சினார்க்கினியர் 'ஒற்றினையும் எழுத்தென்று ஓரோரிடத்துக் கூறினாரேனும், ஈண்டு ஒற்று எழுத்து எனக் கூறலின் ஒற்றல்லாவெழுத்தைப்புணர்த்திற்று' என வலிந்துரைகூறி மறுப்பர்.

மொழித்தொழிலாகிய ஒற்று நிலைமொழியாகிய நேர்புநிரைபிற்கு உறும் பாவன கண்டு வருமொழியுகரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்குறும் பாங்கொல்லென்று ஐயுற்ருனை ஐயுறற்கவெனவுங் கூறினமையின்.

இதன்பொருள் : முற்றியலுகரம் மொழிசிதைத்துக்கொளா அ—இருவகையுகரமு மியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிதைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக் கொடுக்கப்படா ; நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்—அங்ஙனம் வாங்கிக்கொடுக்கப்படாவாயின், நேரசைநிரையசைப்பின்னர் முற்றுகரம் ஈருகி வருஞ்சொல்லும் உலகத்தரியவாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரைபும் ஆமாறென்னை யென்ருர்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடைநில்லாதன வாயின கண்டா யென்பதுணர்த்தியவாறு.

இன்றென ஒருமைகூறினமையின் எடுத்தோதிய முற்றுகரமே கொண்டு இலேசினுற் றழீஇய குற்றுகரங் கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசினுற் கொண்டதென்னையெனின் நுந்தை யென்னும் ஒரு மொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன் சிறுவரவு நோக்கி உம்மை யாற் கொண்டானென்பது. முற்றுகரம் மொழிசிதைத்துக்கொளா வெனவே ஒற்றூர்ந்துவரினுந் தனித்துவரினும் உடன்விலக்குண்ணு மென்பது. நாணுடையரிவை என்றவழி நாணென்னும் நேரசைப் பின்னர் உடையரிவையெனத் தனித்துவந்த உகரம் நேர்பசையாகாது. வார்முரசு என்றவழி வாரென்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம் ஊர்ந்துவந்த உகரமும் நேர்பசையாகாது. வற்றுறுசெய்தி எனவும் பரன்முரம்பு எனவும் வந்தவழி வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்ற நேரசை நிரையசைப்பின்னர் உறுசெய்தியெனவும் முரம்பெனவும் வந்த உகரங்களும் நேர்பசை நிரைபசையாகா. சின்னுந்தை இராநுந்தை எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பசை நிரைபசையாகா வென்றவாறு. "நாணுத் தளையாக வைகி" (அகம்-29) என்றவழி ணகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற்பெற்ற உகரம் நிலைமொழித்தொழி லாகலான் அது நாகு என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பசையாயிற்று. "விழவுத்தலைக்கொண்ட" (அகம்-17) என்றக் காலும் அவ்வாறே ஆகாரவீறும் உகாரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று.

*" மின்னுமிளிர்ந்தன்னசனக்குழை" (அசம்-157) எனவும், "முழவு முகம்புலரா" (அசம்-205) எனவும் வருவனவும் அவை. நாணுத்தளை என்றாற்போல வரும் ஒற்றுட்பேறு முன்னர்ச்சொல்லுதும். நீர்க்கு நிழற்கு என்ற உருபும் நிலைமொழித்தொழிலாதலான் அவையும் நேர்பசைநிரைபசையாமென்பது இதனாற் பெற்றாம். நிற்றலின்றெனை ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்பும் நிரைபுமாம் என்றவாறும். அவை ஆட்டுத் தாள் சேற்றுச்சால் எனவும் "எட்டோற் கிடந்தானென் னேறு" எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நேர்பசையாயிற்று. 'களிற் றுத்தாள்" எனவும் "வேலாண் முகத்த களிறு" (திருக்குறள், 50-10) எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நிரைபசை யாயினவாறு. மருங்கினுமென்ற உம்மையான் அடியீற்றேயன்றி மொழியீற்றும் அவற்றிறுதி கெடநின்ற மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பதுகொள்க. அவை மேவுசீ ரெனவுங் கோலுகட லெனவும் உலவுகடலெனவும் விரவுகொடியெனவுங் கலனளவு நலனளவு எனவுஞ் "சுரும்புலவு நறுந்தொடையலள்" எனவும் வரும். இவை ஈற்றுநின்ற மகரங் கெட்டு உகரவீறாயின. இவற்றுள் நிரைபசை யுகரங்களை †ஆகாரவீற் றுப்புணர்ச்சி யுகர மென்னுமோவெனின், என்னுமன்றே; வருமொழி யொற்று மிகாமையினென்பது. உலவுக்கடல் விரவுத்தளையெனின் அவ்வாறே யமையுமென்பது. ‡மருங்கென்றதனான் ஈற்றடிக்கண் ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் வலக்குண்டதெனக்கொள்க. என் றார்க்குப் "புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு" எனவுங் "கண்ணாரக் காணக் கதவு" (முத்தொள்ளாயிரம்) எனவும் வருமாலெனின் அவை மரூஉ வழக்கென்க. (க)

---

* 'மின்னுநிமிர்ந்தன்ன' என்பதும் பாடம்.

† 'குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர-மறிய வருதல் செய்யு ளுரித்தே'—தொல்-எழுத்து-உயிர்-32.

‡ நச்சினார்க்கினியர் ஈற்றடிக்கண் இறுதியினும் முற்றுகரம் வரும் என்று உரைகூறித் திருக்குறளினின்றம் வேறு நூல்களினின் றும் பல உதாரணங்கள் காட்டுவர்.

**322. குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமு
மொற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.**

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை 'ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி' (தொல்-செய்-3) என்றான், உரியசைக்கு அது கூறாதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின்.

இதன் பொருள்: மேற்கூறிவருகின்ற குற்றுகரமுற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின், என்றவாறு.

எனவே, அவை நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் நேர்பும் நிரைபுமாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினே யாவதென்றவாறு. அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,

'வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி'
(தொல்-எழுத்-குற்றிய-4.)

என்றதனான் முன்னர் நிலைமொழித் தொழிலாகிய முற்றுகரம் வருமெனக்கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத்தோன்றினென்று ஞகலானும் பெறுதும்; நிலைமொழியுகரம்பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டாகலானென்பது.

உதாரணம்: "சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன் வேல்" எனவும், "நாணுத்தளையாக வைகி" (அகம்-29) எனவும், "நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு சொழுங்குறை" (புறம்-125) எனவும், "கனவுக்கொனீகண்டது" (கலி-90) எனவும் இவை இருவகையுகரமும் ஒற்றடுத் தூரியசையாயினவாறு. உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஒற்றின்றிவருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழியொற்றுமிகின் அவைகொண்டு நேர்பும் நிரைபுமாமெனவே உண்ணும் எனவும் நடக்கும் எனவும் நிலைமொழியொற்று நின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவுமாவதல்லது நேர்பசையும் நிரைபசையுமாகாதென்பதாம். விக்குள் கடவுள் என்பனவும் அவை. (௧0)

323. அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே.

இது மேற்கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறனடை.

இதன் பொருள்: அசைகளையுஞ் சீர்களையும் ஓசையொடு சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத் துறைபோயினாரது நெறி, என்றவாறு.

மேன் மாத்திரை யென்பதோர் உறுப்புரைத்தான் அதனான் அசைசீர்களது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்து இன்னோசையும் இன்னாவோசையுமுணர்த்துக. எழுத்தியல்வகைக்கும் இஃதொக்கும்.

"குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து நமது
கருப்புச் செறுப்புப் பரப்பு"

எனின் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்றாம்; 'கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து' என முடிக்கின் இன்னோசைத்தாய் வெறுத் திசையின்றாமென்பது. "நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" (குறள்-1-3) இதனுள் வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து, வாரென நேரசைச் சீராக்கி வகுப்பவே அசையினை இசையொடுசேர்த்திற்றாம். இனி நீடுகொடி என்பதனை மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற் சேர்த்துகவென்பாருமுளர். *இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளி யென்ப.

இச்சூத்திரத்து வகுத்தனருணர்த்த லென்றமையின் இனி வெண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தளைவிரவும்

---

* இங்ஙனங் கூறுவர் அமுதசாகரர்; இன்னும்,

"அருளோக்கு நீரா ரசைசீ ரடிக்கட்
பொருளோக்கா தோசையே நோக்கி—மருணீக்கிக்
கூம்பவுங் கூம்பா தலரவுங் கொண்டியற்றல்
வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு"

என்னும் ஒரு பழம்பாட்டை 'வகையுளி'யின் இலக்கணத்திற்குக் குணசாகரர் தமதுரையில் எடுத்துக் காட்டினர்.

இடனுடைய அவையும் இசையொடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக. 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி ; 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்' என்பது பதின்மூன்றெழுத்தடி ; 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' என்பது பதினான்கெழுத்தடி ; இவை மூன்றும்,

'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக்குரிய' (தொல்-செய்-58.)

என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடியேயாயினும் இக்காட்டிய அலகிடுகையாற் கலித்தளை தட்டுத் தூள்ளலோசையும் பிறக்கும். 'மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி' எனவும், 'மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காருருமு' எனவும், 'மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு' எனவும், முன்காட்டிய மூன்றனையுமே இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கலித்தளை தட்டாது வெண்பாவடியேயாம். இவ்விருகூறும் ஓசையொடு சேர்த்துணர்த்துக. பதினான்கெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினேழுநிலனுமென இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந் தோன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந்தோன்றாக்காலும் ஒருஞான்றுஞ் செப்பலோசை பிறவா ; அவையும் ஓசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. அவை வருமாறு: 'புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்' எனவும், 'மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' எனவும், 'புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்' எனவும் இவை வெண்சீரொன்றியுங் கலித்தளை தட்டின. இனி இவற்றை இயற்சீர்கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசை சிதையும்; என்னை ? 'காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி' எனவும், 'காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு' எனவும், 'நரையுருமு காருருமு காருருமு காருருமு' எனவும் இவை இயற்சீரான் வந்தும் வேறோர்சந்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிதையநிற்குமென்பது அசையுஞ் சீரும் இசையொடுசேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா. 'ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய்' என்றக்கால் ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்சீரின்பின்னர் நிரையசைவந்து,

'சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி
னாசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்'

(தொல்-செய்-56.)

என்பதனான் ஆசிரியத்தளையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித்தளைப்பாற் படுமென்பது 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' என்பதனான் உணரப்படும். இனி 'ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என்புழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றியதேனும் அது கலித்தளை யென்பது 'அசையுஞ்சீரு மிசையொடுசேர்த்தி' என்பதனான் உணரப்படும். இன்னோரன்ன பலவுமுள; அவையெல்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங் கூறப்படா: அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் அவ்வத்துறை போயினார் கடனெனஅடங்கக் கூறல்வேண்டி,

'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே'

என்றானென்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங் கொள்க. அது,

"நுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே" (அகம்-கடவுள்வாழ்த்து.)

என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது இகலட்டுக் கையதென மேலடியோடு பொருள் கூடியும், இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் இவ்விலேசானே எழுத்தலோசையும் அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங்கொள்க. அவை "சுஃஃறென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை" என்றாற்போல்வன.

இனி, *அகவலோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தியென வகுத்துணர்த்துவாருமுளர். அவை இயலசைமயங்கிய இயற்சீரும் உரியசைமயங்கிய இயற்சீரும் வெண்சீரும் பற்றி ஓசை வேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அங்ஙன

---

* இங்ஙனங்கூறுவர் அமுதசாகரரும், சங்கயாப்புடையாரும்.

மாயினும் அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப் படாமையின் ஈண் டவை கூறானென்பது.

இனி, ஒருசாரார் அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்தி வகுத் துணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறு முரைப்ப: என்னை ? ஒரு செய்யு ளுட்கிடந்த அசைசீர்களை ஈண்டுக் காட்டிய தேமா புளிமாவென் பன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டனையும் ஒக்கும் வகையான் ஓசையூட்டிக் காட்டுப. அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்று வலிந்தார்க்காம் அது செய்துகாட்டல் வேண்டுவது. எல் லாச்சொல்லிற்கும் ஏற்றவாற்றான் அசையுஞ்சீரும் இசையொடெனப் பொதுவகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்டல் நிரம்பாதென்பது. இனிக் 'கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு' என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவுங் கடியாறு என்பது நேரீறாமென்பதாயினும் அது வெண்சீரே ஈற்றசை நிரையியற்றாய் நின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம் 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) எனப் பொருளுரைத்து, மற்று அதனைக் கலித்தளையென வுங் காட்டுப. அற்றன்று ; கடியாறென்னுஞ் சீரின் உறழ்ந்த ஆசிரிய வடியும் அதுவே வாய்பாடாக வருமாகலின். மற்று அதன்கண் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின் அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும் அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்திச் சொல்லுகவெனவே அங்ஙனம் மாத்திரை நீட்டிச்சொல்லாது அகவலோசைப்படச் சொல்லுகவென்பது இதனாற் பெற்றாமாகலின் அது பொருளன்றென்பது. (கக)

324. ஈரசை கொண்டு மூவகை *புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

இது முறையானே அசைபுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான் தொடங்கி அவை இத்துணைப் பகுதியவென்பதூஉம் அவற்றுப்பொது விலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

* 'புணர்த்தும்' என்பது உரையாசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

இதன் பொருள் : இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஒரோர் சொற்கள் சீரியைந்திறுவன சீரென்று சொல்லப்படும், என்றவாறு.

சீரியைந்திறுதலென்பது வழக்கியல் செய்யுளாமாற்றுல் யாப்பினும் பொருள்பெறப் பகுத்துப் பதமாகி யவற்றுச்சேறல்.

உதாரணம் : சாத்தன் கொற்றன் எனவும் உண்டான் தின்றுன் எனவும் இரண்டசைகொண்டு சீராயின. கானப்பேர் சாய்க்கானம் கூதாளி எனவும் உண்ணுத எனவும் இவை மூவசை புணர்ந்து சீராயின. இவை செய்யுளுள் வருமாறு :

"உலக மூவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு"
(பத்து-திருமுரு-1-2.)

என ஈரசைச்சீர் வந்தன.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா *விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் †தானுணர்ந்தான்"
(முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும்,

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்" (பத்து-பட்டின-1-2.)

எனவும் இவை மூவசைச்சீர் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மற்றுச்சீரென்றதென்னையெனின் பாணிபோன்று இலயம்படவிற்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம். என்னை? "சொற்சீர்த்திறுதல்" (தொல்-செய்-123) என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின். இனி, இயைதலென்பது அசைவகை ஒன்றுென்றனெடு தொடர்ந்த வழியல்லாற் சீர்க்கு அலகுபெறலாகாதென்றவாறு. எனவே, அவ்வாறு

---

* 'முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள விட்டபின்' என்னும் பாடம் மூவசைச் சீராகாமையின் அது பொருந்தாது.

† 'தானுணரான்' என்பதும் பாடம்.

இலயம்படநின்றனவாயினும் புணர்ச்சியெய்துமென்பதாம். மற்று இற்ற தென்றதென்னை ? சீரென்பது தொழிற்பெயராதலால் அது சீரியைந் தெனவே பெறுதுமெனின், அங்ஙனங் கொள்ளிற் சீரியைந்த தொட ரெல்லாங் கூடி ஒருசீராவான் செல்லுமாகலின் இடையிடை இற்று வரல்வேண்டு மென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினானென்பது. இதனானே ஒரோவழிப் புணர்ச்சிவிகாரம் எய்தாமையுங் கூறினானும். "வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி" (அகம்-1) என்புழி வல்லெழுத்து மிக்க புணர்ச்சி வகையானே சீரியைந்தன. 'போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து' என்ற வழி ஒன்றேடொன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனான் இறுதி பட நின்றமையின் எல்லாவிறுதியும் உகரநிறையுமென்றதனாற் குற்றுகர முற்றுகரமாகாது நாலெழுத்தடியாயிற்று. இதனை எழுத்தடியென் றலே வலியுடைத்து ; வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத்தடி வேறுண்மையின். ஈரசைகொண்டெனவும் மூவசை புணர்ந்தெனவுங் கூறினமையான் ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரி னும் அவை ஒன்றுபட நிற்றல்வேண்டுமென்றவாறும். எனவே, உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா வென்பதுபெற்றும். இதனானே ஒருசொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கியவழியும் அச்சீர்வகையானே வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறுமென்பதுங் கொள்க. அது "மம்மர் நெஞ் சினன் றொழுதுநின் றதுவே" என்புழி நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச்சொல்லன்றே, அதனைப் பிரித்து அதுவேயென வேறுசீராக்கவே அது முற்றுகரமாகி வேறுபடுதல் கண்கூடாக் கண்டு கொள்க ; என்றார்க்கு, எனப்படுமென்ற தென்னையெனின், ஓரசையே சீர்நிலை பெறுமென்றுமாயினும் அவை சீரென முன்னோதப்படா வென்றற்கென்பது. மற்று நாலசையானும் ஐந்தசையானும் உண்ணு நின்றன அலங்கரியாநின்றானெனச் சொல்வருவன உளவாலெனின், அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும் அவைதாமும் இரண்டு சொல்விழுக்காடு பிளவுபட்டுநிற்றலின் ஒருசீரெனப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின்மையானும் எனமறுக்க. இனி வஞ்சிப் பாவினுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை *நாலசைச்சீர் காட்டல் வேண்டு

---

* "நாலசை யானும் நடைபெறு மோரசைச், சீர்நிலை யெய்தலுஞ் சில விடத்துளவே" என்பர் காக்கைபாடினியார். அமுதசாகரர் நாலசைச்சீரைப் பொதுச்சீர் என்பர்.

வார் இருசீரடியாக உரைப்பினும் அவை தூங்கலோசையிலவாகலா னும் அவை சீரியைந்திறுத லின்மையானுங் கொள்ளானென்பது. ஈண்டு எனப்படு மென்பதேபற்றி நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர். ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலமென்க. (கஉ)

325. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது சிறுத்தமுறைபானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீருணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: நேர்நேர் நிரைநேர் நிரைநிரை நேர்நிரை என் பன நான்கும் இயற்சீர்; நேர்புநேர்பு நிரைபுநேர்பு நிரைபுநிரைபு நேர்பு நிரைபு என்பன நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர், என்றவாறு.

இவற்றுள் இயற்சீரைத் தேமா புளிமா கணவிரி பாதிரி எனவும் வாய்க்கால் வாய்த்தலை துலைவாய் துலைமுகம் எனவும் பிறவும் இன்னோ ரன்ன வேறுவேறு காட்டுப. இனி வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக் கும். ஆசிரியவுரிச்சீரை வீடுபேறு வரகுசோறு தடவுமருது பாறு குருது எனவுங் காட்டுப. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுந்-216.)

என்புழிக் 'கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை' என நான் கியற்சீரும் வந்தன.

"வெளிற்றுப் பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப"
(புறம்-35.)

எனவும்,

"வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்"
(பத்து-திருமுரு-106.)

எனவும்,

"பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்"

எனவும்,

"நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்து"

(அகம்-96.)

எனவும் இவற்றுள் வீற்றுவீற்று எனவும், வசிந்துவாங்கு எனவும், பூண்டுகிடந்து எனவும், இறவுக்கலித்து எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவு மன்ன.

இஃது ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி, 'இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பின்' (தொல்-செய்-19) எனவும் பிறுண்டும் ஆளுப. குணம், இயற்சீராகலாகனும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரணமாயிற்று. இயல்புவகையான் ஒரோ ஒன்றுகின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்கு பாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்றுவருதலானும் இயலசையான் வரும் ஈரசைச்சீராகலானும் இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலாகனும் இவற்றை இயற்சீரென்றுன். எனவே, சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் ஈண்டுப் பெற்றும். அல்லதூஉம் அவற்றைத் தளைகூறும்வழி மூன்றுபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் நேரீற்றியற்சீர் வாராவென, ஒழிந்தசீர் *வருமென்ப துடன்பட்டமையானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பது பெற்றும். ஆசிரியவுரிச்சீரென்றதூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியுங்குணனும் நோக்கியபெயர். ஆட்சி வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் பிறுண்டும் ஆளுப. உரியசை மயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற் குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று. மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் யாண்டும் நிற்றலில்லை பிறவெனின், அற்றன்று. தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றுற்போல்வன உளவென்பது. இனி இவ்வியற்சீர்தாமும் இரண்டு சொற் கூடியும் ஒன்றுகியவழியே சீரெனப்படும். அதுபோல இவையும்,

---

* 'வருமெனப் பட்டமையானும்' என்பதும் பாடம்.

'எல்லாத் தொகையு மொருசொல் நடைய' (தொல்-சொல்-எச்ச-24) என்பதனான் ஒருசொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருங் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்த தென்னையெனின், இவ்விருபகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் ஆசிரிய வுரிச்சீரென்றும் ஆளுமாகலின் என்றவாறு. (கரு)

326. முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் *மயங்கியாவன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: 'உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய வுரிச்சீர்' (தொல்-செய்-13) என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப்பின்னர் நிரையசையுறினும் அவ்வுரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம், என்றவாறு.

அவை நேர்புநிரை நிரைபுநிரை என வரும். இவற்றை நீடுகொடி நாணுத்தளை †குளிறுபுலி விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றானுங் காட்டுப. அவையெல்லாம் அறிந்துகொள்க. மற்று, இயலசையும் உரியசையும் விரவி இயற்சீராவன இலவோவெனின் உள ; அவை யன்றே மேற்சொல்கின்றனவென்பது. அஃதேல், இவ்விரண்டும் இயற்சீராகாவோவெனின், அன்னவென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது. என்றார்க்கு, இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீ ரென்றல் குற்றமாம்பிறவெனின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக்கும் உரியவாகலானும், ஒழிந்த இரண்டு பாவின்கண்ணுஞ் சிறு வரவினவாகலானும், வெண்பாவினுட் கட்டளை யடிக்கண் வாராவென்பது 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செய்-24) என வரைந்தமையாற்பெறுதுமாகலானும் இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீ ரென்றலே வலியுடைத்தென்பது. அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கால் ஈற்றது அதிகாரம்பட இறுதிநின்ற நிரையீற்றியற்சீ ரிரண்டனோடுங் கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, அம்

---

* 'மயங்கியாவனவற்றுள் இரண்டுசீர் கூறுகின்றது' என்பதூஉம் பாடம்.

† 'களிற்றுக்கணம்' 'விரவுத்தளை' என்பனவும் பாடம்.

முறையானே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதிரிபோலவுங் குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரிபோலவுந் தளைகொள்ளப்படுமென்பதாம்.

அவை செய்யுளுள்வருமாறு :

"ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ" (புறம்-55.)

எனவும்,

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை" (புறம்-3.)

எனவும்,

"ஒங்குதிரை வியன்பரப்பின்" (பத்து-மதுரை-1.)

எனவும்,

"இலவுமணல் வியன்கானல்" (புறம்-17.)

எனவும் இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளும் வந்தவாறு.

* "தூங்குதிரை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டே"

எனவும்,

"ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ"

எனவும் இவை வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சிறுபான்மையான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டளையடியென்னுமோவெனின், அற்றன்று ; அது தளைவகைகொள்ளுந்துணை இன்னோசைத் தன்றென்பது 'அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11) என்பதனானுணர்க. இப்பகுதியறியாதார் அடியுறழ்ந்ததனாற் பயனென்னையென்றிகழ்ப. (கச)

327. நேரவ ணிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது.

---

* 'தூங்குசிறை யன்னம்' என்பதும் பாடம். 'சேரநாட்டே' என்பதும் பாடம். இஃது இன்னோசைத் தன்று.

இதன் பொருள்: முன்னர் உரியசைப்பின்னர் நிரையசைவரின் ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசை யிரண்டன் பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப்பாலவாம், என்ற வாறு.

அவை நேர்புநேர் நிரைபுநேர் என வரும்.

உதாரணம்: சேற்றுக்கால் வேணுக்கோல் களிற்றுத்தாள் முழவுத்தோள் என வரும். நீத்துநீர் குளத்துநீர், போதுபூ விறகுதீ எனவுங் காட்டுப. பிறவு மன்ன. *இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப்பாற்படுமெனின் அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோல இறுதியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறையானென்பது. எனவே, போதுபூ பாதிரியாகவும் விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப் படுமென்பது. இவ்வாறு கூறவே, இவை பாதிரி கணவிரி போல அசைதிரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபு முதலாக நிரையீறுகிய சீர் தளைகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். தளைகோளொக்குமெனவே எழுதளையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறுவேறு சீராயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இஃதொப்பவாராதென்றுணர்க.

"நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்றேர்"

என்புழிப் போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க: இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்ததென்னையெனின் இவையும் அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கெனவுணர்க. (கரு)

**328. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாகு மென்ப.**

---

* 'இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் இவ்வியற்சீர் எப்பாற் படுமெனின்' என்பதும் பாடம்.

இது மேனின்ற இயற்சீரதிகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கு இயற்சீரு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டுசெய்து மயக்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண் டுரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்கனுள் நிரையீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும்போல வருஞ்சீரொடு தட்கும், என்றவாறு.

அவை நேர்நேர்பு நேர்நிரைபு நிரைநேர்பு நிரைநிரைபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற்சீர் இரண்டும் பாதிரிபோலவும் நிரைமுதற்சீர் இரண்டுங் கணவிரிபோலவுங் கொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, இச்சூத்திரமுஞ் சீராமாறேயன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறா யிற்று. இவற்றைப் போரேறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும் இழுக்காது. (கசு)

329. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் ஓதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக்கூறினன், அவ்வாற் றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டுச் சீர்கூறியவாற்றான் *எய்திநின்றனவற்றை எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின்.

இதன் பொருள் : அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை யேயன்றி ஓரசையாய்நிற்றலும் உரித்து, என்றவாறு.

உம்மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து. 'நிலை'யென்ற தனான் எழுத்துநிலைமையும் நேர்ந்தானும். என்னை ? அசையது நிலையைக் குறிலும் நெடிலுங் குறிலிணையுமென எழுத்தான் வகுத்தமை யின் அவை மேற்கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினாறனுள்ளும் †என்ன சீர்ப்

---

* 'எய்தி நின்றனவற்றுக்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'என்னை சீர்ப்பட்டன' என்பதும் பாடம்.

பாற்பட்டனவெனின் ஆசிரியவுரிச்சீராறும் போதுபூ விறகுதீ என்னும் இரண்டியற்சீரும் ஒழித்து ஒழிந்தவியற்சீர் எட்டுமாம். அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உடையவென்பது. ஆஅ எனத் தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிறும். என்னை ? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம்பிரித்துக் குறினெடிலாயினாற்போல ஆகாரத்துப்பின்னின்ற அகரமுங் குற்றுகரமுங் குறிலிணையெனப்பட்டமையின். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரியாம். * வடாஅ என மூவெழுத்துப் புளிமாவாம். படாஅகை என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம். ஆஅங்கு என ஈரெழுத்துப் போரேறும். ஆஅவது மூவெழுத்துப் பூமருது. புகாஅர்த்து என்பது கடியாறு. விராஅயது என்பது மழகளிறு. இவை ஒரோசொல்லாகின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடைவந்தவாறு.

"தேஎந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக்
குராஅம் பிணையல் விராஅங் *குஞ்சி
குடாஅரிக் கோவலர் †அடாஅரின் வைத்த
கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே."

என இதனுள் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள் அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

வாஅழ்க என மூவகைச்சீரான் வரும் அளபெடை மொழியுமுள. மற்றுப் படாஅகையெனவும் ஆஅழியெனவும் இவை மூவகைச் சீராகாவோவெனின் ஆகா; 'தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத்

---

* 'வடாஅது' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம். ஈண்டு 'வடாஅது என்பது மூவெழுத்துக் கணவிரியாம்' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

† 'குறிஞ்சி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அடாஅ வைத்த' என்பதும் பாடம்.

தாகாது' (தொல்-செய்-7) என்புழி முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்ந்திலனாகலானுங் குறிலிணைந்தனவும் குறினெடிலிணைந்தனவும் நிரையாமென்றானாகலானுமென்பது. என்றார்க்குத், தூஉமணி செழூஉ மணி என நேர்நிரைப்பின் முற்றுகரம்வந்து நேர்பும் நிரைபுமாமாக லின் அவற்றையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்றுமோவெனின் என்னாத வாறு: அங்ஙனம் அளபெடையான் நேர்பசை நிரைபசை கொள் வாரும் அளபெழுந்த குற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி,

*"முதனிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே
யிடைநிலை யளபெடை நிரைநே ரியற்றே"

என்பவாகலின் அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் நிரைபுமாகா வென்பது. அவ்வாறாயினும் ஒரோர்கால் அளபெடையுகரத்தைக் கூட்டி †நேர்பு நிரைபுமென்றுமோ காசு பிறப்பென்பன தேமா புளிமா வாயினவாறுபோல வெனின், அவை தேமா புளிமா வாகாமையுந் தளைவகையொக்குமத்துணை யென்பதூஉம் மேற்கூறப்பட்டதாகலின் அவைபோல இவையும் நேர்பசை நிரைபசையாகாவென்பது. அல் லதூஉம்,

'நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய' (தொல்-எழுத்-நூன்-6)

எனப்பட்டது அளபெடையாகலானும் நாணுத்தளையென்பதுபோலாது இயல்பாகவந்து இடைந்த எழுத்தாகலானும் அவைபோல அளபெடை இருவகை யுகரமொ டிடைந்தவை வந்தனவெனப்படாமையானும் நேர்பசை நிரைபசையாகாவென்பது. அற்றன்றியும் அவை நேர்பசை நிரைபசையாதல் ஒருவகையான் நேர்ந்தானெனினும் அவை நாணுத் தளை விரவுக்கொடியென்னுஞ் சீராதற்கு இழுக்கென்னையெனவும் நிரையிறு காலையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென ஓதி ஆசிரியவுரிச்சீரெட்டென் பான்போல விதந்தோதிப் பயந்ததென்னை யெனவுங் கூறி மறுக்க.

---

* இச்சூத்திரத்தில் 'தனிநிலை யளபெடை' எனவும் 'இறுதிநிலை யளபெடை' எனவும் பாடங்கொண்டார் யாப்பருங்கல விருத்தி யுரை காரர்.

† 'நேர்புநிரைபும் என்றமோ' எனவும் பாடமுண்டு.

இனி ஒருரை : தூஉமணி கெழூஉமணி என்பன அளபெடை அசைநிலையாகியும் ஆகாதும் வருதலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை சோடற்சென்ப. அது நீடுசொடி குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்குமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால் அங்ஙனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது. இங்ஙனஞ் சீர்நிலையெய்தி நின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவுஞ் செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள்செய்யும் புலவராற் செய்துகொள்ளப்படுவனவுமென இருவகைய. அவ்விருதிறத்தவும் 'நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய' என்னும் இலக்கணத்துட்பட்டு அடங்கின. இனி, அவற்றுள் வழக்குக்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகியதனை இயற்கையளபெடையென்றுஞ் செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்டதனைச் செயற்கையளபெடையென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ஈண்டு அளபெடை அசைநிலையாகலும் உரித்தெனப்பட்டது இயற்கையளபெடையென்று பெயரிட்டுவழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாறுபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ் செய்யுட்கேயுரியதென்பது. ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அவையிரண்டானும் *அவ்வாற்றானும் அசைநிலையாகப்படாது புணர்ச்சிவகையான் வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள்புறப்பாட்டிற்கு உரியவாகச் செய்யுள் செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறசைநிலையாகப்படுவதென்றவாறு.

உதாரணம்:

"பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்தாடு சடுவன்"

எனப் பலாஅக்கோடென்புழிக்,

'குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கு
மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி' (தொல்-எழுத்-உயிர்-24·)

எனப் பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடை யெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புளிமாவென்னுஞ் சீராக அலகு வையாது நிரையசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படுமென்பது.

* 'எவ்வாற்றானும்' என்பதும் பாடம்.

"சிலம்பாஅய்ப் பட்டன்று நீணிலவா மென்றேட்
*குலம்போஒய்ப்போஒய்க் கோவை செய"

என்புழிப் போஒய்ப்போஒயெனச் சேய்மைக்குறிப்புப்படச் செய்யுள் செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையாயிற்று. இனி, இவற்றை விளியும் பண்டமாற்றும் †நாவல்கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப. அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வரையறைப்படாமையானும் நாம் முன்னர்க் காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமையானும் அவ்வாறும் இகந்து கூறுமனென்பதூஉம்படும்.

"உப்போஒ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவல்"

எனப் பண்டமாற்றின்கண் வந்ததெனக் காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசைநிலைப்பாற்படுக்க. என்றார்க்கு, இவை செய்யுளுள் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப் பயந்ததென்னையெனின் அஃதன்றே இதனை எழுத்து நிலைப்படு மென்றற்கு உதாரணமென்பது. அஃதேற் செய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்றன்று; அவ்வோசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழீஇயிற்றும். இனிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடையைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்செய்யுளுட்கருதிய பொருண்மை விளங்காதாம். அது நோக்கிச் செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது ஈண்டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்துக்கொள்க என்றுமென்பது. (கஎ)

330. ஒற்றள பெடுப்பினு மற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலைபாதலேயன்றி அசைநிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்தாததெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும் வேண்டுகின்றமையின் வழுவமைத்ததூஉமாம்.

* 'கலம்போஒய்ப்போஒய்க் கௌவை செய' என்பதும் பாடம்.

† "'நாவல்' என்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் தூரப்பதோர் சொல்." என்பர் நன்னூல் விருத்தி யுரைகாரர்.

இதன் பொருள் : ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசைபாய்நிற்றலும் உரித்து, என்றவாறு.

ஒற்றளபெடுப்பினுமெனவே, ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து நிற்றற்கு உரியன ; உரியவழி எல்லாம் வரையாது கொள்ளப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்ருன் ஒருசொற்கு உறுப் பாய்நின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின்தோன்றிக்கொள்ளப்பட்ட ஒற்றளபெழினுமென இருவகைப்படும். "அஃஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்" என்பது சொற்குறுப்பாய்நின்றது. "ஆனு நோயொடு கான லஃஃதே" என்பது பின்ருேன்றிக்கொண்ட புள்ளி யெனப்படும். அற்றெனமொழிப என்றதனுன் ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எழுத்துங்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலைபெய்தல் பெரும்பான்மையாகலானும் அவை இயற்கையளபெடையாகியவழி அசையாதல் சிறுபான்மை யென்பதூஉம் உயிரளபெடை முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப்போல ஒற்றளபெடை முதற்கணின்ற குற்றெழுத்துத், "தனிக்குறின் முத லசை மொழிசிதைத் தாகாது" (தொல்-செய்-7) என்பதனுன் விலக்குண்ணுது விட்டிசையாது முதற்கணின்று நேரசையாமென் பதூஉங் கூறியவாறு. வல்லெழுத்தாறும் ரகாரழகாரமும் ஒழித் தொழிந்த பதினேரொற்றுங் குறிற்கீழுங் குறிலிணைக்கீழும் அள பெய்திநிற்கும்வழிச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலுமுரித்துச் சிறுபான்மைபென்றவாறு. அவை "கண்ண்டண்ண்ணெனக் கண் டுங் கேட்டும்" என்றவழிக் கண்ண் என்பது சீர்நிலையாகித் தேமாவா யிற்று. தண்ண்ணென என்றவழித் தட்பத்துச்சிறப்புஉரைத்தற்கு ணகர வொற்றினை அளபேற்றிச் செய்யுள்செய்தான். ஆண்டு அது மாசெல் சுரமென்னும் வஞ்சியுரிச்சீராவதனைப் பாதிரிபென்னுஞ் சீரேயாமென வழுவமைத்தவாறு. குற்றுகரங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனைக் குறிலிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஓதினுன். அதுபோல ஒற்றள பெடையும் ஒருமாத்திரையாவதனைக் குற்றெழுத்தென்ருேதாஞே வெனின், அங்ஙனம் ஓதின் அவ்வளபெடை குறிலாகித் தன்முன் வந்த குறிலோடும் பின்வந்தகுறிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி *நிரை

---

* 'நிரையசை யாக்குவதாவான்' என்பதும் பாடம்.

யசையாகுவதாவான் செல்லுமென மறுக்க. மற்றும் அரங்கம் என்புழிப் புலிசெல்வாயென மூவசைச்சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்பின் வைக்கவெனின், அற்றன்று; அவ்விரண்டற்கும் பொதுவசையாக இடைவைத்தானென்பது. அல்லதூஉம் ஈரசைச் சீரொதலே பெரும்பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச்சீர்ப்பின் வைத் தான் இவ்விரண்டளபெடையினையுமென்பது. மற்றும் வழக்கினுள் வரும் இயற்கையளபெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோவெனின், அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது. சுள்ள்ளென்றது புள்ள்ளென்றது கள்ள்ளென்றது துண்ண்ணென்றது திண்ண்ணென்றது என வரும். பிறவு மன்ன. இவை, செய்யுளகத்தல்லது பரவைவழக்கினுள் வாராவென்பாரு முளர். அவரறியார்; செய்யுட்குப் புலவர்செய்துகொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாகற்கு என்னை காரணமென மறுக்க. மற்று,

'அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே' (தொல்-செய்-17.)

என வரையாதுகூறவே இச்சூத்திரமும் அடங்குமாகலின் இது மிகை யாம்பிறவெனின், அற்றன்று ; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றளபெடுக்கு மென்பது கூறுமையின் வேறு கூறினன். அல்லதூஉம் உயிரள பெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வேறு கூறினனென்பது. என்னை ? பனுஅட்டு என்றவழி உயிரளபெடை கடியாறு என்னுஞ் சீராயவாறுபோலாது கொங்கு குரங்கு எஃஃகு மின்ன்னு என அளபெழுந்த இருவசையுகரவீற்றுச்சொற்கள் போறோறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானுமாகாது இருவகை உகரமொடு இயைபின்றி வருதலானும் அவை வண்டு வரகு எனவும் உரியசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகுமாத லானும் இருவகை யுகரமோடியைபாதவழிக் "கண்ண் டண்ண்ணெ னக் கண்டுங் கேட்டும்" எனவுங் "கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்" என வுஞ் சீர்நிலைபெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடை போலச் செயற்கையொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஓசை சிதைக்கப் படாதாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடுகூடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு என ஈரொற்றுநின்றவழி வேறோரசையாகாதவாறுபோல ஒற்றள

பெடையும் ஒரோவழி அசைநிலைபெறுதென்பதூஉங் கூறினானும். இனி, இயற்கையொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின் இஃது அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந்தான் எனவும் அமையுமெனக்கொள்க.* (கஅ)

331. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பி
னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.

இது நிறுத்தமுறையானே ஈரசைகொண்டு சீரியைந்திறுவன உணர்த்தி இனி மூவசைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுந் தான் அவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்: மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைபெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீரா மென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

உரிச்சீர் வெண்பா, வெண்பா வுரிச்சீராமென மொழிமாற்றி யுரைக்க.

உதாரணம்: நேர்நேர்நேர் நிரைநேர்நேர் நேர்நிரைநேர் நிரை நிரைநேர் என வரும். இவற்றை மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாவரு வாய் புலிவருவாய் எனவுந், †தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் எனவும் வேறுவேறுதாரணங்காட்டுப. பிறவும் அவ் வாறு வருவன அறிந்துகொள்க.

---

*ஒற்றளபெடை யுயிரளபெடைகள் செய்யுட்கு வேண்டுமாற்றை நனிவிளக்கும். "செய்யுட்களோசை சிதையுங்கால் ஈரளபும், ஐயப் பாடின்றி யணையுமால்—மைதீரொற், றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடி னொற்றை உண்டாக்கு, குன்றுமேல் ஒற்றளபுங் கொள்" என்னும் மாபுராணச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டினார் நச்சினார்க்கினியர். அமுத சாகரரும் "ஒற்றளபாய்விடின் ஒரலகாம்" என்று கூறினார்.

†அமுதசாகரர் "தேமா புளிமா கருவிளங் கூவிளஞ் சீரகவற், காமாங் கடைகாய் அடையின்வெண் பாவிற்கு" என்று கூறினார்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை *தருவானை-யாமு
மிருகுடங்கை யானெதிரோ கூப்பித் தொழக்கண்
டொருகுடங்கை யாயின கண்.”

இதனுட் காமன்காண் எனவும் கருவூரார் எனவும் இருகுடங்கை எனவும் யானெதிரே எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர். வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரிமைபாதலிற் குணங்காரண மாயிற்று. ஆட்சி,

‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே’

(தொல்-செய்-23.)

எனவும் பிறுண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரென்றவழிப் பத்து இயற்சீருங் கொள்ளாமோவெனின் அதற்கு விடை முன்னர் ‘இயலசை மயக்கம்’ (தொல்-செய்-13) என்புழிச் சொல்லிப்போந் தாம். இயற்சீரெனப் பொதுவகையான் ஓதியவழி இயற்சீர்பத்துங் கொள்ளாது இயலசைமயக்கமாகிய நான்கனையுங் கோடலும் ஆசிரிய வுரிச்சீரென்று பொதுவகையான் ஓதியவழி ஆறனையுங் கொள்ளாது உரியசைமயக்கமாகிய நான்கனையுமே கோடலும் வேண்டினுமென்பது. அஃது இச்சூத்திரத்தானும் ‘வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்’ (தொல்-செய்-23) என்பதனானும் பெறுதும். (கக)

332. வஞ்சிச் சீரென வகைபெற் றனவே வெண்சீ ரல்லா மூவசை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் : வஞ்சிச்சீரெனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன மேற் கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம், என்றவாறு.

* ‘வருவானை’ என்பதும் பாடம்.

நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னும் நான்கனையும் மூன்றுபடியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கசையும் இடைநின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதிநின்ற நான்கசையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினறாக நாற்காலுறழ அறுபத்துநான்கு மூவசைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலசைமருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள. அவை முன்னர் வெண்சீர்நான்கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவசைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும், என்றவாறு. அவை அறுபதுவகைப்படும். உதாரணம்: நேர்நேர்நேர் நேர்நிரை நேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்நிரைபுநேர் எனவும், நிரைநேர்நேர் நிரைநிரை நேர் நிரைநேர்புநேர் நிரைநிரைபுநேர் எனவும், நேர்புநேர்நேர் நேர்பு நிரைநேர் நேர்புநேர்புநேர் நேர்புநிரைபுநேர் எனவும், நிரைபுநேர்நேர் நிரைபுநிரைநேர் நிரைபுநேர்புநேர் நிரைபுநிரைபுநேர் எனவும் இவை நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினறு; இவற்றுள் வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர். இனி நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினறும் வருமாறு: நேர்நேர்நிரை நேர் நிரைநிரை நேர்நேர்புநிரை நேர்நிரைபுநிரை எனவும் நிரைநேர்நிரை நிரைநிரைநிரை, நிரைநேர்புநிரை நிரைநிரைபுநிரை எனவும், நேர்பு நேர்நிரை நேர்புநிரைநிரை நேர்புநேர்புநிரை நேர்புநிரைபுநிரை என வும், நிரைபுநேர்நிரை நிரைபுநிரைநிரை நிரைபுநேர்புநிரை நிரைபு நிரைபுநிரை எனவும் நிரையீற்றுச்சீர் பதினறும் வந்தன. நேர்நேர் நேர்பு நேர்நிரைநேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு நேர்நிரைபுநேர்பு எனவும், நிரைநேர்நேர்பு நிரைநிரைநேர்பு நிரைநேர்புநேர்பு நிரைநிரைபுநேர்பு எனவும், நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிரைநேர்பு நேர்புநேர்புநேர்பு நேர்பு நிரைபுநேர்பு எனவும் நிரைபுநேர்நேர்பு நிரைபுநிரைநேர்பு நிரைபுநேர்பு நேர்பு நிரைபுநிரைபுநேர்பு எனவும் இவை நேர்பீற்றுச்சீர் பதினறும் வந்தன. நேர்நேர்நிரைபு நேர்நிரைநிரைபு நேர்நேர்புநிரைபு நேர் நிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைநேர்நிரைபு நிரைநிரைநிரைபு நிரைநேர்பு நிரைபு நிரைநிரைபுநிரைபு எனவும், நேர்புநேர்நிரைபு நேர்புநிரை நிரைபு நேர்புநேர்புநிரைபு நேர்புநிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைபுநேர் நிரைபு நிரைபுநிரைநிரைபு நிரைபுநேர்புநிரைபு நிரைபுநிரைபுநிரைபு எனவும் இவை நிரைபீற்றுச்சீர் பதினறும் வந்தன. நேரீற்று வஞ்சி

யுரிச்சீர் பன்னிரண்டும் நிரையீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினறும் நேர்பீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினறும் நிரைபீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினறுமாக வஞ்சி யுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்
*விழுக்கோட்டுமேல் வியல்விசும்புதோய்ந்
தோங்குமுன்னர்க் †காம்புகழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் ருங்குநலிபுநின்
றெதிர்த்துமீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுசெய்
தூர்திரைக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை
மூது ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துத லெவனே
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே."

இதனுள், நேரீற்றுமூவசைச்சீர் பதினறுள்ளும் வெண்பாவுரிச் சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டுவஞ்சியுரிச்சீரும் முறை யானே வந்தன.

"தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
‡வண்டோடுவயல் வாய்புகைபரந்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிபோகுவர மறித்துருபுகிளர்ந்
தோங்குசென்னிலை §வாங்குகதிர்தரும்
போதுதூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்
தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக்குழாந்
திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
நன்னர் நன்னாட் டென்னு குவகொல்
பொன்னி நன்னாட்டுப் பொருந னெங்கோன்

* 'விழுக்கோட்டுமெய்' என்பதும் பாடம்.
† 'காம்புகிழிய' என்பதும் பாடம்.
‡ 'வண்டோட்டுவயல்' என்பதும் பாடம்.
§ 'வாங்கு கதிர்தரீஇ' என்பதும் பாடம்.

ருடோய் தகையு மல்லவ
ஞடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே.''

இதனுள் னிரையீற்றுவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

*'' வான்பொய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
சுனைபொய்யாது னிறைவளஞ்சான்று
வனையாதுவந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
வித்துநாறு வாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது னிரம்புபெருங்கூட்டு
விசும்புநீங்குமஞ்சு துயின்றுபெயர்ந்துபோந்து †
வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தரூஉம் வேந்த
னெடுனிலைத் தண்குடை னிழற்றுநாடே.''

இதனுள் நேர்பசையிறுதியாகியவஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

'' சீற்றமிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
கூற்றொருத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப்
‡புகவேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
வேந்துமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
§வீற்றுவீற்றுப்புணர்ந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்ந்து
களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்

---

* 'வான்பெய்யாது' 'மால்யாறு பேர்ந்து' 'னிறைவளஞ்சான்று' 'வரையாதுதந்து' என்பவும் பாடம்.

† 'பேர்ந்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'புகலேற்றுமலைந்து' என்பதும் பாடம்.

§ 'வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து' என்பதும் பாடம்.

சொரிந்துதூங்குகடாத்து *விரவுப்பலவுதொலைத்து
மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
பாடுபெறு பாணினும் பலவே
பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே.''

இதனுள் விரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. (உ0)

333. தன்பா வல்வழித் தானடை யின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்பாவினுளல்லாத ஆசிரியம் வெண்பாக் கலியினுள் வாரா, என்றவாறு.

சிறுபான்மையானுவன முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையா னுகுமாறுபோல ஆசிரியவோசையும் ஆக்குங் கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதனது பயன். (உக)

334. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய.

இது மற்றைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : வஞ்சியுரிச்சீர் பிறபாக்களை ஆக்காதவாறுபோலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ்வஞ்சிப் பாவினை யாக்கும், என்றவாறு.

உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான் எஞ்சியவென இவ்விரண்டனையுமே கொண்டாமென்பது. வஞ்சியதுபாவினை வஞ்சியென்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவதென்னையெனின் அப்பாவினை யாக்குவன சீராகலிற் சீரிலக்கணம் எய்துமென்பது. அவை யாமாறு :

* 'விரைந்துமலைந்து தொலைத்து' என்பதும் பாடம்.

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவின்" (பத்து-பட்டின-1-3.)

எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசை பிறந்தது. "தாழ்தாழைத் தண்டண்டலை" (பத்து-பொருநர்-181) என்பதுவும் "புட்டேம்பப் புயன்மாறி" (பத்து-பட்டின-4) என்பதுவும் வெண்பாவுரிச்சீரால் தூங்கலோசை பிறந்தது. "புட்டேம்பப் புயன்மாறி" என்புழி, "வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்" எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தாங்குப் பிறந்தது. "திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்" என இயற்சீர்விற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தது. 'புள்ளுந்துயின்று புலம்புகூர்ந்து' என ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்தூக்காயிற்று. பிறவும் அன்ன. (உஉ)

335. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே.

இது கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது.

இதன் பொருள்: வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பா விற்கு ஒப்பவரும் நிலை இல, என்றவாறு.

இன்பாநேரடியென்பது ஆசிரியவடியென்றவாறு. ஒருங்கென்றதனுன் இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரெனப்படுவன எனவும், உரியசைமயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படுவன எனவும் முன்னர்ச்சொல்லிப் போந்தானுகலின் ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரென்றான். எனவே நீடுகொடி குழறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரிய வுரிச்சீரும் ஆசிரியத்துவந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக் கொள்ளப் படும். அல்லது,

'முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்' (தொல்-செய்-14)
என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான்

எய்துவித்ததூஉம் இப்பயனேக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலுங் 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செப்-24) என்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்றுமா மென்பது.

இனி ஒருசாரார் வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங்ஙனங்கொள் ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும்வந்து உறழப் பெறுமென்ருனும். அல்லாதவடிக்காயின் அது போக்கி,

'இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே' (தொல்-செப்-30.)

என்புழிக் கூறப்படுமென்பது. ஈண்டு நேரடிக்கென்பது கட்டளை யடிக்கென்றவாறு. (உரு)

336. கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ.

இது கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேல் ஆசிரியவடியுறழ்தற்கண் விலக்கப்படாத சீரையீற்ருசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவின் அடங்குங்காற் கடி தலுமுடையகொல்லெனின் ஈண்டும் அவை விலக்கப்படா, என்றவாறு.

எனவே, சீரையீற்ருசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலியடியுறழ்வன வாயின. கடியவும்படாவென்பது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை; ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக் கடிதலும்படாவென்ற மையின். கலித்தளைமருங்கினென்பது வினைசெய்யிடத்துக்கண் ஏழா வது வந்தது ; தளைத்தலென்பது சீர்த்தொழிலாகலின். அல்லாக் கால் இருசீராணுகிபதோர் தளையிடனுகப் பிறிதொருசீர் ஆண்டு வரல் வேண்டுமென மறுக்க. மற்றுக் கலித்தளை மருங்கின் வெண்சீர்வருக வென்ருரோவெனின், அது சொல்லவேண்டுமோ ? ஆசிரியத்துத் தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூருன், வெண்பாவிற் கும் அவ்வாறே வெண்சீர்வருமென விதந்தோதான், அதுபோல அதனியற்ருகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல் வேண்டுவதன்று ; வஞ்சிப்பாவிற்குப்போல வேறு சீரின்மையினென்

பது. அஃதேல் 'வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய' (தொல்-செய்-22) என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல்வேண்டா வெனின் வேண்டுமன்றே, வெண்சீர்வருமென விதந்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலினென்பது.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

*"ஓங்குவரை யடுக்கத்துப்பாய்ந் துயிர்செகுக்குந் துறைவகேள்"

எனவும்,

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி"

எனவும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

"வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானவனை"

எனவும்,

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11.)

எனவும் இவையிரண்டும் வெண்சீரெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ் சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தான் விதந்தோதாமேயும் அவ்விருபாவிற்கும் உரியவாயின. மற்றுக் கலிமருங்கினென்னாது தளைமருங்கினென்றதென்னையெனின் இவ்வாராய்ச்சியுடையன கட்டளையடியென்றதென்பது. எனவே, தளையென்று ஓதுவனவெல்லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென்பதுபெற்றாம். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையடியெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றுக் கட்டளையடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசைமயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பதூஉங் கூறுகவெனின், அவை விலக்குண்டது கட்டளையடிக்காதலின் விலக்காதவழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோதவேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறே கொள்க. (உ௪)

337. கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்
நிலைக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதோர் சீர்வரையறை.

* "ஓங்குதிரை யடுக்கம்பாய்ந்து" என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : கலித்தளை அடிவயின்—கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண் ; நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று—தேமா புளிமா என்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறா ; தெரியுமோர்க்கே—துள்ளலோசையைத் தெரிவார்க்கு, என்றவாறு.

ஆகாவென்றவற்றைக் காட்டலாவதில்லை, ஆகாவென்பதல்லது. கட்டளையடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம். அவை "பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மானிரை" (கலி-5) எனவும், "உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையை." (கலி-38) எனவும், "காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்" (கலி-39) எனவுங் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவையிரண்டனையுங் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத்துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறழுமென்பதூஉம், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறழுமென்பதூஉங் கூறினானும். எனவே ஆசிரியம், இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியஉரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர்நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரெட்டும் வெண்சீர்நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச்சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும்,

'வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய' (தொல்-செய்-22.)

என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென எண்பதுசீருங்*கட்டளையடியல்வழிஉரியவென எய்துவித்ததாம். அவற்றுள் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டு சீரும் ஆகாத இடம் இனிச்சொல்லுகின்றான். (உரு)

338. வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நில்லா.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது.

---

* 'கட்டளையடியில்வழி' என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள்: வஞ்சி மருங்கினும்—மேற்கூறிய இயற்சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும்; இறுதி நில்லா—ஈற்றில் நிலைமைப்படா, என்றவாறு.

வஞ்சித்தளைமருங்கி னென்னாது வஞ்சிமருங்கினென வாளாது கூறினான் அது கட்டளையடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப்பாவினுட் சீர் வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப்போலச் சீரியைந்திறுதன்மாத்திரையன்றிச் சீர்தோறுந் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூங்கப்படும். அவ்வாறு தூங்கலோசைப்பட நில்லா தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டு சீருமென்றவாறும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. இறுதிநில்லாவென்பது இறுதலோடுநில்லாவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாறும். என்னை? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில்பெறுவது நின்றசீராகலி னென்பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரில் தூங்கலோசைப்ட நிற்கு மென்றவாறும். "கொற்றக் கொடியுயரிய" எனவுங் "களிறுங் கதவெறிந்தன" எனவும் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின.

"அகல்வயன் மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்" (புறம்-17.)

என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டளை யல்லவென்பது 'அசையுஞ் சீரும்' (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அறிக. இறுதிக்கண் விலக்காமையின்,

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்' (புறம்-2.)

என நேரீற்றியற்சீர் வந்தன.

இனி ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மையென்பாரும், * யாண்டும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தை யுரைக்குமாறு:

---

* இளம்பூரணர் 'வஞ்சிப்பாவினுள் அடியீற்றின் நில்லாது நேரீற்றியற்சீர் என்றவாறு; எனவே, அடிமுதற்கண் நிற்கப்பெறும் என்றவாறும்' என்று உரைகூறுவர்.

வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஓதினானெனவும், இஃதொருதலையாக விலக்கினானெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின் முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்குத் "தன்பால் வெங்கள்ளி-னொலிவே லிலங்குதடக்கை" எனவும், * "புனற்காற் புணர்மருதின்-போதப்பிய புனற்றாமரை" எனவுந், † "தேன்றாட் டீங்கரும்பின்" எனவும் வந்தனவாலெனின் அங்ஙனம் நலிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிசுருவியாக உணர்க. என்னை? "சொற்றக் சொடியுடரிய" என அளபெழாதவழித் தூங்காமையின். அல்லதூஉம், நேர்ற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் நிற்றல் பெரும்பான்மையெனப்படும்;

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்." (புறம்-2.)

எனவும், "ஆழ்ந்துபட்ட கிடங்கி-னுயர்ந்தோங்கிய வாயில்" எனவும், ஏரோ செய்யுட்கண்ணே டலவந்தமையினென்பது. மருங்கென்றதனானே நேர்நிலைவஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வரையறைசொள்ளப்படும். கொள்ளவே, ‡இயனிலைவஞ்சிக்கு இவ்வரையறையின்றென்பது. மற்று "மண்டிணிந்த நிலனும்" என்பது நேர்நிலைவஞ்சியாகலின் அடிநிலையோடு அடிக்கூட்டத்துச்சண் அதற்குத் தூங்கலோசை சொள்ளுமாறென்னையெனின், அஃது இலச்சண அடியன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது. நேர்நிலைவஞ்சியுள் இலச்சண அடிச்சண் இயற்சீரெல்

* "புன்காற் புணர்மருது" என்பதும் பாடம்.

† "'புன்காற் புணர்மருதின்-போதப்பிய புனற்றாமரை' 'தேன்றாட் டீங்கரும்பின்' என நலிந்து கூறியவழித் தூங்கின" என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

‡ 'வியனிலை வஞ்சிக்கு' என்பதும் பாடம்.

லாம் வாராவென்பது 'குறளடி முதலா வளவடி காறும்' (தொல்-செய்-57) என்புழிச் சொல்லுதும். (உசு)

339. இசை நிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
னசை நிலை வரையார் சீர் நிலை பெறலே.

இது நான்கசையுஞ் சீராகும் இடனுமுடைய என்கின்றது.

இதன் பொருள் : ஓசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசை நிலைமைப்பட்ட சொற்களை யெல்லாஞ் சீர்நிலைபெறுதற்கண் வரையார், என்றவாறு.

"கழறொழா மன்னர்தங் கை"* என்று நேரசைச் சீராயிற்று.

"புனனாடன் பேரே வரும்"† என நிரையசைச்சீராயிற்று.

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு" (புறப்-வெண்-மாலை-வாகை-22.) என நேர்பசைச் சீராயிற்று.

"மேவாரை யட்ட களத்து" (களவழி-25,27,36.) என நிரைபசைச்சீராயிற்று. பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மைவகையாற் சீராமென்றான் அல்லன்;

---

* "அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் முன்ன மலருங்-கவிழ்ந்து
நிழறுழா யானை நெடுமொன்றோர்க் கிள்ளி
கழறொழா மன்னர்தங் கை"

என இச்செய்யுள்பொய்கையார் வாக்கென்று யாப்பருங்கலவிருத்தி 36-வது சூத்திரவுரையிற் காட்டப்பட்டது.

† "பொன்னார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னேனென் றாழுலக்கை பற்றினேற்-கன்னோ
மனனோடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனாடன் பேரே வரும்"

என இச் செய்யுள்முழுதும் யாப்பருங்கலவிருத்தி. 12-வது சூத்திர வுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

'தொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல'

(தொல்எழுத்-மொழி-17.)

என்றாற்போலக் கூறினானென்பது. இவை இன்னபாவினுள் வருமென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும். இங்ஙனங் கூறுக்கால் *வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்சீரடி யென்னுமாறு இல்லையென்பது. (உஎ)

340. இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான.

இஃது எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று; இபலசையிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெறினுந் தளைகொள்ளப்படா வென்றமையின். இனி, எய்தாததெய்துவித்ததூஉமாம். என்னை? உரியசையால் தளைகொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின்.

இதன் பொருள்: இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும், அவை தளைவகை சிதையாத்தன்மைக்கண், என்றவாறு.

'பாற்படுத்'தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசையிரண்டும் பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற் படுமென்றானோவெனின், 'கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்' (தொல்-செய்-25) என அதிகாரம் வருகின்றமையின் தேமா புளிமாவென்னுஞ் சீர்போல இரண்டசையுந் தளைகொள்ளுமென்றமையின் இயற்றுக வென்றானென்பது. தானாக இயல்வதன்மையின் இயற்றுகவெனப்பட்டது. தளைவகை சிதையாத் தன்மைபானவென்று இடம் நியமித்ததென்னையெனின், சீர்வகையான் அசைச்சீரென வேறாய் நிற்றலுடைய, தளைவகை சிதையாத்தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுகவென †அடங்கக்கூறிற்றென அறிவித்தற் கெனவுணர்க.

எனவே என் சொல்லப்பட்டதாம்? இவ்வுரியசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறு வேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஓதிய அடியுறழுமெனவும், அஃதெண்ணப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால்

---

* "வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்" (தொல்-செய்-72.)

† 'அடக்கம்' என்பதும் பாடம்.

வேறுவே றெண்ணுத்தொகைபெற்று இயற்சீரெனவே யடங்குமென வுங் கூறப்பட்டதாம். இன்னுந் தளைவகைக்கண்ணெனவே, கட்டளை யடிக்கண்ணதே இவ்வரையறை யென்பதூஉம் அல்லாதவழி இந்நான் கசையும் வரையறையின்மையின் தளைகொள்ளப்படாதென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஒரசைச்சீரல்லாத சீராயின் கட்டளையடியல் வழியுந் தளைகொள்பவோவெனின், தளைகொள்ளிற் கட்டளையடி யெனப்படுமாதலின் அல்லாதவழி வந்தசீர் தளைகொண்டனவென்றல் பய னில் கூற்றாமென மறுக்க.

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" (பத்து-திருமுரு-1.) என்றவழி ஆசிரியத்துட் பிறதளை வந்ததென்று இலக்கணங் கூறி வழுவமைக்கல் வேண்டா. என்னை? அது பெருவரவிற்றாக லின்; அதனான், வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமை யும், வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரையறைகூறல் குற்றமாகலி னென்பது. மற்று இவ்வுரியசைச் சீரிரண்டும் வரையாது கூறினமை யின் மூன்றுபாவிற்குஞ் செல்லும்பிறவெனின் 'கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர் நிலைக்குரித் தன்று' (தொல்-செய்-25) எனக்கூறி ஈண்டு இவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படு மென்றமையின் இவையுங் கலிப் பாவிற்கு விலக்குண்டனவென்பது. எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியசைச்சீரிரண்டும் உரியவாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய சீர் பன்னிரண்டும் இவையிரண்டுமென அடிபுறமூஞ்சீர் பதி னான்காயின. வெண்பாவிற்கு முன்னரெய்தியசீர் பதினான்கும் இவை யிரண்டுமாக அடிபுறமூஞ்சீர் பதினாறாயின. கலிப்பாவிற்கு மேற் கூறியசீர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட சீர் நாற் பத்துநான்கினையும் சீர்வகையான் உண்மை நோக்கித் தொகுப்ப இயற் சீர்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீரி ரண்டுமெனப் பதினெட்டாம்.

மேல் ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் இச்சீர் பதினெட்டானுந் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப்பதினெட்டுச் சீரும் இருநிலைமை பெய்துவனவும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தொன்

ருகி விரியுமாறு முன்னர் 'எழுத்தளவெஞ்சினும்' (தொல்-செய்-43) என்புழிச்சொல்லுதும். (உஅ)

341. வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே.

இது வெண்சீராற் கலித்தளையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று. 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செய்-24) என்புழி அவ்வாசிரியவுரிச்சீராற் கலித்தளையா மென்றான்; அவ்வதிகாரம் இடையறாது நின்றமையின் இதுவுங் கலித்தளைக்கே இலக்கணமாயிற்று. என்றார்க்கு 'வஞ்சி மருங்கினும்' (தொல்-செய்-26) எனவும் 'இசை நிலை நிறைய' (தொல்-செய்-27) எனவும், 'இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து' (தொல்-செய்-28) எனவும் இம்மூன்றுசூத்திரம் இடையிட்டனவா லெனின், அற்றன்று; கலிப்பாவிற்கு விலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரம்பற்றி இடைபுகுந்ததல்லது கலித்தளையதிகாரம் விலக்கின வல்லவென்பது.

இதன் பொருள்: வெண்சீர் பலதொடர்ந்து ஒருகலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து முன்னைய இரண்டுங்கலித்தளையாய வாறுபோலக் கலித்தளையாம், என்றவாறு.

மேனின்ற அதிகாரத்தால் 'தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண்' என்பது கூட்டியுரைக்க. எனவே, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரைவந்து தட்டலே சிறந்ததெனவும் நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருங்கர்த்தாமென்பதூஉங் கூறி அவ்வாறுங்காலும் இறுதிச் சீரின் முதலசையே நிரையியற்றுவதெனவுங் கூறினானும். இது 'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்-மொழியா ததனை முட்டின்றி முடித்தல்' என்னும் உத்திவகை. வெண்சீரிறுதியென்பது ஏழாவதன்தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின். வெண்சீருள் ஈற்றுச்சீரெனவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிரைமுதல் வந்தவழியன்றி இறுதிச்சீரொன்றியது நிரையசையியற்றாகா தென்பதாம். இதனான் நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரை தட்டுங்கால் இயற்சீர் அடிமுதற்கண் வருமென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். மற்று,

ஈ.றென்றது ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரினிடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை நிரையசையியற்றென்று கொள்வனெனின், நின்றசீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடு தட்டில் தளையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ் சீரும்பற்றித் தளைகொள்வாரின்மையின் அது கடாவன்றென்பது.

இனி, வெண்சீரென்பது * அஃறிணை யியற்பெயராகலானும் பன்மைவினைகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை யானைக்கோடென்றாற்போல இறுதி யென்றமையானும் பன்மைப் பாற்பட உணர்க. என்னை ? பின்னேன் முன்னேன் என்றவழி அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறு சில ருளரென்பது உணர்த்துமாகலின். என்றார்க்கு, வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி குளிறுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நிரைபசைகளைக் கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்குதற்கு நிரைபசையியற்றென்று னென்னுமோவெனின், அற்றன்று ; வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றாஞ்சீரும் நான்காஞ் சீரும் வெண்சீராகல்கூறி, நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரை தட்டலென வே இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீராகல் வேண்டுமெனக்கூறி, நிரை தட்டு மெனவே இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் நிரையீறாயினவெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவுங் கூறினான். கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் இடைநில்லாவெனவும் அங்ஙனம் நிற்பிற் கலியோசையழியு மென்பதூஉமாம் இவர் கருத்தென்பது. அல்லதூஉம் வெண்சீர்க்கு உரியசையின்மையானும் அற்றன்றென்பது. எனவே, ஈற்றுச்சீர் நிரை முதல் வியற்சீர்வரினும் ஆண்டுத் தூள்ளலோசை ஒடுங்குமென்பதாம்.

“ அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி-11.)

என்பது வெண்சீரிறுதி நிரையொடு தட்ட கலித்தளை.†

---

* அஃறிணை யியற்பெயரின் இலக்கணம் “ தெரிநிலை யுடைய அஃறிணை யியற்பெயர், ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே” (தொல்-சொல்-பெய-17) என்னும் சூத்திரத்தான் உணர்க.

† “ ‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ என்புழி வெண்சீரிறுதி நிரை முதலியற்சீர் தட்டலிற் றுள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று; ‘பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்’ போன்று” என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

"அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையான்" (கலி-11.) என்பது வெண்சீர்கள் பகைத்துவந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித்தளையெனப்பட்டது. இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினுங் கலித்தளையாகுமேனும், அது வெண்பாவடி யெனவும்பட்டுத் திரிவு படுதலின் அதனைக் கட்டளையடி யென்னாது இறுதிக்கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்கட் பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தலிற் கலியோசையே காட்டுமென்றுனென்பது. அஃதேற்,

"பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்"
(கலி-கடவுள்வாழ்த்து.)

என்றவழி இடைநின்ற சீரின் நேரசை நிரையசையியற் றென்னுமோ வெனின், அது கட்டளையடியென்பது 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11) என்பதனுன் அறியப்படும். அல்லா தாரும் இவை செவிகருவியாக உணர்தற் கருமைநோக்கி அடியறியுந் தன்மை அரிதென்றசொல்லுப. இனி, இயற்சீரானன்றித் தளை கொள்ளாமோ வென்பார் 'தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா' (தொல்-செய்-55) என்பதனுன் வெண்சீர்க்குத் தளைவிலக்கல் வேண்டி அவ்வெண்சீரினையும் இயற்சீராக இயற்றிக்கொள்ளப்படு மென்றற்கு ஒருவெண்சீரின் ஈற்றசை நிரையசையியற் றென்றுனெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்வாயெனப் பின்னுமொரு கால் *திரிந்ததனையே திரியாமல் நிறுத்தி நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரைதட்பினுங் கலியாமெனக் காட்டுப. அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என வரும். இவ்வாறே, 'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படா' (தொல்-செய்-24) என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகூறுரோ வெனின், அது நினைந்திலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாராவர். மற்று, வெண்சீரிறுதி நிரைவந்தாற் கலித்தளையாமென்பதற்கு ஓத்து வேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிரையுந் தட்டதனை நேரும் நிரையும் பகைத்தவெதனவும் வேண்டுவவெதனவும் அங்ஙனம்பொருளுரைப்பார்க்கு எவ்வாற்றுனும் இச்சூத்திரம் எலாதெனவுந் 'தன்சீர் வகையினுந்

---

* 'திரித்ததனையே' என்பதும் பாடம்.

தளைசிலை வகையினும்' (தொல்-செய்-54) என்றவழித் தன்சீரானுந் தளைகோடுமாகலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இனி, வெண்சீரின் ஈற்றசை யொன்றேயாகலான் இயற்றென்று ஒருமை கூறினன். இடைநின்ற நேரும் நிரையுங் கோடுமென்னுமையின் இங்ஙனந் திரிந்த நிலைமை வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும். இனி, வெண்சீரென்பது எழுவாயாயின் ஈற்றசை நிரையென்பது இயற்சீரின் பெயராதல் வேண்டும். அங்ஙனங் கருதினும் அசையென்பதனை ஒருகாற்சொல்லி ஈற்றசை நிரையசையென லாகாதென்பது. அல்லதூஉம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்சீரினை வெண்சீராக்குதல் *வினையிலுழப்பாகி வரம்பின்றுமென மறுக்க. என்றூர்க்குத் தன்சீருள்வழித் தளைவகை வேண்டானெனல் "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11) என்பதூஉங் கலித்தளையன்றாகிய செல்லுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு ஒன்றுதுவருதல் உரிமையுடைய வெண்சீரெனவே வெண்பாவிற்கு ஒன்றுதுவருதல் யாண்டுமில்லை, ஒன்றிவரினல்லதென்பது உடம்படப்பட்டது. (உகூ)

342. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையா ராசிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று:

இதன் பொருள்: இன்னோசைத்தாகிய துணிவிற்றாகிவரின் ஆசிரியவடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

"இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்
தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து" (புறம்-19.)

எனத் 'தலையாலம்' என்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியைய வெண்சீர் வந்தது. முன்னர் வெண்சீரினை 'இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையில' (தொல்-செய்-23) என விலக்கி ஈண்டு வரையாரென்றமையின் அது கட்டளையடிக்கென்பதூஉம் இது கட்டளையடிக்கன் றென்ப

* உழப்பு—முயற்சி.

தூஉம் பெற்றும். வருகுவதாயினென்று ஒருமை கூறினமையானும் இயையவென்றதனானும் ஓரடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக் கொள்க. (ருO)

343. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ
ரொன்றுத லுடைய வோரொரு வழியே.

இது வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறுணர்த்தல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : கட்டளையடியல்லாதவழி இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரொருவழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும், என்றவாறு.

ஒருவழியென்னாது ஓரொருவழியென்ற தென்னையெனின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வருமென்பதூஉம் அவை வருங்காலும் பயின்றவாரா வென்பதூஉம் அறிவித்தற்கென்பது. அவை மாசேர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலிசெல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"மாரியொடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை
குறிஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்"

என மாசேர்சுரம் புலிசேர்சுரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன.

"முன்றிலாடு மஞ்ஞை மூதிலை *கறிக்கும்"

என்பது மாசெல்காடு வந்தது.

"அலரினாறு துவர்வாய் †அமர்த்த நோக்கின்"

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

"கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை"

என மாசெல்கடறு வந்தது.

---

* 'கொறிக்கும்' என்பதும் பாடம்.

† 'மாத்தா ளேக்கின்' என்பதும் பாடம்.

"கரடிவழங்கு குன்று கண்டுபோகி"

எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது.

"காடுதேரா *வுழிதரு கடுங்கண்யானை"

எனப் பாம்புசெல்வாய் வந்தது.

† "சந்துசிதைய வுழுத செங்குரற் சிறுதினை"

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

"மருந்துநாடாத் திருந்து சிலம்பிற் கைக்கும்"

எனக் களிறுசெல்வாய் வந்தது.

"கடறுகவரா விழிந்து ‡கான்யாறு வரிப்ப"

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பிறவு மன்ன. நேர் நிரையாகியும் நேர்புநிரைபாகியும் ஈறுமுதல்பெறச் சீர்வந்தது.

344. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது முதற்சூத்திரத்துள் 'யாத்த சீரே யடியாப் பெனுஅ' (தொல்-செய்-1) என நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்தியவெழுந்தான், அவற்றுள் இது நாற்சீரடியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி, என்றவாறு.

எனவே, இருசீரானும் முச்சீரானும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீர் முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பில வென்றவாறாம். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்னுமோவெனின் அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற் பெயர் கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானுங் கொள்ளப்படுமென்பது. சுருங்கிய எழுத்தான்வருவன குறளடியென்றும் அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன சிந்தடியென்றும் இடைநின்றன அளவடியென்றும் அவற்றின் நெடியன நெடிலடியென்றும்

---

* 'அழிதரு' என்பதும் பாடம்.

† 'செந்துசிதையாச் செங்குரற் சிறுதினை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'கண்யாறு' என்பதும் பாடம்.

அவற்றினும் நெடியன கழிநெடிலடியென்றுங் கூறுமாகலான், அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும் முச்சீரடி சிந்தடி யென்றும் நாற்சீரடி அளவடியென்றும் ஐஞ்சீரடி நெடிலடியென்றும் அறுசீர் முதலியன கழிநெடிலடியென்றுங் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்ததென்றதென்னையெனின், அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது பயின்றுவருதலானுமென்பது. உதாரணம்:

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்"
(பத்து-மலைபடு-1.)

எனவும்,

"அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா ளூட்ட" (நாலடி-1-1.)

எனவும்,

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்"
(கலி-11.)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்பமெல்லாம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். (௩௨)

34௩. அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே.

இதுவு மது. நாற்சீரடியது சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று. எதிரது நோக்கியதோர் கருவியெனினும் அமையும்.

இதன் பொருள்: முன்னர்க்கூறிய நாற்சீரடியுள் உள்ளனவே தளையுந் தொடையும், என்றவாறு.

மற்று, மாத்திரையும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின் அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளன வெல்லாங் கூறுகின்றானல்லன் இதுவென்பது. என்னை? *நாந் தளைப்பகுதியாற்

---

* "எழுபது தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென உறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறைப் படுவதூஉம், பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப்பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாற்சீரடியே யாயிற்று; எனவே, நாற்சீரான் வருஞ்சீர்வகையடிக்குத் தளையுந்தொடையுங் கொள்ளின், அவை வரையறை யின்றென உணர்க. அளவடி இரண்டியைந்தும் ஒன்று வந்துந் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத் தொடைகொள்ளாமையும் உணர்க." என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறினர்.

கட்டளையடியென உறழ்வதூஉம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறை கூறுவதூஉம் அவ்வளவடியே என்றற்கு நாற்சீர்க்கண்ணது தளையென்றானென்பது. முன்னுஞ் சீர்வகையான் வகுக்கும் அடியன்றிக் கட்டளையடியெல்லாந் தளைவகையுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நாந் தளைகொள்வது நாற்சீரடிக்கணென்பான் அடியுள்ளது தளையென்றானென்பது. மற்றையடிக்கட் டளை கொள்ளின் அது வரையறையின்றென்னு மாகலின் ஈண்டுவரைந்தோதினானென்பது. அது தக்கது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஒரூஉவும் போலாத மோனை முதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல்வேண்டுமன்றே ? அவற்றை அடியுள்ளனவே தொடையுமென்ற தென்னையெனின், அற்றன்று; நாந் தொடையுறழச் சீர்கொள்வதூஉம் இவ்வளவடிக்கணென்பது கூறினான், ஆண்டுத் தொடை கூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலினென்பது. எனவே, கட்டளைப்படுப்பதூஉந் தொடையுறழ்தற்கு இடனாவதூஉம் நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு. (௫௫)

316. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இதுவுங் கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஆவதோர் கருவி.

இதன் பொருள் : அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறந்துவாரா மேற்கூறிய தளையுந் தொடையும், என்றவாறு.

இதன் பொருள், மேற்கூறிய தளைவகையேயன்றி அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வழுவாமற் கோடல்வேண்டுமெனவும், அங்ஙனமே தொடைகொள்ளுங்காலும் வந்தவந்த அடியே வரப்பெறுவதெனவுங் கூறியவாறு. எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கண் தொடை கொள்ளுங்கால் "வாமா னேறி வந்தான் மன்ற" என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம் அன்றித் 'தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட-காமர் தும்பியாதல் கண்டது' என வரில் தளைவழுவாகிப் பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட் படாவென்பதூஉம் பெற்றாம். இனி வெண்பாவினுள் அவை வருமாறு :

* "சென்றே யறைப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யறைப பறையினை நன்றேகாண்" (நாலடி-3-4.)

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக் கூட்டி எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத் தளைவகை சிதையாது வந்தமையின் அத்தொடை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டெனப் வரையறைப்பட்ட தொடையுட்பட்டது.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா †விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்-றேனூட"‡
(முத்தொள்ளாயிரம்.)

என்றவழிப் பதினொன்கெழுத்தடியே தொடுத்தமையின் அடியிறந்து வந்ததன்றாயினுந் தளைவகை ஒன்றாமையான் இது பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டினுட்படாதாயிற்று. வண்டு வரகு வரகு வரகு என்கின்ற அடியினை மீட்டுந் தந்து தொடைகொள்ளுங்கால் வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றது நேரொன்றாசிரியத்தளை தட்டமாதலான் இது வழுவெனப்படுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு அன்னதோர் வரையறை இல்லை. இருவாற்றானும் வருமென்பது. என்னை? 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) என்றாராகலின்.‖ மேலைச்சூத்திரத்தானே தளைவகை சிதையாமல் அறுநூற்றிருபத்தைந்து வகைப்படுவது நாற்சீரடியே என்பதூஉங் கூறி, அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர் வேண்டுந் தொடை விகற்பத்திற் குரியவென்பதூஉங் கூறினான். இச்சூத்திரத்தானே அத்தொடைகொள்வது தம்மின் வேறாகாத இரண்டடிக்கண்ணென்பதூஉம் அறுநூற் றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றினை இருகாற்சொல்லித் தொடை கொள்ளப்படுமென்பதூஉம், அங்ஙனங்

---

* 'சென்றே யெறிப' 'நின்றேயெறிப' என்பனவும்.பாடம்.

† 'விட்டதற்பின்' எனவும் பாடமுண்டு; ஆனால், இங்ஙனம் பாடம் ஓதின் இது பதினொன்கெழுத்தடியாமாறில்லை.

‡ 'தேனூடு' 'தேனூறு' என்பனவும் பாடம்.

‖ 'எனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரையறைப்பட்டன' என்பது நச்சினார்க்கினியருரை.

தொகுக்குங் காலும் அடியோடு அடிக்கூட்டத்தின் கண்ணுந் தளை வகை சிதையாமல் வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றா னெல்லாம் நாற்சீரடியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றாம். இன்னும் அதன் சிறப்புடைமையே கூறுகின்றான். (௩௪)

347. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது, நாற்சீரடியே விசேடித்துக்கூறி, அதனது இடத்தானே பாட்டென்பதோர் முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு. எனப்படுமென்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடையனவென்பதூஉஞ் சொல்லியவாறு. மாத்திரை முதலியவற்றை உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்றா னும், இத்துணை அசையுஞ் சீருந் தொடையுங் கொண்டது செய்யு ளென்றானும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. *அடியளவே கூறச் செய்யுட் புலப்பாடாமென்பது. எனப்படும் என்ற தனான், ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப் பிலவென்பது.

இதன் பொருள்: 'அடியின் சிறப்பென்பது'—அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்துவந்த தொடையே பாட்டு, என்றவாறு. தலையிடை கடைச் சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரிய மும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ் சிப்பாச் சிறுவரவிற்றெனக்கொள்க.

"மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்னே செவினே"

என நாற்சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு.

"மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்" (நாலடி-3-1.)

---

* 'அடியளவே கூறி' என்பதும் பாடம்.

என *அளவடியானே வெண்பா வந்தவாறு.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11.)

எனக் கலிப்பா அளவடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (௩௫)

348. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப. (௩௬)
349. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மவ்வழி யான. (௩௭)
350. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே. (௩௮)
351. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப (௩௯)
352. மூவா றெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
†யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப. (௪0)

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையியையுநோக்கி உடனெழுதப் பட்டன.‡ நாற்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடியெனவும், ஏழெழுத்து முதன் மூன்றுநிலனுஞ் சிந்தடியெனவும், பத்தெழுத்துமுதல் ஐந்துநிலனும் அளவடியெனவும் பதினாங்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெடிலடியெனவும் பதினெட் டெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்துவரை மூன்றுநிலனுங் கழிநெடிலடி யெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர், என்றவாறு.

---

* 'அளவடியான் வந்தவெண்பா' என்பதும் பாடம்.

† 'ஈரெழுத்து மிகுதலும் ஈறுபெறு மென்ப' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இவை ஐந்து சூத்திரமும், உதாரணச் சுருக்கமும் உரையியை யும் நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன' என்பது நச்சினார்க்கினியருரை.

குறளடிவிலங்களை *வகுத்தொழியாது, ஒழிந்தனவும் வகுத்துரைத்தான்; அவை முதலிடைகடையென மூன்றுகூற்ருன் †ஒன்ரென்றனிற் சிறப்பிழிபுடையனவென்று கொள்ளினுங் கொள்ளாமலென்பது. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

"‡போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து
$நேர்ந்து நேர்ந்து மூசி நொந்து
வண்டு சூழ விண்டு §வீங்கி
நீர்வாய்க் கொண்டு நீண்ட நீல
‖நீர்வா யூதை வீச ஊர்வாய்
மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர
♦வளையேர் மென்றோ ளாயரி நெடுங்க
ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை
யிறும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி
னறுந்தழை துயல்வரூஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு
லணிநடை யசைஇய வரியமை சிலம்பின்
மணிமருள் ▲வணர்குரல் வளரிளம் பிறைநுத
லொளிவிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு
நளிமுழவு முழங்க வணிவிலவு தயங்குநக
ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு ■நறுந்தொடை

---

* 'வகுத்துரையாது ஒழிந்தன' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம். இது முரண்படுமாறு கண்டுகொள்க.

† 'ஒன்றினிற்சிறப்பு' என்பதும் பாடம்.

‡ இதனைப் 'பேர்ந்து பேர்ந்து' என்றும் படிக்கலாம்.

$ 'தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நேர்ந்து' என்பதும் பாடம்.

§ 'நீங்கி' என்பதும் பாடம்.

‖ "ஊர்வா யூதை வீச நீர்வாய்" என்பதும் பாடம்.

♦ "அமையேர்" என்பதும் பாடம்.

▲ 'வளர்குழல்' என்பதும் பாடம்.

■ 'நறுந்தொடையல்' என்பதும் பாடம். இப்பாடம் கொள்ளின் பத்தொன்பதெழுத்தான் ஆகவேண்டிய இவ்வடி, இருபதெழுத்தானதல் கண்டுகொள்க.

கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு
பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
* தொருநீ மறப்ப வொழிகுவ தன்றே''

என இதனுட் பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழி நெடிலடியென நாற்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறினான். தொகை பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடியென்பது. எண்ணிப் பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரணப்பெயர். மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளனென்றும், அவனி னெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனினெடியானை நெடியானென்றும், அவனினெடியானைக் கழியநெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரென்பது. (௫௦)

353. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது, மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குஞ் சீரும் எழுத்தெண்ணியே வகுக்கின்றது.

இதன் பொருள் : சீரது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து வாராது, என்றவாறு.

பெருமைக்கெல்லைகூறி வரையறுக்கவே சிறுமைக்கெல்லை வரையறைப்படாது ஒன்றுமுதலாக வருமென்பதாம். சீர்நிலைதானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அசைநிலையிற் பிரித்துக் கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே அசைச்சீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கில்லையென்பது கொள்ளப்படும். அஃதேல், †அவற்றுக்கெல்லை கூறுரேனவெனின் அவை மூன்றெழுத்தி னிறவாதென்பது உரையிற்கொள்க. தானென்பதனை இலேசுப்படுத்துக்கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்பவாதலாற்

* "ஒருநீ மறைப்ப" என்பதும் பாடம்.
† 'அவற்றுக்கெல்லை கூறினானேவெனின்' என்பதும் பாடம்.

சீரென அடக்காஞேவெனின், அடக்கானன்றே, அவை சீர்நிலையெய் தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினென்பது. 'தளைவகை சிதை யாத் தன்மை யான' (தொல்-செய்-28) என்று ஆண்டு வரைந்த மையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையா ஞேதான். அதுவே கருத்தாயின், அவற்றை நேர்பசை நிரைபசையெனக் கூறிய தனுனும், அவற்றை

'ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே' (தொல்-செய்-12.)

என்றதனுனும் பயந்ததென்னையென மறுக்க. அல்லதூஉம் இயற் சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுகவெனவே இவைதா மியற்சீரல்ல, அவற்றது செய்கை இவற்ருனுங் கொள்கவென்றதுணையே ஆண்டுக்கூறியதென் பது. அல்லதூஉந் தேவரும் *நரகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் திணை கொள்ளப்படுமென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றியானும் மக்க ளென வழங்கார். அதுபோல அசைநிலைத்தளையுஞ் சீர்நிலைத்தளையும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரெனவே, அடையடுத்தே சொல்லவேண்டுவனவற்றையும் வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றையும் ஒருவகையானே †சீர்நிலையென மயங்கக்கூறல் குற்றமாமென்பது. மயங் கக்கூறல் ‡குற்றமன்றென்பார் உளராயின் அவர்கருத்தினுன் அதுவும் அமையுமென்பது. ஒருசாதியல்லனவற்றைச் சாதியொன்றெனவும் புகலார்; அதுபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயற்சீர் உரிச்சீர்களைச் சீரெனக்கூறி அவ்வினத்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசினுற் கொண் டானென்பது. ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தையென ஒன்றேயாம். இதனேடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம். ஈரெழுத்துச் சீர் நான்கு ; அவை, தேமா ஞாயிறு போதுபூ போரேறு என வரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீரிரண்டனேடுங் கூட்ட ஆறும். மூவெழுத்துச்சீர் பத்து; புளிமா பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்ணு

* 'நாகரும்' என்பதும் பாடம்.

† 'சீர்நிலைத்தளை யென மயங்கக்கூறல்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'குற்றமென்பாருளராயின்' என்பதும் பாடம்.

பூமருது கடியாறு விறகுதீ மாசெல்வாய் நீடுகொடி எனவிவை. அரவு என்னும் உரியசைச்சீரோடுங் கூட்டப் பதினொன்றும். நாலெழுத்துச் சீர் ஒன்பது ; அவை கணவிரி காருருமு பெருநாணு உருமுத்தீ மழ களிறு மாவருவாய் புலிசெல்வாய் நாணுவரை உரறுபுலி எனவிவை. ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று ; அவை நரையுருமு புலிவருவாய் விரவு கொடி என வரும். இக்கூறுபட்டனவெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டுவோமா யிற்று,

'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப' (தொல்-செய்-43.)

என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது. முடவுமருது என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தெழுத்தென்று காட்டுவாருமுளர். அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின் 'இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே' (தொல்-செய்-23) என்பதனான் விலக்கப் பட்டதென்பது. இனி, நுந்தையென்பதனை ஈரெழுத்துச்சீரென்பாரு முளர். அங்ஙனங் கூறின், 'இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃது' (தொல்-எழுத்-புணர்-1) என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறு கொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது; செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம் : செய்யுட்கண்ணு மதனை வேறெழுத்தென்று வேண்டுமாகலின். என்னை ? 'முற்றிய லுகர மொழி சிதைத்துக் கொளாஅ' (தொல்-செய்-9) எனக் குற்றியலுகர மும் வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப்படாதென்பது கூறினனா கலினென்பது. (சக)

354. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்.

இஃது, ஒழிந்த வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர் இத்துணையெழுத் திறவாதென்கின்றது. நேர்நிலை வஞ்சியென்பது *சமநிலைவஞ்சி ;

---

* 'சமனிலைவஞ்சி' என்பதும் பாடம்.

அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலை வஞ்சியெனப்பட்டது. முச்சீரான் வருவதனை *வியனிலைவஞ்சி யென்பவாகலின்.

இதன் பொருள் : இருசீரடிவஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்துமாகப் பெறும், என்றவாறு.

இதற்கு மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறினன், சுருக்கத்திற்கு வரையறையுடைமையின். அது முன்னர்ச் சொல்லும். எனவே, அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப்பெறுமென்றவாறு. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. 'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) என்றதனுன் ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதலொழித்து, ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென்பதுகொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மையென்பார் ஏழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்ப. அங்ஙனங் கொள்ளின் இரண்டு சீராற் பதினன்கெழுத்துளவாகிய செல்லும். செல்லவே,

"குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப." (தொல்-செய்-57.)

என்பதனெடு மாறுகொள்ளுமென்பது.

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46.) என்புழி இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதும். (சஉ)

355. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய சீரெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிதி.

இதன் பொருள் : ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டீருகப் பல நிலைமைப்பட்டுப் பல சீராகிச் செய்யுளுள் வருமாற்ருற் றத்தமெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச்சீரெனப்பட்டுச்

* 'வியநிலைவஞ்சி' 'இபனிலைவஞ்சி' என்பவும் பாடம்.

செய்யுளுள் ஒத்த ஓசை *இருவகையும் ஒருதன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை, என்றவாறு.

எனவே, அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றான் இருநிலைமையும் இரண்டிறந்த பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லையென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. தானென மிகுத்துச்சொல்லியவதனான் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். தளைவகைக்குரியவென மேலோதிவந்த சீர் பதினாறும் அசைச்சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புளிமாவும் வெண்சீர்நான்குமென ஐந்தும் ஒருநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமையெய்தி இருபத்தாறும். ஆகச்சீர் முப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்றுக்குதாரணம் :

நுந்தை, தேமா ; ஞாயிறு, பாதிரி ; வலியது, கணவிரி ; போதுபூ, மேவுசீர் ; போரேறு, நன்னாணு ; பூமருது, காருருமு ; கடியாறு, பெருநாணு ; விறகுதீ, உருமுத்தீ ; மழகளிறு, நரையுருமு ; என ஒன்பதியற்சீரும் இருநிலைமையாற்பதினெட்டாயின. புளிமா வென்னும் இயற்சீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றுகரங் களைந்து புளிமாவிற்கு இரு நிலைமை காட்டுப ; அங்ஙனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஓரசையாகவானும் புளிமா வென்பதுபோல வரகு என்பது இரண்டசையாகவானுங் கோடல் வேண்டும். கொள்ளவே, இச்சூத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது. என்னை ?

'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப'

என்றானாகலின் என்பது.

நீடுகொடி †நாணுத்தளை எனவும், உரறுபுலி விரவுகொடி எனவும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீ ரிரண்டும் இவ்விரண்டாகி இருநிலைமை யெய்தியவாறு.

---

* 'இருவகையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை யென்றவாறு' என்பதும் பாடம்.

† 'நாணுவளை' என்பதும் பாடம்.

இனி, வெண்சீர்நான்கும் ஒரு நிலைமையவேயாம்.

வண்டு, மின்னு ; வரகு, அரவு ; என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையவேயாம்.

இவ்வாற்றான் இவையெல்லாந் தொகுப்ப, இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என முப்பத்தொன்றாயின.

என்றார்க்கு, மாவருவாய் புலிவருவாய் என்பவற்றையும் ஞாயிறு சொல் வலியதுகொல் எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம். அவை 'எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்' (தொல்-எழுத்-குற்றி-3) என்பதனான் முற்றுகரமேயாமென்பது. இனி, முதற்கணின்ற குற்றுகரமுங்கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம். என்னே ? நுந்தையென்பது ஈரசை யாகலானும் அதனை நீநுந்தையென வேறோர் சொற்பெய்து வெண்சீரேனக் காட்டின், அது 'வந்துநின்றது' என்றதுபோலச் சீர் வகையான் வேறோர் சொல்லாமாகவே அது முற்றுகரமாகலானுமென விடுக்க. என்றார்க்குப் போதுபூ என்பதூஉம் இருநிலைமைத்தாகா தாம் பிறவெனின், அற்றன்று ; சேற்றுக்கால் யாட்டுத்தாள் வட்டுப் போர் எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃதிருநிலைமைத்தேயாமென்பது. இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைநின்ற குற்றுகரங்களை வன்றொடராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிக் குற்றுகரங்கள் நிறையாது நிற்றலும் உடையவென்பது 'சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே' (தொல்-செய்-12) என்றவழிக் கூறியவாற்றா னறிக.

இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமையாகவும், இருபத்தெட்டுச்சீர் நான்குநிலைமையாகவும், எட்டுச்சீர் எட்டுநிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள்,

இரு நிலையைப்படுவன நேரீற்றுச்சீரெட்டு, நிரையீற்றுச்சீரெட்டு, நேர்பீற்றுச்சீர்நான்கு, நிரைபீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு.

வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை, மாபோகுவாய், மாவழங்குவாய், பாம்பு சேர்வாய், பாம்புவருவாய், புலிபோகுவாய், புலிவருவாய், களிறு சேர்வாய், களிறு வருவாய் எனவும்; மாசேர்சுரம், மாவருசுரம், மாபோகுசுரம், மாவழங்குசுரம், புலிசேர்சுரம், புலிவருசுரம், புலிபோகு சுரம், புலிவழங்குசுரம் எனவும்; மாசேர்காடு, மாவருகாடு, புலிசேர்காடு, புலிவருகாடு எனவும்; மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர்கடறு, புலிவருகடறு எனவும் வரும். இவ் விருபத்துநான்கும் இருநிலைமையால் நாற்பத்தெட்டாமென்பது. இனி,

நான்கு நிலைமைப்படுஞ்சீர் இருபத்தெட்டு வருமாறு: பாம்பு போகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிறுபோகுவாய், களிறுவழங்குவாய் எனவும்; பாம்புசேர்சுரம், பாம்புவருசுரம், பாம்புபோகுசுரம், பாம்புவழங்குசுரம் எனவும்; களிறுசேர்சுரம், களிறுவருசுரம், களிறுபோகுசுரம், களிறுவழங்குசுரம் எனவும்; மாபோகுகாடு, மாவழங்குகாடு, புலிபோகு காடு, புலிவழங்குகாடு எனவும்; பாம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களிறு சேர்காடு, களிறுவருகாடு எனவும்; மாபோகுகடறு, மாவழங்குகடறு, புலிபோகுகடறு, புலிவழங்குகடறு எனவும்; பாம்புசேர்கடறு, பாம்பு வருகடறு, களிறுசேர்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும் வரும். இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய், பாம்புமன்னுவாய், மின்னுப்போகுவாய், மின்னுக்கோலுவாய், என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டியுணர்க. இவற்றுள், உரியசை முதற்கணின்ற நிரையீற்று நான்கினையும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால் பாம்புசேர்சுரம், பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சுரம், மின்னுச்சேர்வது என்றாற்போல *வேறுவேறு வாய்பாடு கொடுத்துரைக்க. இவை யிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றொருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராம். இனி,

எட்டு நிலைமைப்படுஞ்சீர் எட்டுமாவன, பாம்புபோகுகாடு, பாம்பு வழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும்; பாம்பு போகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு, களிறுவழங்கு கடறு எனவும் வரும். இவை மும்மூன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலைமை எய்தும். பின்னர்

---

* 'வெவ்வேறு' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

னின்ற உரியசையொன்றனை இருநிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர்நின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகூட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம்: பாம்புபோகுகாடு, மின்னுப்போகுகாடு, பாம்புமன்னுகாடு, மின்னுமன்னுகாடு, பாம்புபோகுகாவு, மின்னுப்போகுகாவு, பாம்புமன்னுகாவு, மின்னுமன்னுகாவு என வரும். இவ்வாறே ஒழிந்தசீர் ஏழனையும் வெவ்வேறு வாய்பாடுகொடுத்துரைக்க அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம்.

இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்குநிலைமையும் எட்டுநிலைமையும்பட்ட சீரெல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்துநான்காமெனப்படும். இவற்றுள் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பெற்றசீர் இருபத்துமூன்றுள. அவை நேர்நிலை வஞ்சிக்காகாவென்பது, 'உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக்கு' (தொல்-செய்-57) என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்கு நிலைமைப்படுமென்பதூஉம் ஈண்டடங்கும். நீடுகொடி *குளிறுபுலி என்பன இருநிலைமைப்படும். அது மேற்கூறினும். என்றார்க்கு அவற்றை இருநிலைமையென்பதென்னை ? நீடுகொடி நீடுவது எனவும் நாணுத்தளை நாணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின், அற்றன்று ; நீடுவது என்பதனை அலகு வைக்குங்கால் 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அவ்வச்சீராய் இசையாவாகலிற் பூமருது என்னுஞ் சீராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது. (சரு)

356. உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ
வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான

இது, மேல் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு.

---

* 'குழறுபுலி' என்பதும் பாடம்.

இதன் பொருள் : உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ-தத்தம் ஓசை இனிது விளங்கத் தந்தந்* தன்மையான் ஒலித்தற்ளுழிலில்லாத எழுத்துக்கள் ஈண்டெண்ணப்படா ; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான-அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப்புடை பெயருந்துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே ? அங்ஙனம் ஒருவாற்ருன் உயிர்க்குந் திறமுடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குந்திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாறிலவாகலின் எண்ணப்படா, என்றவாறு.

மேற் சீர்தளை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றுங் குற்றுகரமுமே ஈண்டு விலக்கினுனென்பது. இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று, 'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்' (தொல்-செய்-8) என மேற்கூறினுனதலினென்பது. போந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து என ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையினுல் எழுத்தடியாயிற்று. பிறவும் அன்ன. (சச)

357. வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இது, 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய்-42) எனவும், 'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) எனவும் எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீரிரண்டு கொண்டது வஞ்சியடியென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : குறளடியே வரைபறைபுடைய வஞ்சியடியெனப்படுவது, என்றவாறு.

ஏகாரம் பிரிநிலை. என்னை ? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக்கொண்டமையின். எனவே, முச்சீரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள. அவை கட்டளையடியல்லவென்ருனுயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்ருன் உறழ்ந்துகொள்ள வழி காட்டியவாறு. இவ்வாறு கூருக்கால் மூன்றுபாவிற்குங் கூறினுன் இதற்குக் கூறியதிலனெனக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாமென்பது. இதனை மேல்,

---

* 'விளங்கத் தந்த' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

"குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப" (தொல்-செய்-57.)

என உறழ்நிலை ஒருவாற்ருனே கூறுமென்பது. அச்சூத்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின் அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனேறுவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க. (௬௫)

358. தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது, மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும், பெருமைக் கெல்லை 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய்-42) என்று கூறி, ஈண்டு அவை மூன்றெழுத்திற் சுருங்காவெனச் சுருக்கத்திற் கெல்லையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமைபெறும், என்றவாறு.

சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கணல்லது இன்மையின் இதனை 'வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்' (தொல்-செய்-45) என்றதன்பின் வைத்தானென்பது. இது முச்சீர்க்குரித் தன்மையானும் மூன்றெழுத்தி னிழிந்துவரும் வஞ்சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன் பின் 'முச்சீரானும் வருடமினுடைத்து' (தொல்-செய்-47) என்ருனென்பது. "கொன்றுகோடுநீடு கொலைக் களிறுகடாம்" என்புழி இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சி யுரிச்சீர்வந்தது. பிறவும் அன்ன. 'நுந்தைகாடு' என ஈரெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமெனக்கொள்க. (௬௬)

359. முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியனிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : வஞ்சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும், என்றவாறு.

'இடனுடைத்து' என்றதனுன் இஃது உறழும் அடிக்கண்ணதன்று என்றவாறு. மற்று இருசீரடி வஞ்சிக்கும் இத்துணையென அடி விரியுமாறு கூறியதிலனுகலின் இதற்கே வரையறையின்றென்றது என்னையெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒருவாற்ருன் உறழ்ச்சிகூறி வரை யறுப்பதோராறு கூறினுன்; இதற்கு அன்னதூஉம் இன்றென் பது. மற்று உறழுமடி இல்வழி வஞ்சியடி இருசீர்த்தாகப்பெரு தோவெனின், அதற்கன்றே, முச்சீரானும் வருமென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழீஇக்கொண்டு இடனுடைத்தென வேறுபடுப்பானுயிற் றென்பது. இவ்விரண்டனையும் வஞ்சியடியென வரையாது கூறவே அவற்ருன் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கிவருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பது பெறுதும். இக்கருத்தானே அவற்றைக் குற ளடிவஞ்சியெனவுஞ் சிந்தடிவஞ்சியெனவும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறுபான்மையெனக்கொள்க. (சஎ)

360. அசைகூ ஞகு மவ்வயி ஞன.

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய வஞ்சியடி இரண்டன்கண்ணும் நான்கசையுங் கூனுகி வரப்பெறும், என்றவாறு.

எனவே, அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீர்க்கும் அசைகூட் டிக்கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை,

"வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன" (புறம்-4.)

எனவும்,

"அடி, அதர்சேறலின் கண்சிவந்தன"

எனவும்,

"வண்டு, மலர்சேர்ந்து வரிபாடின"

எனவுங்,

"களிறு, கதவெறியாச் சிவந்துரைஇ
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா
னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன "

எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூனுயின.

இனி, இடையும் இறுதியுங் கூனு மென்பாருமுளர்.* அதுவஞ் சித்தூக்கு இரண்டுகொள்ளவருமாயின் அமையுமென்பது. என்ருர்க்கு, வாள் வலந்தர என்பதனை ஒருசீராகக் கோடுமெனின் யாத்தசீரென் றதனுன் வலந்தருதல் வாண்மேற்சென்று, வருகின்ற † பயனிலை நின்று வற்றுமென்பது. (சுஅ)

361. சீர்கூ ஞதல் னேரடிக் குரித்தே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்: தளைவகையானுஞ் சீர்வகையானும் நின்ற நேரடிக்காயின் அசைகூனுகாது சீர்கூனுகும், என்றவாறு.

‡ "அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுங்-216.)

எனவும்,

---

* 'இச்சூத்திரம் பொதுவாய் நிற்றலின் தூக்கு இரண்டுபட இடையினும் கடையினும் கூனுய் நிற்பனவுங்கொள்க. உதாரணம்: 'கலங்கழாஅலிற், றுறை, கலக்கானுதே' எனத் துறை யென இடைக் கண் நிரையசை கூனுயிற்று. 'மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி' இதனுள் வழி யென இறுதிக்கண் நிரையசை கூனுயிற்று. 'தேரோ டத் துகள்கெழுமின, தெருவு' என இறுதிக்கண் நிரைபசை கூனு யிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக் காண்க.' என்பது நச்சினுர்க்கினியர் உரை.

யாப்பருங்கல விருத்திகாரருப், வஞ்சியுள் அடி முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்றிடங்களிலும் தனிச்சொல் நிற்கப் பெறும் என் ருர். (யாப்பருங்கல விருத்தி 94-வது சூத்திர உரையிற் காண்க.)

† 'மறுப்பட்டன' என்னும் பயனிலை.

‡ 'அவரே' என்பது ஆசிரியம்.

* "உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன்"

எனவும்,

"அவனுந்தா, னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்"
(கலி-39.)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடிக்கட் சீர் கூறுயின வாறு. என்றார்க்கு, நேர்பசை நிரைபசைகளேயுஞ் † சீர்நிலைபெறு மென்றுனுகலின் அவற்றையுஞ் 'சீர் கூறுத னேரடிக் குரித்தே' என்ற தனுனே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்றுனென்பது 'சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது' (தொல்-செய்-41) என்றவழிக் கூறியவதனுன் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்றுமைக்கு மேலைச்சூத்திரமும் இச்சூத்திரமுந்தாமே கரியாயின வென்பது. என்றார்க்கு, இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டியதென்னை? சூத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துரைத்த தில்லையாலெனின், எற்புழிக் கோடலென்பதனுன் 'முதற்கணின்று என்பது கொள்ளப்படும். இக் கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறே கொள்க.‡ (சுக)

362. ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த

---

* 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவனமாப் பூதன்-பரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி - யிரந்தார்மாட்-டின்மை யகல்வது போல விருணீங்க-மின்னு மளித்தேர் மழை.' இது வெண்பா. (சுரவரன்மாப் பூதன், சுமானமாப்பூதன் என்பனவும் பாடம்.) இவ்விரண்டுமேற் கோளும் யாப்பருங்கல விருத்திகாரர் காட்டியன.

† 'நேர்பசை நிரைபசை தனையும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

‡ வஞ்சிப்பாவில் சீர் கூறுதற்கு, 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும் - பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவும்-உறுதிவழி யொழுகும்மே-அதனுல், நற்றிற நாடுக நன்மை-பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே' என்பதை மேற்கோளாகக் காட்டினர் நச்சினுர்க்கினியரும், யாப்பருங் கல விருத்தியுரைகாரரும்.

வெழுபது *வகைமையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது, முன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாற்சீரடியினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடியென வகுத்தமை யாமாறு கூறினன் (தொல்-செய்-36, 37, 38, 39, 40), இனி அறு நூற்றிருபத்தைந்தென வகைப்பட்ட விகற்பமுங் கூறியவாறு.

இதன் பொருள்: மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்குங் காலைப் பொருள்வகையமைந்த பதினேழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்ற † நீங்கி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம், என்றவாறு.

எனவே, பதினேழ்நிலத்தேறினும், எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவச் செயினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தெனப்படாதென்பதாம். பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியம்பெறுமென்பதூஉம், வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் ஒரோ வொன்று எட்டுநிலம்பெறுமென்பதூஉம் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.‡ அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்துமூன்று நிலனாயின.

வெள்ளை நிலம் பத்தென்பார்க்கு முப்பத்தைந்து நிலனாம். எழுபது கூற்று வழுவெனப்பட்டன தளைவழு. தளைவழுவாவன, ஆசிரியநிலம் பதினேழனுள் வெண்டளையுங் கலித்தளையுமாகி வேற் றுத்தளை தட்ப முப்பத்துநான்கு தளை வழுவாம். வெள்ளைநிலம் § பத்தினும் ஆசிரியத்தளை பத்துங் கலித்தளை பத்துந் தட்ப இருபது தளைவழுவாம். இனிக் கலிநில மெட்டனுள் ஆசிரியத்தளை எட்டுங் கலித்தளை எட்டுந் தட்பப் பதினறு தளை வழுவாம். இவையெல்லாந் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன்றிரண்டுசெய்து, எழுபது தளைவழுவாயினவாறு. இது வெள்ளைநிலம் பத்தென்பாருரை.

* 'வகையின்' என்பது நச்சினர்க்கினியர் கொண்ட பாடம்.

† 'நீங்கிய' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். 'வழுவிலவாகி' என்பதற்குக் 'குற்றநீங்கி' என்பதே நேரிய பொரு ளாதல் காண்க. ஏடுகளில் 'நீங்கி' என்றே யுள்ளது.

‡ இவ்வியல் 52, 58, 59 ஆவது சூத்திரங்களிற் கூறுவர்.

§ 'பத்தும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் கண்ட பாடம். இப்பாடம் பொருட்குப் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத்தடியுள் இரண்டு தளைவழுவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை *காட்டலரிது. குறிப்பசைபெய்து காட்டின் †அது கூறப்பட்ட உறுப்பினுளின்றென்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்து முதல் உறுப்பினுன் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நூன்மாறுகோளாம். அல்லதூஉம், அவ்வாறு தளைகொள்ளின் முழுவதூங் குறிப்பசையானே வரும் அடியும் ஒரெழுத்தடிமுதன் மூன்றுநிலனுங் கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளவே, நிலம் இருபத்தொன்றாகலுங், காட்டுந் தளைவழுத் தொண்ணூற்று நான்காகலும்பெற்று, ஞாயிறு வரகு வண்டு வண்டு வண்டு என்பது கலித்தளைதட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமெனவுங் கூறி மறுக்க. இனி, ஆசிரியத்துட் கலித்தளை தட்குங்கால் அவர்தாந் தளைவேண்டுமாற்றான் வெண்சீர்நிற்ப இறுதிநிரை வரவேண்டுமாகலானுங், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றிலனாகலானும் 'வெண்சீரீற்றசை நிரையசையியற்றே' (தொல்-செய்-29) என்பதனான் இயற்சீரை வெண்சீராக்கிக்கொள்ளினும் அச்சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற் படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினமாகலானும் அது நிரம்பாதென்பது. அற்றன்றியும், ஒரெழுத்து முதலிய நிலங்கள் ஒரோநிலத்து இரண்டும் மூன்றுந் தளைவழுக் காட்டலாமாகவின் எழுபதுவகையின வழுவெனலுமாகாது என்பது. இனி 'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' (தொல்-செய்-58) என்னும் எடுத்தோத்துக் கிடப்ப இலேசினான் இரண்டுநிலனேற்றி வெள்ளைநிலம் பத்தெனலுமாகாது. என்னை?

> 'அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
> யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய' (தொல்-செய்-59.)

என ஓதினான், இதனினுஞ் சிறந்த வெண்பாவிற்கும் அங்ஙனம் ஓதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயினென்பது. அல்லதூஉங் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங் கலியோசை பிறக்குமென்று

---

* 'காட்டவரிய' என்பதும் பாடம்.

† 'அது கூறப்பட்ட கலித்தளை எட்டு உறுப்பினுளின்றென்றவாறு' என்பதும் பாடம்.

யதினேழெழுத்தடியான் வந்த வெண்பாவடியினைத் தாமுங் கொளபவாக லானும் அது கூறி நிரம்பாதென்பது.

மற்றென்னை தளைகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்குமென இருபத்தேழாகி, 'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே-குன்றலு மிகுதலும்' (தொல்-செய்-43)இன்றி வரும். வெண்பாவினுள் ஆசிரிய வுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்து மூன்றும் வெண்சீர்நான்கினோடுந் தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம். கலிப்பாவிற்கு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான் கும் என இருபத்துநான்காம். இவை மூன்று பகுதியுந் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள், ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத் தளைகொள்ளுங்கால், இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் கூறினமையின், ஈண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற் படுத்தடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன் றொன்றனோடு தட்குங்கால் அவ்வெழுபதுவகையானு மன்றித் தட் குமாறில்லை. அதுநோக்கி எழுபது வகையின் வழுவிலவாகியென்றா னென்பது. அவை தட்குமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

அங்ஙனந் தளைசிதையா அடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் மூன்று பாவிற்கும் உரிய பகுதியவாம். யாங்ஙனம்? ஆசிரியவடி முந்நூற்றிரு பத்து நான்கும், வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். 'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனான் *நான்குசீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற் கண்ணே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழப்படுமென் பதுகொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்துறழ்தன்

---

* 'நான்குரிச்சீருள்ளும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம். உறழப்படுவது நாற்சீரடியே யாதலின், ஈண்டு நான்குசீர் என்றது, ஓரடியில் வரும் நான்கு சீரையும். முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம் பொருந்தாமை யறிக.

முதற்கணின்றதோர் சீர் இரண்டான் அடியாகியும் அவ்வடிமயங்கு மாகலான் அது மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க.

"எள்ளற்ற முந்நூற் றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள
னவையறு நூற்றிருப தாமடி நாடி
னவையறு நூற்றிருபத் தைந்து."

ஆசி யத்துள் வருமெனப்பட்ட சீர் இருபத்தேழும் ஒரோ வொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அகவலடி முந்நூற்றிருபத்துநான்காம். இது பயனில் வெளி.

"நால்வே றுரியசைச்சீர் நால்வே றகவற்சீர்
பால்வேறு பட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக
விருபஃதேழ் சீரகவற் கீரிரண் டாதி
யிருப தெழுத்தளவு மேற்று."

"ஆசிரியப் பாவினுன் கைந்தாறே ழெட்டொன்ப
தாதி நிலமாறு மைஞ்சீரா னீறு
நிரையாஞ்சீர் நேரசைச் சீர்க்கொன்றான் றேற்ற
வரையாதொன் றேறிற்றே வந்து."

* ஒரெழுத்துச்சீரும் ஒரெழுத்தசைச்சீருஞ் சுருக்கத்திற்கெல்லை யாகியசீராகலான் அவை நாலெழுத்தடிமுதற் பதினேழெழுத் தடியளவும் உறழும். அவை நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், நுந்தை காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ஒரெழுத்துத் தேமாவடி பன்னிரண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டு கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், வண்டு காருருமு

---

* 'ஒரெழுத்துரிச்சீர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். ஒரெழுத்தானாகிய உரிச்சீர் யாண்டுமில்லை. இவ்வியல் 41-வது சூத்திரவுரையில் 'ஒரெழுத்துச் சீர் நுந்தை என ஒன்றேயாம்' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. மற்று, 'வண்டு' என்பதோவெனின், அஃது அசைச்சீராதலால், அதனை வாளாதே சீரெனப்படுவனவற்றோடு சேர்த்துக் கூறல் குற்றமாம் என்பது முன்னமே கூறினாரென்க.

*நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுங் காட்டிய † அடி.

†இனி, நேரீற்று ஈரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும், பதினொறெழுத்தடி யிறுதியாகவும் வரும். அது தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், தேமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் வரும். மின்னு வரகு என்னும் ஈரெழுத்தசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறேயுறழும். நிரையீற்றீரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் ஆறெழுத்தடி முதற் பதினேழெழுத்தடியளவும் உறழும். அவை ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு, என்பனவற்றை முதனிறீஇ வரகு வண்டு வண்டு எனவும் நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றெழுத்தான் வருவன ஒன்பது சீரும் அசைச்சீரு மெனப் பத்து. அவை புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசிர், நன்ணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, நீடுகொடி, அரவு என்பன. இவற்றுட் புளிமாவும் ‡அரவும் ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பதினேழெழுத்தடி யளவும் உறழ்ந்து ஒரொன்று பன்னிரண்டு நிலம்பெறும். ஒழிந்தசீர் எட்டும் நிரையீருகலின் ஏழெழுத்தாதி பதினெட்டெழுத்தடியளவும் உறழும். அவை புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், புளிமா காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் ; பாதிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும், பாதிரி நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் உறழ்ந்த வழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதினேழன்காறும் உறழ்ந்தவாறும் பாதிரி ஏழெழுத்துமுதற் பதினெட்டன்காறும் உறழ்ந்தவாறுங் கண்டு கொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

---

* 'நனிமுழவு' 'நளிமுளவு' எனப் பிரதிபேதங்கள் உண்டு.

† 'அடியினில் நேரீற்றடி எழுத்துச்சீர் என்றும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். இப்பாடம் பொருந்தாமை கண்டு கொள்க. போக்கி, 'நிரையீற் றீரெழுத்துச் சீர் மூன்றும்' என்றதையும் காண்க.

‡ பொருட்பேற்றுக்கு அவசியமான 'அரவும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

இனி, நாலெழுத்துச்சீர் ஏழு வகைய. அவை கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, நாணுத்தளை, உரறுபுலி, என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதளவும் உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடிப்பெறும். அவை கணவிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும், கணவிரி நரையுருமு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

ஐந்தெழுத்துச்சீர், நரையுருமு, விரவுகொடி என இரண்டு. அவை ஒன்பதுமுதல் இருபதின்காறும் உயரும். அவை நரையுருமு வரகு வண்டு வண்டு எனவும், கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலன ளவு எனவும் வரும். விரவுகொடிக்கும் இஃதொக்கும்.

இவ்வாற்ருன் ஒரெழுத்துச் சீரிரண்டும், ஈரெழுத்துச்சீர் ஆறும், மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழும், ஐயெழுத்துச்சீர் இரண்டுமாகச் சீர் இருபத்தேழினையும் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்துநான்கும் * பாட்டினுந் தொகை யினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழுங்கால் ஏழெ ழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்தடி யும் முதலாய் நிற்பப் பதினன்கெழுத்தடியளவும் ஏறி ஒரோசீர் எட் டடிப் பெறுவனவும் ஏழடிப் பெறுவனவும் ஆறடிப் பெறுவனவும் ஐந் தடிப் பெறுவனவுமாகி முறையானே வருமென்பது.

"இயற்சீ ரசைச்சீ ரிருபத்து மூன்ரு
† டுரிச்சீர்நான் கேற்றச்சீ ரொன்பதிற்று மூன்று
மயக்கறு வெள்ளைக்க ணேழ்தொடங்கி மாதே
யுயர்ச்சி பதினன்கென் றெட்டு."

"மூவெழுத்துச் சீரெல்லா மேழெழுத்தா ஞசிரியத்
தாதிபெரு தொன்றேறிற் ருங்கதுபோ ‡ ஞலெழுத்தான்

---

* 'பாட்டு' என்றது பத்துப்பாட்டை. 'தொகை' என்றது எட்டுத்தொகையை.

† 'உரிச்சீர் நான்கேற்றி' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். ‡ 'ஏழெழுத்தான்' என்பதும் பாடம்.

வந்தசீர் வெண்பாவிற் பத்தெழுத்தான் வாராவா
யைஞ்சீர்க்கு நான்கா முதல்''

நுந்தை, வண்டு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என ஐந்தும் ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோ வொன்று எட்டடியுறழப் பெற்ற அடி நாற்பதாம்.

"ஞாயிறு போதுபூ போரேறு நுந்தைவண்
டேழாதி யெட்டா மடி.''

தேமா, மின்னு, வரகு, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னுணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய் எனப் பதினென்றும் எட்டெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் ஒரோன்று ஏழடியுறழப் பெற்ற அடி எழுபத்தேழாம்.

"மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர்
நன்னுணு பாதிரிப் பூமருதே யாறுதீ
மன்னுத மாசெல்வாய் தேமா வெனப்பதினே
ரெண்ணுகு மெட்டாதி யேழ்.''

புளிமா, அரவு, கணவிரி, காருருமு, பெருவேணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலிசெல்வாய் என இவை ஒன்பதுசீரும் ஒன்பதெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஆறடியுறழப் பெற்ற அடி ஐம்பத்துநான்காம்.

" அரவு புளிமா கணவிரி வேணு
புலிசெல்வாய் காருருமுப் பேருருமுத் தீயே
* மழகளிறு மாவருவா யொன்பது மென்ப
தெழுவா யிருமூன் றெனல்.''

நனிமுழவு, புலிவருவாய் என்னும் இரண்டுசீரும் பத்தெழுத்தடி முதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடி யுறழப்பெற்ற அடி பத்தாம்.

* 'மழகன்று' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

"புலிவரு வாயு நனிமுழவு மென்னு மிவை
யீரைந்தி ரேழுற்றீ ரைந்து.

இவையெல்லாந் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றாயின.

அவற்றுட் சில வருமாறு :

நுந்தை வரகு வரகு வரகு எனவும், நுந்தை நனிமுழவு காருருமு காருருமு எனவும் இவை எழெழுத்தடிமுதற் பதினொன்கெழுத்தளவும் நுந்தை வந்தவாறு. வண்டென்பதற்கும் இஃதொக்கும்.

ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும், ஞாயிறு காருருமு மாவரு வாய் காருருமு எனவும் இவை எழெழுத்தடியும் பதினொன்கெழுத்தடியு மாயினவாறு. போதுபூ போரேறு என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும், தேமா நனிமுழவு காருருமு பாதிரி எனவும் எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினொன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து தேமா எழடிப்பெற்றது. ஒழிந்த பத்துச்சீர்க்கும் இஃ தொக்கும்.

புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும், புளிமா புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் இவை ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினொன்கெழுத் தடியளவும் உயர்ந்து ஆறடிப்பெற்றது. ஒழிந்த எட்டுச்சீர்க்கும் இஃ தொக்கும்.

நனிமுழவு வண்டு வரகு வரகு எனவும், நனிமுழவு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் இவை பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினொன்கெழுத் தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து நனிமுழவு ஐந்தடிப்பெற்றது. புலிவரு வாய்க்கும் இஃதொக்கும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் பதினொன்கெழுத்தின் ஏறியக்காற் செப்ப லோசை திரிபுடையவென்பது *வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. என்னை ?

---

* 'வல்லார்வாய் விளம்பக்கேட்டுணர்க' என்பதும் பாடம்.

'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே' (தொல்-செய்-11.)

என்றமையின்.

"அடியி னுட்ப மறிவருங் குரைத்தே"

எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

இனிக் கலியடிக்குரியசீர் இருபத்திரண்டும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ அதன் அடித்தொகை நூற்றிருபதாம்.

'அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய' (தொல்-செய்-59.)

என்பதனுன் பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினன்கெழுத்தும் பதினைந்தெழுத்தும் பதினறெழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி உறழ்ந்து கலியடியளவு பதினேழெழுத்துமுதல் இருபதின்காறும் உயருமென்றது.

"நிரையீற் றியற்சீர் பதினறு மேனை
நிரையீற் றகவற்சீர் நான்கு மொருநான்கு
வெண்சீருந் துள்ளற்கு வெவ்வே றொருசீரா
னைந்தா முறழ்ந்த வடி."

"ஈரெழுத்துச் சீர்பதின்மூன் றாகி யிருபதின்கா
றேறு தியசீர் நான்கற் குயர்வு."

ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் பதின்மூன்றெழுத்து முதற் பதினேழெழுத்துவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னுணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினன்கெழுத்துமுதல் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலிசெல்வாய், நாணுவளே, உரறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினைந்தெழுத்துமுதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

நரையுருமு, புலிவருவாய், விரவுகொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச் சீர் மூன்றும் பதினுறெழுத்தடிமுதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடிப் பெறும்.

இவ்வாற்றாற் கட்டளைக் கலியடி நூற்றிருபதாமென்பது.

அவற்றுட் சில வருமாறு : ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் எனவும், ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் முதலும் முடிவும் பதின்மூன்றும் பதினேழுமாகி ஈரெழுத்துப் பாதிரி ஐந்தடி யுறழ்ந்தவாறு. ஞாயிறு புலிவருவாய் என முதற்கண் ஆசிரியத்தளை தட்டதென்னுமோவெனின் என்னும், * 'நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல் - வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப' என்புழி அதனைக் கலித்தளையென்னுமாகலின். புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என ஈற்றுக்கண் வெண்டளைவந்த தென்னுமோவெனின் என்னும்,

'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29.)

என்றாகலின்.

ஒழிந்த மூவெழுத்துச்சீரும், நாலெழுத்துச்சீரும், ஐயெழுத்துச் சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்துகொள்க. (௩௦)

363. ஆங்ஙனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே
பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலே.

இஃது, ஒழிந்த அடி இந்நாற்சீரடிபோல உறழ்கவென்றார்க்கு அவையுறழாவென உறழாமைக்குக் காரணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : அந்நாற்சீரடிபோல் மற்றையடிகளையும் விரிப்பின், அஃது இலக்கணக் கட்டளையின் இகந்துபட்டதாம், அப்பகுதியெல்லாம் அறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து, என்றவாறு.

அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங் கூறுமாறன்றென்றவாறு. அஃதெற்றாற்பெறுது மெனின் இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமாற்றாற் பெறுதுமென்றவாறு.

---

* தொல்காப்பியம்—செய்யுளியல்-60.

* எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம்? அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ் சிறப்பில்லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங் கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெருத இலக்கணத்தவாம்; அதனுல் வரையறையுடையனவற்றுக்கன்றி, வாளாதே பரந்துபட்டவகையான் இலக்கணங்கூறல் பயனில் கூற்ருமெனவும் அதுகருதி இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியருங் கூறிற்றிலரெனவுங் கூறியவாறு.

வடநூலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்களான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலகுவுமென இருகூறுசெய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக் காட்டுவதோராறுமுண்டு. அவரும் இருபத்தாறெழுத்தளவும் உறழ்ந்து காட்டி, ஒழிந்தன ஞெகிழ்ந்துபோவர். அவ்வாறே † சீர்களையுங் குருவும் இலகுவும்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைந்ததில்லை. அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரியசீர் பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாக வைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை. அங்ஙனம் உறழினும் இத்துணைச்சீரான் ‡ வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஒரெல்லை கூறிக்கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, எத்துணையிடஞ் சென்றக்காலும், இத்துணையென வரையறைப்பாடு உடையனவல்ல. அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவிலவென்பதற்கோர் காரணங் கூறல்வேண்டு மாதலான் அதுநோக்கி நாற்சீரடிச் சிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி, அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படாதென்ருன் இச்சூத்திரத்தானென்பது. அஃதேல், அவை சிறப்புடையவற்றுக்குக் காரணங்கூறியவாற்ருற் சான்ருேர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின், இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதுமென்பது. இதன் முதனூல் செய்த ஆசிரியனுற் செய்

---

* இச்சொற்ருெடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை. ஏடுகளிற் கண்டது.

† 'சீர்தளையும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம்.

‡ 'வந்த வந்த' என்பதும் பாடம்.

யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவுந் திருவிரியிசையு மெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டளைப்பாட்டுச் சிறப்புடையன சாதிப் பாட்டுக்களே. அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவென்று மற்றையவற் றோடு ஒக்குமெனப்படாவென்பது.

அல்லதூஉம், உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை வருணமென்ப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாராகலி னென்பது. இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும்போல இடையிருவகை யோரும் பயின்றிலரென்று சிறப்பிலராகாரென்பது.

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்று வரச் செய்யுள் * செய்திலராலெனின், கட்டளையடியாற் செய்தவல்லன வேண்டாவென்பதோர் † ஆணையுடைமையினரல்லர். உடையவரும் இவ்வாசிரியனாற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற் செய்யுள் செய்தாரென்பது. இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள் செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது. வஞ்சியடிக்கும் வரை யறை யின்மைபெதாக்கும். அது முன்னர்ச்சொல்லுதும். (டுக)

364. ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய.

இஃது, எய்தாதவெய்துவித்தது ; மேல்வகுக்கப்பட்ட அடியினை இன்னபாவிற்குரிய அடி இவையென்று கூருதான்அது கூறினமையின்.

இதன்பொருள்: நாலெழுத்துமுதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய, என்றவாறு.

'மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த * * * அறுநூற்றிருபத் தைந்தாகும்' (தொல்-செய்-50) என்றான், அதனை ஈண்டுப்போதந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்துவித்தவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள் ஐந்தடியுங் கூறியவழிக் காட்டப்பட்டது. மற்று 'மெய்வகையமைந்த பதினேழ்

---

* 'செய்திலாரெனின்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

† 'ஆணையுடைமையின், இவ்வாசிரியனுல் எட்டுப்பிரதியின் பாடம்.

நிலத்தும்' எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின், அடங்காது ; பாத் தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொதுவகையால் ஆண் டோதினுனென்பது. மற்று ஐவகையடியும் ஓராசிரியத்துக்கண் வரல் வேண்டுமோவெனின், அன்னதோர் வரையறையுண்டே ? வரை யாது கூறினமையின் அவையெல்லாவற்றானும் வருக. வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த பாவிற்கு நிலங்கூறுரோவெனின் ஆசிரியம் பதினேழ்நிலனுமுடைமையின் அக் கூறிய பதினேழ்நிலனுந் தளைவிரவுதலின் தளை அதற்குப்பின் கூறித் தளையதிகாரம்பட்டமையின் அவற்றுப்பின் ஒழிந்த பாவிற்கு நிலனுங் கூறுமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீறுதலின் 'மஃகான் புள்ளிமுன் னத்தே சாரியை' (தொல்-எழுத்-உரு-13.) என்பதனுன் அத்துச்சா ரியை பெறல்வேண்டுமெனின் அது செய்யுள்விகார மென்பாருமுளர். அற்றன்று, ஆண்டுநின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடாவாவது. அதனை ஏழாவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும். (௫௨)

365. விரா அய் வரினு மொரூஉ நிலை யிலவே.

இஃது, எய்தியதிகந்து படாமைக் காக்கின்றது ; மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலமெனவும், எழுபதுவகையின் வழுவெனவும் மேனி றுத்தமுறையானே ஆசிரியத்திற்குப் பதினேழ்நிலமாமாறு கூறினுன். இனி எழுபதுவகையின் வழுவாயின அப்பதினேழ்நிலத்து யாண்டு மாகாதென்பது பட்டதனை இகந்துபடாமைக் கூறினமையின்.

இதன்பொருள்: தளைவிரவிவரினும் ஒருவப்படா, என்றவாறு.

மற்று, இதனைத் தளை விரவிவரினுங் கட்டளையடியாமெனப் புற னடுத்தானென்று கோடுமோ, தளைவிரவிற் கட்டளையடியாகாதென்று கோடுமோவெனின், தளைமயங்காதனவே தளைவகையடியெனவும் அல் லன கட்டளையடி யாகாவெனவுங் கோடுமென்பது. அஃதேல் தளை மயங்கின அடிக்கும் பதினேழ் நிலனுங் கோடுமோவெனின், கோடு

மன்றே? விராய்வரினுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாகலி னென்பது. (௫௯)

366. தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினு
மின்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; என்னை? இடற்சீராற் கட்டளை யடியாமாறெல்லாம் 'ஐவகை யடியு மாசிரியக்குரிய' (தொல்-செய்-52) என்னுந் துணையுங் கூறிப் பின்னும் 'விராய்வரினும் ஒரூஉ நிலையில' (தொல்-செய்-53) எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடி வருமென வும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுங் கூறி, இனி உரிச்சீரானுஞ் சீர் வரையறையடி உளவென்பதூஉம் அவ்வுரிச்சீரால் தளைவகையடி உள வென்பதூஉம் அவை பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதூஉங் கூறுகின்றமையின்.

இதன்பொருள் : தன்சீர்வகையினும் — ஆசிரியவுரிச்சீரானும் ; அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும்: தளைநிலைவகையினும்—அவ் வாசிரியவுரிச்சீரானாகிய தளைநிலைமைப்பகுதியானும் ; இன்சீர்வகையி னும்—* இன் சீர்ப்பகுதியானும் ; ஐந்தடிக்குமுரிய—அவையும் மேற் கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம், என்றவாறு.

ஐவகையடிக்கு முரியவெனவே பதினேழ்நிலத்தின் இகந்துவாரா வென்பதாம். தன்சீரென்னாது வகையென்றது அவற்றை இருபகுதி யானே 'முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்' (தொல்-செய்-34) என்ற தும் வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீரென்புழி உடன்கூறாது கூறிய வேறுபாடும் நோக்கியென்பது. அதனது பயம் வருகின்ற தளைவகைக் காயின் ஆசிரியவுரிச்சீராறுந் தளைகொள்ளப்படா, முன்னிரையீற்ற இரண்டுமல்லதென்றவாறு. தளைநிலைவகை சிறப்புடைமையின் அது முற்கூறுகவெனின், அங்ஙனமாயினும் அறுவகைச்சீரானுஞ் சீர்வகை யடிவருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், அவற்றுள்ளும் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டுமே பற்றித் தளையேகோடல் சிறுபான்மை

* 'இதன்சீர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

நோக்கியுந் தன்சீர்வகை முற்கூறப்பட்டது. அல்லதூஉம், தளைநிலை வகை முற்கூறின் அவ்வியற்சீர்த்தளைமேற் செல்லும்; அவ்வாறன்றித் தன்சீர்த்தளையே கோடற்கும் அது பிற்கூறினனென்பது. மற்றுத் தன்சீரானவதனை இன்சீர்வகையோடு ஐந்தடிக்கு முரித்தென்றதென்னையெனின், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிரலேநின்றுழி அகவலோசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்டுவதாம்.

இனிச் சீர்வகையினென இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களைவகுத்து நிறீஇக்கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்:

“ ஒங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி”

எனவும்,

“சிவந்துதோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய”

எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடையிட்ட ஆசிரியவுரிச்சீரான் வந்த நேரடி.

“ பாம்புமணி யுமிழும் பானு ளீங்குவரல்”

என்பது இயற்சீரிரண்டு இடையிட்டுவந்தது. இதுவும் ‘ அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல் - செய் - 11) என்பதனான் அகவலோசை வழுவினவா றறிந்துகொள்க.

இனித் தன்சீரால் தளைநிலையடி வருமாறு:

“ஒங்குமலைப் பெருவிற் *பாம்புநாண் கொளீஇ” (புறம்-55.)

எனவும்,

“உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை” (புறம்-3.)

எனவும் வரும்.

* ‘பாம்புஞாண் கொளீஇ’ என்பதும் பாடம்.

தளைவகையென்னாது நிலையென்றதனான், அவற்று இரண்டாசிரிய வுரிச்சீரும் அடிமுதற்கணின்று சீராவதன்றி இடைவாராவென்பது கொள்க. தளைநிலையென்னாது வகையென்றதென்னையெனின், உரிச் சீரால் தளைவழங்கின் ஓரடிக்கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணு தென்ப துணர்வித்தற்கென்பது. இவையும் இன்சீர்வகையொடு வருமெனவே தன்சீர் இயற்சீரொடு தட்குமென்பதாம். அஃதேல், 'தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா' (தொல்-செய்-55) என வருகின்ற சூத்திரத் தானே தன்சீர் பெறுதுமாகலின் ஈண்டுத் தளைநிலைவகையே கூறுக வெனின், இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான்; அது வெண்பாவிற்குக் கூறினான். அல்லாக்கால் அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சீர் வகை நாலெழுத்திற் குரித்தன்றென்பதூஉம், தளைவகையடிக் குறளடி முதன் மூன்று நிலத்திற்கும் உரித்தென்பதூஉம் உரையிற்கொள்க.

"ஒங்கு கோட்டுமீது பாய்ந்து பாய்ந்து
முசுக்கலை யாடு நாடற்
குரைப்பதை யெவன்கொனந் தோளே தோழீஇ"

என்பது ஐந்தெழுத்தால் தன்சீரடிவந்தது.

"ஆடுகொடி நுடங்கு காடு போந்து
விளங்கிழை *கோயிற் சேர்ந்தன
முழக்குக வானந் தழங்குகுரல் சிறந்தே."

என்பது எழெழுத்தால் தளைநிலையடி வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்சீரென்னாது வகையென்றதனால் †இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற் றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் இன்சீரேயாம்; தன்சீர்வகையினுந் தளைநிலைவகையினும் இடையிட்டு வந்ததென்பது. இவை மேற்காட் டியவற்றுட் காணப்படும். (ருச)

* 'நகர்வயிற் போந்தனம்' என்பதும் பாடம்.

† 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே-தளைவகை சிதை யாத் தன்மை யான' (தொல்-செய்-28.)

367. தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.

*இது, மேல் ஆசிரியத்திற்குத் தன்சீர்வகையுந் தன்றளைவகையுங் கூறியவழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுந் தளைவகையுங் கூறு கின்றது.

---

* "இத்துணையும், அடியும், அடிக்குரிய எழுத்தும் ஓதினர்; இவ்வடிக்கண் ஓசைவேறுபாடுணர்த்துந் தளைஇலக்கணம் உணர்த்து வார், அத்தளைக்கண் வருவதோர் மரபுணர்த்திற்று. தத்தஞ்சீர்நிலை வகையானுந் தளைநிலைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினை யுடைய ஐந்தடிக்குமுரிய தன்சீருள்வழித் தளைகள்வேறுபாடு கோடல் வேண்டா,என்றவாறு. எனவே,சீர்தான் ஓசையைத் தருமென்றவாறும். உரிய தன்சீரென்று ஐந்தடியானும் ஏற்றவழி நிலைபெறுந் தன்சீரென்று கொள்க; அஃதாவது, குறளடியாக ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத் தினும் ஓரசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவசைச்சீரான் வாராமை, பிறவா சிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ் சித்தளை என எழுவகையினும், வஞ்சித்தளை நிலைமொழி வஞ்சியுரிச் சீராய் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றியது ஒன்றிய வஞ்சித்தளை யெனவும், ஒன்றாதது ஒன்றாத வஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாக லின், அவ்விருபாற்றானும் தளையாற் பயனின்றென, நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் தானே ஓசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தளைகோடல் வேண்டாராயினர். இனி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர்வெள்ளையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல் வந்து வெண்டளை யாக வேண்டுதலின் நிலைமொழியாகிய வெண்சீரை 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-9) என ஓதுதலின் இதனை நிரை யீற்றியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேரசைமுதலியற்சீரானதும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் 'தன் சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா' என்பதனுலடங்கும். அதனானே யிருபாற்றானும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினர் இனி, ஒழிந்த நான்குதளையுங் கூறவேண்டாம்,இயற்சீரான்வருதலின் எனின், அதன்கண்ணே இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டுதலின் ஆசிரியத் தளையுங் கூறவேண்டுமென்க." என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இதன் பொருள்: தன்சீர்—வெண்சீர்; உள்வழி—வெண்சீரே வருஞ்சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தளைவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுதலானுந் தளைவகைவேண்டாதநிலம் இதுவென்கின்றானாக லானுமென்பது: தளைவகைவேண்டா—தளைவகை நிலைமைகொள் ளப்படா மற்று அவ்வடிக்கண், என்றவாறு.

எனவே, வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண்டளையா மென்பதே கருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னும் உத்திவகை.* இதனானே வெண்சீர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டளையடியெனப்படாது சீர்வகையடியா மென்பது பெற்றாம்.

"வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டளை கொளாஅல்"

"வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டளை யாகு
மின்சீர் விரவிய காலை யான"

என்றார் காக்கைபாடினியாரும்.

வெண்சீ ரொன்றியது வெண்டளை யாகாதென்றற்குக் காரண மென்னையெனின்,

'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான' (தொல்-செய்-58.)

என்புழி, அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத †வேறிய நிலமெல்லாம் வெண் பாவுங் கலிப்பாவுந் தம்மில் தளைவகையொக்குமென்றானாகலினென் பது. எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரின் அது கலிப்பாவிற்குஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று.

மற்றும் வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தளை கொள்ளு மென்றானேவெனின், அவை தன் சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும், பிறசீர் வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும் வஞ்சித் தளையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி அறுநூற்றிருபத்தைந்

---

* 'இது நுதலியதறிதற்பாற்படும்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.
† 'வெறிய' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம்.

தடியுட் படாமையானும் அவை கூருனுயினுன் ஆசிரியனென்பது. (கூகூ)

368. சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி னாசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்.

இது, கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இயற்சீர்பத்தும் பிறிதொன்றனோடு இயையுங்கால் அவை தத்தம் ஈற்றசை ஒன்றி, வருஞ்சீரின் முதலசையோடொப்பு நிற்பின் ஆசிரியவடிக்குந் தட்கும் முறைமையென் றறியப்படும், என்றவாறு.

'ஒப்பின் ஆசிரியத்தளை'யெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டளையென்று எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும். என்னை?

'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே'
(தொல்-சொல்-கிளவி-61.)

என்றமையின்.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி" (பத்து-பெரும்பாண்-1.) என்றவழி நேரும் *நிரையும் சீரியை மருங்கின் ஒரசை ஒன்றி ஆசிரியத்தளையாயின.

"மல்லர்க் கடந்தானிறம்போ லிருண்டெழுந்து" (ஐந்திணை,50-1.) என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்ருது வெண்டளையாயிற்று.

மற்றுச்சீரியைமருங்கின் ஒரசையே வரினென்னுது'ஒப்பின்' என்றதென்னையெனின், உரியசை முதலும் ஈறுமாகியவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமைநோக்கித் தளைகொள்ளினல்லது தம்மோடுதாம் ஒன்றுதல் கொள்ளாரென்றற்கென்பது இதனுனும் பெற்ரும். போதுபூ என்பது வருஞ்சீராயவழிப் போரேறு என்பது ஒரசையொன்றிற்

---

* 'நிரையுமொன்றி' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

றென்று ஆசிரியத்தளையென்னுமையென்பது. இனி அவை நின்ற* சீராயவழி நிரைமீருகல் அறியல்வேண்டுமென்னும் மிகையானுங் கொள்க. இனி ஈரசையொப்பினென்பது பாடமாக உரைப்பின் நேரும் நிரையும் ஒன்றினென்றவாறுமாமெனக்கொள்க. (௩௬)

369. குறளடி முதலா வளவடி காறு
முறழ் நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது, வஞ்சியடியுறழுமாறும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : நாலெழுத்துமுதலாகப் பதினன்கெழுத்தளவும் உறழும் நிலைமையில வஞ்சியடிக்கு, என்றவாறு.

இனி, முதலும் ஈறும் யாதெனப்படுமோவெனின் 'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) என்றதனுன் ஆறெழுத்தடி முதலாகவும், 'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய்-42) என்றதனுற் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீருகவும் உறழுமென்றவாறு. எனவே, வஞ்சியடிக்கு நிலன் ஏழென்பது சொல்லியவாறு. அதுவே கருத்தெனின், இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று. வஞ்சியுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கா, ஆறெழுத்தின் எருவெனவே நேர்நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச்சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக்கு ஆறெழுத்துமுதலாமென்பதூஉம் ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டுவரிற் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈருமென்பதூஉம் பெறுதுமால் அவ்வச்சூத்திரங்களானேயெனின், ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்துவரையறைகூறினன்; அவ்வடி இத்துணைநிலம் பெறுமென்றற்கு இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம், அங்ஙனங் கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம். இஃது எடுத்தோத்தாகலின் எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணராரென்பது. இனி இது கூருக்காற் கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர்வாராதென்பது பெறலாகாதாம். ஆகவே, ஞாயிறு புலிசெல்சுரம் என்பது கட்டளையடியாகியசெல்லும். வஞ்சித்தூக்கின் அதுகொள்ளாமையின்

---

* 'நின்று' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

அது விலக்கவேண்டி இது கூறினன்: என்னை ? இயற்சீர்கொள்ளின் ஒரெழுத்தாகிய இயற்சீரும் ஆண்டேசோடல்வேண்டும் ; அது கொள்ளின் இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையினென்பது.

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்து நான்கும், நான்குநிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும், எட்டுநிலைமைப்படு வன எட்டுச்சீருமாகி இருநூற்றிருபத்துநான்காய் விரியும்.

"இரண்டுநான் கெட்டு நிலைமைய வாகித்
திரண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க - ளொருங்கே
யிருபத்து நான்கிருபத் தெட்டெட டெனட்டா
யிருநூற் றிருபத்து நான்கு"*

அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்துநான்கினுள்ளும் ஒன்ப தெழுத்துச்சீரொன்றும், எட்டெழுத்துச்சீரொன்பதும், ஏழெழுத்துச் சீர் முப்பத்துமூன்றுமாக நாற்பத்து மூன்றுவகையான் உறழும் நிலம் இல இச்சூத்திரத்தான் ஒதியவாற்றானென்பது.

"நாலாதி யீற்றன நான்கு பதினாற
ஞதிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து
பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடியுற ழாமோனை
மூவைந்து மூன்றுமூன் றுன்று"

"இரண்டெட்டு மூவெட்டு நாலேழா றைந்தொன்
றகன்றநாற் பஃதுநான் காறேழைம் பத்திரண்டு
நான்கைந்தெட் டொன்பா னறுபஃ தொன்றுநான்
காறேமு பெற்றனமூ வைந்து"

---

* "அறுபஃ தாக வகுத்த வஞ்சியுண்
மூவெண் சீர்க ளிருநிலைமை யெய்தி
நாலேழ் சீராக நான்கு நிலையெய்தி
யிருநான் கிருசீ ரிருநான்கு நிலையெய்தி
யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்"
என்பது நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய சூத்திரம்.

"நாலெட்டே யேழெட் டறுபத் திரண்டிவற்று
னேழெழுத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா
மேழெழு மும்மூன்று யெட்டெழுத்தா னேரொன்று
மாறெட் டறுபஃது மூன்று"

"எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை யொக்கு
மசைக்கு வரையறை யின்மை யான"

"வஞ்சி யுரிச்சீர் வினையுரி யுறழ்ந்து
மெல்லாங் குறைத்து மிகுத்துக் *கொளாஅல்"

எனவே, இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்துமாகிவரும். அவையறிந்து மாற்றுக. அவை யாவன :

களிறுபோகுவாய், களிறுவழங்குவாய், புலிவழங்குசுரம், மாவழங்கு சுரம், களிறுவருசுரம், களிறுபோகுசுரம், புலிவழங்குகாடு, பாம்பு வழங்குகாடு, களிறுவருகாடு, களிறுபோகுகாடு, மாவழங்குகடறு, புலி போகுகடறு, பாம்புவருகடறு, பாம்புபோகுகடறு, களிறுசெல்கடறு என இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இலையெனப் படும். களிறுவழங்குவாயென்பதனை அரவுவிரவுவாயென ஏழெழுத் துச்சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தின் இகவாதன. இனி ஏழெழுத்துச்சீரின் இவ்விரண்டும் எட்டெழுத்துச்சீர் ஒரோவொன்றுமாகி வருவன மூன்று சீர் உள. அவை களிறுவழங்குசுரம், புலிவழங்குகடறு, களிறுவருகடறு என்பன. இவற்றைக் களிறுவிரவுசுரம், அரவுவழங்குசுரம், அரவுவிரவுசுரம் என்றாற்போல வாய்பாடு படுத்தொட்டிக்காணவே ஏழெழுத்துச்சீரா றும் எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றுமென ஒன்பதாம். களிறுவழங்குகாடு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு என இவை மூன்றுசீரும் ஒரோ வொன்று ஏழெழுத்துச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன்றுமாக மூந்நான்கு பன்னிரண்டும் உறழ்நிலைமையில எனப்படும். அவை

* 'கொளல்' என்பதும் பாடம்.

களிறுவிரவுகாவு, களிறுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவிரவுகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர்மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீ ரொன்று மாயினவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இனிக் களிறு வழங்குகடறு என்பது ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும், ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்று மென அதுவும் எட்டுநிலைமைத்தாம். அவற்றுள், ஆறெழுத்துச் சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீரேழும் உறழ்நிலையில வஞ்சிக்கெனப்பட்டன. அவை, களிறுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவழங்குகடறு என மூன்றும் ஏழெழுத்துச்சீர்; களிறுவிரவுகுரவு, அரவுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர்; அரவுவிரவுகுரவு என்பது ஒன்பதெழுத்துச்சீர்: இவையெல்லாந் தொகுப்ப ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீரொன் பதும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்நிலையுடையவெனக்கொள்க.*

ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்றுசீரானும் மூன்றுநிலனேற்றிப் பதி னைந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி என்பாருமுளர். அங் ஙனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டு வந்த குறளடி பதினெட்டெனப் படுதலின், வஞ்சிநிலம் பதின்மூன்றுதல் வேண்டும் ஓசை நோக் காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சிகொள்ளினெனன மறுக்க.

அவை அளவடியோடு ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும், அவற் றுக்குத் தளைவகையின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகைகூறிற் றிலனுயினும், நாம் அவற்றை எண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால் ஒரு

---

* "அவற்று ளொன்ப தெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று
மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சீ ரொன்பது
மேழெழுத் தெய்துவ முப்பத்து மூன்று
மாகநாற் பத்து மூன்று மாக
நூற்றெண் பத்தொன் றடியுற ழும்மே"
என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரைச் சூத்திரம்.

சீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி எழுநூற்றிருபத்து நான்காமெனக் கொள்க. அவையுறழுங்கான் மூன்றெழுத்துச்சீர் ஆறுதி ஒன்பது உயர்வும், நாலெழுத்துச்சீர் எழாதி பத்தெழுத்துயர்வும், ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதினொன்றுயர்வும், ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டுயர்வும் பெற்று நின்ற சீரோடு மூன்றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்சீருந் தந்துறழ்க வென்பது. அவை:

"கால்காய்ந்தது காம்புநீடி"

என்பது ஆறெழுத்தடி.

"நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்"

என்பது எழெழுத்தடி.

"வான்பெய்தது *மண்குளிர்ப்புற"

என்பது எட்டெழுத்தடி.

"தேன்பெய்தது செழுந்தரைதொறும்"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

இவை பூவெழுந்து மாசெல்காடு நின்றுறழ்ந்த நான்கடியும் வந்தவாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

"மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது"

என்பது எழெழுத்தடி.

"விண்பாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது"

என்பது எட்டெழுத்தடி.

"காடோங்கிய கல்செழுசுரம்"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

---

* 'மணக்குளிர்ப்புற' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம். இப்பாடங் கொள்ளின் ஓரெழுத்து மிகுதல் காண்க.

"கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு''

என்பது பத்தெழுத்தடி.

இவை நான்கடியும் நாலேழுத்து மாசெல்சுரம் வின்றுறழ்ந்த அடி.

"மழைபெய்தென் வான்வெள்ளென்று''

என்பது எட்டெழுத்தடி.

"தழைபச்செனுந் தண்ணென்காவு''

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

"கமழ்பூந் துணர் கள்ளவிழ்தொறும்''

இது பத்தெழுத்தடி.

"இமிழ்தூங்கிசை யிசைசுரும்புகள்''

என்பது பதினோரெழுத்தடி.

இவை நான்கும் ஐ்யெழுத்துப் புலிசெல்சுரம் வின்றுறழ்ந்த அடி.

இனி, *ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர மற்றையனபோல நான்கடிபெறும்.

"அமைவிடுகொடி வஞ்சியோர்ந்து''

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

"†கனைகுரலன கானக்கோழி''

என்பது பத்தெழுத்தடி.

"‡தினைப்புனத்தித ஞமறப்பெயர்''

என்பது பதினோரெழுத்தடி.

"மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்''

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி.

---

* 'ஆறெழுத்துப் புலிவருசுரம்' என்பது ஈண்டிருத்தல் வேண்டும்.

† 'க்ணை' என்பதும் பாடம்.

‡ "தினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது'' என்பதும் பாடம்.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறழ்ந்துகொள்க.

மூன்றுபாவின்றுணைச் சிறப்பின்மையின் வஞ்சியடி ஈண்டுப்போ தந்து கூறினனென்பது. ஒழிந்த *முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகலின் அதற்குக் கூறியதிலனென்பது. (௩௭)

370. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

இஃது, ஆசிரியவடிக்கும் அதன் நடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : அளவடி ஐந்துஞ் சிந்தடி மூன்றுமென எட்டு நிலம்பெறுந் தளைவிரவாதவாற்றான் வெண்பாவடி, என்றவாறு.

அளவடி முதற்கூறியதென்னையெனின், மேல் நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமையாற் கூறினனென்பது.

"நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து"

என்பது எழெழுத்தடி.

"அறிவறிந்தார்த் †தேறியக்கா லஞ்சுவ தில்லை."

என்பது பதினான்கெழுத்தடி.

இதனும்பர் நெடிலடியானும் வெண்பாவடி வருவன உள.‡

* 'மூன்றுசீரடி' என்பதும் பாடம்.

† 'தேற்றியக்கா லஞ்சுவ தில்லை' 'தேறுங்கா லஞ்சுவதொன் றில்லை' என்பனவும் பாடம்.

‡ 'இதனும்பர் நெடிலடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். "வான வரு நான்முகனும் வாசவனு மாமுனிவர் - ஆனவருங் காணா அரன்" எனப் பதினாறெழுத்தான் வந்த வெண்சீரொன்றிய சீர்வகை யடி. "வானவரு நான்முகனும் வாசவனுங் காணாரே" என்பது துள்ள லோசைக் குணர்க. இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச் செப்பலெனப் பின் னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையும் தூங்கிசையும் பெரும் பான்மை பதினான்கெழுத்தின் இகந்து வாராவென்றுணர்க" என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

அவை கட்டளையடி யெனப்படா, செப்பிக்கூறும் பாவாகாது செய்கைதோன்றியே நிற்குமாகலினென்பது. பிறிது காரணம் உண்டாயினும் அறிந்துகொள்க. தளைவகை ஒன்ருமையென்பது வெண்பாவும் வெண்பாநடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமைகாரணத்தானென்றவாறு. கலியோசைமயங்கி வருவனவும் வெண்பாவடியுளுள. அவை நெடிலடி மூன்ருனும் வருமெனக்கொள்க. ஒரோவடியே வெண்பாவடியுமாய்த், துள்ளிக் கலியடியுமாகித் தளைவகை ஒன்றுமாகலான் அம்மயக்கந் தீராதென 'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' என்ருனென்பது. மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் என்றக்கால், இதனை 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்-செய்-11) என்றதனுற் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு

என்றிதனையே ஓசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது 'மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே' எனக் கலியோசையாயினவாறறிக. (௯அ),

371. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஐவகையடியினும் அளவடிமிகுதியாகிய பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினன்கெழுத்தும் நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியுங் கலியடிக்குரிய, என்றவாறு.

எனவே, அதுவுந் தன் முதற்கட் பாவாகிய வெண்பாப்போல எட்டுநிலம் பெறுவதாயிற்று. ஒழிந்த அடி மூன்றனேடும் ஒவ்வாது மிக்கநிலம் இரண்டனையும் மிகுதியென்ருனென்பது.

இனி 'ஒத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே' (தொல்-செய்-38) என்பதேகொண்டு பதினேரெழுத்துமுதல் நான்குநிலனும் அளவடி மிகுதியெனப்படும் எனவும், அவை கலிக்குரிய எனவுங் கொள்வாரு முளர். அங்ஙனங் கொள்வார்க்கு 'ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு' என்றதனைப் பதினேரெழுத்தடியென்று காட்டல்வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடியாம். ஆகலான் அற்றன்றென்பது. இனி, 'ஞாயிறு மாசேர் வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்' என்பதோவெனின், அது கலிப்பா வோடு தளைவகை ஒன்றிய வெண்பாவடியாகலானும், நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்பினன்றி ஞாயிறு என நின்ற நிரையீற்றியற் சீர்ப்பின்னர் நேர்வந்தாற் கலித்தளையாகாது வெண்டளையாமாகலா னுங் கட்டளையடிக்கு அவ்வாறுகோடல் குற்றமென்பது. அல்லதூஉங் கலிப்பாவிற்குப் பத்துநிலங் கொள்ளிற் கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத் தைந்தன்றிப் பல்குமென்பது.* (நக)

372. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்பினும்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப,

இதுவுங் கலித்தளைவிகற்பங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : நிரையீற்றியற்சீரும் நிரையீற்ருசிரியவுரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரையொன்றியக்காலுங் கலித்தளை யாம், என்றவாறு.

"மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கித் தோன்றுங்கால்," என் புழித் திருமார்பினென நிரைமுதல்வெண்சீர்வந்து மணிபுரையென் னுஞ்சீர் இறுதி நிரையொடு தட்டுக் கலித்தளையாயிற்று. எனவே நிரைமுதலியற்சீர்வந்து நிரைதட்பினும் நேர்முதல்வெண்சீர் வந்து ஒன்ருெழியினும் அது கட்டளைவகையாற் கலியடியாகாதென்ற

* 'இனிச் சீர்வகையடியாய் இந்நிலங்களைத் தப்பி வருவனவுங் கொள்க. உதாரணம்: "ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்" "சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர்" (பாலைக்கலி-3) எனப் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் எழுத்தான் வந்தன'. என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரை.

வாறு. என்னை? துள்ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிரைமுதல்வெண்சீர் வந்து துள்ளுவிக்கல் வேண்டுமாதலானும் ஞாயிறு மாசேர்வாயென் பது வெண்பாவடியுமாம் ஆகலானுமென்பது. 'அடிக்கென்ப' என்றத னுன் இதுவுங் கட்டளையடிக்கே யென்பதுகொள்க. மற்று நிரை முதல்வெண்சீர் வருவது முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப்பின்னரென்ப தறியுமாறென்னையெனின், அங்ஙனம் வரை யாது கூறினமையின் முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்ல தூஉம் அவ்வாறு இயற்சீரினை இடையும் வருமென்றுகொள்ளிற் பதின் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கியநிலனும் அதுபெறுவான் செல்லும். செல் லவே கலியோசை இனிது பெறலாகாவென மறுக்க. என்றூர்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல்வெண்சீர் வருவதென்றிலனுதலின் மூன்றுஞ்சிர் நேர்முதல் வெண்சிர்வந்தும் 'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) என்றதனுனும் இடைநிற்பன வெண் சீரென்பது பெறுதுமாகலானும் அது கட்டளையன்றென்பது. இனி முதனின்றது நிரையீற்றியற்சீராகலான் துள்ளலோசை பிறவாமையின் அவற்ருேசை குறைதீரக் கலித்தளை பலவாகி வரல்வேண்டுமென்பது. இவ்வாற்ருன் ஓசைச்சுருக்கம் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமைநோக்கி,

'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே' (தொல்-செய்-11.)

என்பாருயிற்றெனவுணர்க. இக்கருத்தினுனன்றே நிரைமுதல்வெண் சீர் வருகவெனவும் நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் மாசெல்வாய் மூன்று வரினுஞ் சிறிது கலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டளையடி யென நேராருயிற்றுமென்பது.* (௬௦)

---

* 'நிரையீற் றியற்சீர்ப் பின்னர் வெண்சீரடுக்கிய வெண்டளை வரி னுஞ் சிறிது துள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகை யடியென் றுணர்க. உதாரணம்: "அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனி யேய்க்கு - மணிதிகழ் மாமஞ்ஞைநின் பின்னெப்பப் பின்னின்கண்" என வருவனவும் பிறவுமாம்' என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

373. விராஅய தளையு மொரூஉ நிலை யின்றே.

இது, சீர்வகையான்வருங் கலியடித்தளை விரவினுங் கடியப்படா தென்கின்றது; யாதனேடு விரவியோவெனின் வெண்பாவினேடு விராய்த் தட்பினுமென்றவாறு. என்னை? 'தளைவகை யொன்ருத் தன்மை யான' (தொல்-செய்-58) என வெண்பாவிற்குங் கூறினமை யின்.*

இதன் பொருள்: வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்படா கலிக்கு, என்றவாறு.

'சீர்வகையடிக்கண்' என்பது என்னை பெறுமாறெனின், 'விரா அய தளை'யென்றமையிற் பெறுதுமென்பது. உதாரணம் 'தளைவகை யொன் ருத் தன்மை யான'(தொல்-செய்-58)என்புழிக் காட்டப்பட்டது.(சுக)

374. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது, வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே, இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும் ஆசிரியத்திற்கு மயங் கியல்வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: அம்மயங்கியல்வகைதான் அப்பாவிற்கு உரிமை பூண்டுநிற்கும்; ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண், என்றவாறு.

வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுந் தன்றளையோடு வாராது. என்னை?

---

* நச்சினர்க்கினியர் 'வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும் விராஅய்த் தட்பினும்' எனக் கூறி "வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற" (பாலைக்கலி - 24) என்பதனை உதாரணங் காட்டுவர்.

"*தூஉத் தீம்புகை தொல்விசும்பு போர்த்ததுகொல்
பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொன்
†மாஅ மிசையான்கொ னன்ன னறுநுதலார்
மாஅமை யெல்லாம் பசப்பு."

என்பதன் முதலடியுள்ளே தூஉத்தீம்புகை யென ஓர் ஆசிரியத் தளை வர மற்றையன வெண்டளையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதூஉம் ஆசிரியத்தளைவரின் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின்முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பாவென்றான். எனவே, வேற்றோசை விராயவழித் தன்னோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்து. என்போலவோவெனின் பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சி வேற்றுமையால், பளிங்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சிவேறுபடாததுபோல வென்பது. இதனானே வெள்ளையென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

---

* இவ்வெண்பா, "தூஉய்த் தீப்புகையத் தொல்விசும்பிற் போர்த்ததுகொல் - பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொல் -கோண்மா மிசையான்கோ னன்ன னறுநுத - லார்மாமை யெல்லாம் பசப்பு" எனச் சில பாடவேறுபாடுகளுடன், பத்துப்பாட்டு அச்சுப் பிரதியில் மலைபடுகடாஅத்து உரையிறுதியில் காணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், நூன்மரபு ஆறாவது சூத்திர உரையில் "தூஉத் தீம்புகைத் தொல் விசும்பு".........எனச் சான்றோர் செய்யுட் கெல்லாம் (அளபெடை) நான்கு மாத்திரை பெற்று நின்றன. அன்றி மூன்றுமாத்திரை பெற்றன வேல், ஆசிரியத்தளை தட்டுச் செப்பலோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம் அளபெடாது நின்று ஆசிரியத்தளை தட்டு நிற்பன கலிக்கு உறுப்பாகிய கொச்சகவெண்பாக்கள்; இவை அன்னவன்றென உணர்க"எனக் கூறுமாற்றான், அவர் கொண்டபாடம் 'தூஉத் தீம்புகை' என்பது தெள்ளிது. இப்பாடம் "'தூஉத் தீம்புகை' என ஓர் ஆசிரியத்தளை" வந்ததென்று பேராசிரியர் கூறுவதற்கு முரண்படும்

† 'மாமிசையான் கோன்னன்று நுதலார' என்பது முன் அச்சுப் பிரதிப்பாடம்.

"எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய" (குறுந்-12.)

இவ்வாசிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமை யின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரிமரபின் நின்றதா யிற்று.

"கொலைநவில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்நுதல் யானை நுதன்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனுஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ்க் கண்ணே."*

என்பது செய்யுண்முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது.

மற்று இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப் பெறுதோவெனின், அது நிலைக்குரிமரபின் நில்லாமையின் உம்மை யால் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது. "பாஅல்புளிப் பினும் பகலிருளினும்" (புறம்-2) என்றுற்போல்வன. "மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகன்று காணுது" என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்பா- மயங்கிற் றென்பாரும் உளர். அது †துள்ளச்செல்லுங்கால் அள பெடுக்கவேண்டுமெனக்கூறி மறுக்க. (சுஉ)

375. வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இஃது ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: மேனின்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற்கு ஐஞ் சீரடியும் உள, என்றவாறு.

---

* 'இது வெள்ளடி முழுதும் வந்தது என்று பேராசிரியர் காட் டினுர். இதனை அகவலோசை பிறக்கும் என்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையான் வருமென்ற கட்டளை வெண்பா இன்றுமெனமறுக்க' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

† 'துள்ளச் சொல்லுங்கால்' என்பதும் பாடம்.

'வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியும்' என்றது என்னையெனின், அவ்வைஞ்சீரடி வெண்பாவோடு விராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வருமென்றவாறு. ஈண்டுத் தளையென்றது அப்பாக்களையாதலான் அப் பாக்களோடு *விரவுமெனவே, அப்பாக்கள் உறுப்பாகவரும் பிறசெய் யுட் கண்ணும் அவ்வைஞ்சீரடி வருமென்பது பெற்றாம். வெண்டளை யொடு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற்றுக்கு உரியவல்லவென்பதாம். எனவே, கலிப்பாவின்கண்வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாம்.

உளவெனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் பயின்றுவருமென்பதூஉம் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க. 'விராய தளையு மொரூஉ நிலை யின்று' (தொல்-செய்-61) எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு இயைபு பட்ட வெண்பாவடியும் அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடியுங்கூறி, அம்மூன்றனையும் உடன்கூறினானாயினும், ஆண்டுச் சிறந்தவாறே ஈண் டும் அவ்வதிகாரத்ததாக நாட்டி, ஐஞ்சீரடியும் உளவென்று ஆண்டு நின்ற கலிக்குக்கூறிய அவ்வடி வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம்விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினானென்பது.

ஐஞ்சீரடியென்பதனை அளவடி மூன்று பாவிற்கு உரித்தென் றால் அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறு கொண்டாற்போல, ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக்கொள்க.

உதாரணம்:

"தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக" (கலி-39.) †எனக் கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடிவந்தது.

"அரவணிந்த கொடிவெய்யோ ‡னகம்புக்கா னரவையகன் றகற் றியே" எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது.

---

* 'விரவு கெனவே' என்பதும் பாடம்.

† 'என்னும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம்.

‡ 'அகம்புக்கா னரசவையகன் றகற்றியே' எனவும், 'அகம்புக்கா னவையகன் றகற்றியே' எனவும் பாடமுண்டு.

"கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்செங் குருதியி *னோஒ கிடட்டதே செண்டிக்
கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னா
ளழுதகண் ணீர்துடைத்த கை."

என்னும் வெண்பாவினுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

"சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே"

(புறம்-235.)

என்பன ஐஞ்சீரான்வந்த ஆசிரியவடி. ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு இரண்டடி ஒருங்கு நிற்குமென்பது அறிவித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச் சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அதனை மூறைபிறழவென்பது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடி ஒன்றல்லது வாராதாயிற்று. இக் கருத்தேபற்றி,

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாகலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல"

என்றார் †பிறருமென்க.

உம்மையான்‡ இருசீரடியுங் கலியடியாம்.

"மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரா" .

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இருசீர் வந்தது.

---

* 'ஒடு' என்பதும் பாடம்.

† நக்கீரர் என யாப்பருங்கல விருத்தியால் தெரிகிறது.

‡ 'ஐஞ்சீரடியும்' என்ற உம்மையான்.

மூன்றுபாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச்சொல்லும் வரையாது கூறினமையின் கலிப்பாவிற்காயின் ஐஞ்சீரடி வருங்கால் தளைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பது. (சுரு)

376. அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே.

இது, முறைபானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது.

இதன் பொருள்: *நாற்சீரடி முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும் வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்கால் தனக்குரிய வெண்டளையே யன்றி ஆசிரியத்தளையொடும் வழக்குப் பெற்று நடக்குங் கலிப்பாவினுள், என்றவாறு.

'நெறிபெற்றுவரும்' என்றதனுற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி ஒருசெய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வருதலுங் கொள்க. 'ஆசிரியத்தளையொடும்' என்ற உம்மைபாற் கலி தனக்குரிய வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் உரியவாம்.

"முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பெயருந்†
‡தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தம்
புன்னையரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே
[யெம்மூர்."

---

* இதுவே எட்டுப்பிரதிப்பாடம். 'நாற்சீரடியும்' என்று முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ளது. அது பொருட்பேறின்மை காண்க.

† 'பேரும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தம் தகைசால் கானல்' என்பதும் பாடம். இப்பாடங் கொள்ளில் இவ்வடி நேரடியாதலில்லை.

என்பது மூன்றும் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்தது. பிறவுமன்ன.

" கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதும் வாரலையோ"

என்பதன் முதலடியுள் 'வருதி ராயின்' என்பது ஆசிரியத்தளை. ஒழிந்தன வெண்டளை. முன்னென்றதனுன் இடமுன்னுங் காலமுன்னுங் கொள்ளப்படும்.

"தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெய்வான்
கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ
கயலென் றெண்ணி
மெய்க்கென்னும் மெய்கல்லார் மீண்டுகரைக் கேசொரிந்து
மீள்வார் காணு
ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்க்கே
யெறிநீர்க் கொற்கை.''

எனச் செய்யுண்முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது.

"வரைபுரை களிறைபோத்து மணநாறு
*நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்"

என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது.

மற்றுத் தளையென்றோதுவது கட்டளையடிக்சென்றீரால், ஈண்டுத் தளையென்றதென்னையெனின், அவ்வரையறை ஒருவன்சொல்லுவது: அறுசீரடி வருங்கால் முதற்கண் நேரடி தூக்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டும் என்னும். அஃது இச்சூத்திரத்திற்கேலாது;

* 'நறுநுதலார்' என்பதும் பாடம்.

நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின்சீரடியாமாகலின். அல்லதூஉங் குறளடி தூங்கியுஞ் சிந்தடி தூங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது. என்னை?

"வாரா து நீத்தகன்றூர், வருமாறு பார்த்திருந்தார், வடிக்கண் போல"

என்றவழி இருசீரான் யாத்தமையின் அது தூக்கெனப்படாது;

"செங்காந்தள் கைகாட்டுங்காலஞ்,சேட்சென்றூர் வாரார்கொல் பாவம்"

என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந் தூக்கெனப்படாது; அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இருசீரடி வந்த தென்றதூஉம் பிழைக்குமென்பது. (சுசு)

377. எழுசீ ரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இஃது, எழுசீரான்வரும் அடி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: எழுசீரான் வருமளவும் அடியுள; அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண், என்றவாறு.

எனவே, முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல *எழுசீரடி என்பதாம். பாவென்னும் உறுப்பு இடனுகும். ஏகாரம் பிரிநிலை.

"தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில்"

எனவும்,

"கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர்
கலிமயிற் கணமொடு விளையாட"

எனவும் எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளுங் கலியுள்ளுங் காணப்படும். முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (சுரு)

---

* 'எழுசீரடிக்கு' என்பதும் பாடம்.

378. முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது, எய்தாத தெய்வித்தது; எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின்.

இதன் பொருள்: எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடைநின்ற ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் நீக்கார், என்றவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்ப"
(கலி-105.)

என ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தது.

"மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர்
மணிபுரை *நிமிர்தோள் பிணைஇ" (கலி-102.)

என்பது அறுசீரடி முடுகிற்று.

முதல் ஈரடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை. அவ்வும்மைபால் நாற்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்பது.

"புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" (கலி-103.)

என வரும்.

"இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகழ்ந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறபிறபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
†வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று"
(கலி-104.)

என்பதனுண் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன.

---

* 'நிரைதோள் பணைஇ' என்பதும் பாடம்.

† 'வாடா' என்பதும் பாடம்.

மற்று இவற்றை *அராகமென்னுமோவெனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிறவடியொடு தொடராகிற்று வரவேண்டும், †இஃது அன்ன தன்றென்பது. எழுசீரடியிற் சிறுவரவினவாகலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அறுசீரடியினையும் வரையாரென்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகலின் இதனை உம்மையாற்கொண்டான். முற்றும்மையாகாதோவெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதூஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென்பது. (௯௯)

379 **ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே.**

இது, முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது ; எய்தியதிகந்துபடாமற் காக்கின்றதூஉமாம்: என்னை ? நாற்சீரடிமுதன் மூன்றும் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே, அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கல்லது ஆகாதென்றமையின்.

இதன் பொருள்: ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டுபாவினும் முடுகியலடி மூன்றும் புகா, என்றவாறு.

உம்மை முற்றும்மை. மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்னுனேவெனின், அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது. முடுகிவருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் மூவகையடியென அடையடுத்துக் கூறினு

---

* 'அராகமாவது பிறிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவியாமல், தானேபோய் அற்றுகிற்பதாம். அது பரிபாடற் செய்யுளுறுப்பென்பர். இது (இச் சூத்திரத்துக் கூறிய முடுகியல்) பிறிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக் கோடற் குரித்தாம். இவ் வேறுபாடு அறிக' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

† 'இஃது' என்பது ஏட்டுப் பிரதிப்பாடம். 'அஃது' என்பது முன் அச்சுப் பிரதியில் உள்ள பாடம்.

னென்பது. அல்லதூஉம் எழுசீரடி விலக்சானன்றே, அதனை ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குக என்றதுண்மையினென்பது.

இனி, அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடும் வருமென்றது அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும், வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வருமென்றமையானும் அவற்றை அளவடியுடன் எடுத்தோதி விலக்கினன். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன் மூன்றுமெனப்படுமென்பார், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அதுவரைவின்றையின்றென்றலும் ஒன்று. அது,

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்" (பத்து-மலைபடு-1.)

என வரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்றது கருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ் சிந்தும் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது.

எனவே, ஆசிரியத்தளையோடு *முடுகிய வடியினைக் கலியடியென்றும் முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடு நெறிபெற்று வருதற்கும் கலிப்பாவிற்குச் †சிறுபான்மையான் வருமென்பதூஉஞ் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுங் கலிக்குரிய, பிறபாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சூத்திரமென்ப. அற்றன்று ; அங்ஙனங் கூறில் தாம்வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும் புகாதென்று மறுக்க. முன்னுதலிலவென்றது யாண்டுமாகா தென்றவாறு. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுள்ளே கண்டறிந்துகொள்க. (சுஎ).

380. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப. (சுஅ)

381. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.

---

* 'முடுகியலடியினை' என்பதும் பாடம்.

† 'சிறுமையான்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

இவை இரண்டுசூத்திரமும் *உரை யியைபுநோக்கி உடனெழு தப்பட்டன. இவை, ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென்றமையின் எய்தாத தெய்துவித்தனவாம்.

இதன் பொருள்: ஆசிரியத்துள் எருத்தடியொன்றும் இடையடியிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும், என்றவாறு.

முச்சீர்த்தென்று ஒருமைகூறினமையின் அஃது ஒன்றாகலும், தொடையுணர்வோ ரென்றமையின் இடைவருவன இரண்டாகலுங் கூறினனென்பது. 'இடையும் வரையார்' என்றமையான் ஈற்றயல் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை.

உதாரணம்:

"நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே" (புறம்-1.)

என அப்பாட்டினை முழுவதூஉங் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று.

"நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார லுடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே."

என்பதனுட் 'சார லுடன் கேண்மை' எனவுஞ் 'சாரச் சாரச் சார்ந்து' எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம் பிரிநிலை. மற்று,

"நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே" (புறம்-235.)

என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்றதனுன் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டும் இனிது

* 'முறை யியைபு' என்பது முன் அச்சுப் பிரதிப் பாடம்.

விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துணை இனிதன்று அது வென்பதுகொள்க. "பெரியகட் பெறினே" (புறம்-235) என இருசீரடி வந்ததாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடி யென்று களைக.* "உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்-கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது" (புறம்-363) எனவுங் காட்டுப. இவை வஞ்சியடியெனப் படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சிபடிவருமோவெனின், வாரா; வஞ்சிச்சீர் விரவினல்லதென்பது. "உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்" என்பதோவெனின், அது மற்றை இரு சீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடிபோன்றது. (சுக)

382. முச்சீர் முரற்கையு ணிறைபவு நிற்கும்.

இது, கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் நெடிலடியும் அதனினிறந்த அடியும் உரிமைகூறி இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென்கின்றது.

இதன் பொருள்: கலிப்பாவினுண் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும், என்றவாறு.

நிறைபநிற்றலென்பது அச்செய்யுண்முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மையான் ஒரு செய்புணிறைய வாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்மூச்சீரடி வருதல் பெருவரவிற்றென்பது. தாங் குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற்கு உறுப்பாகிய சின்னத்துக் குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயினும், நிறைய நிற்றலுடைய கொச்சகத்து ளென்றவாறு. "செய்தானக் கள்வன் மகன்" (கலி-51) எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்லது வாராது. "நின்கண்ணுற் காண்

---

* 'இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு நூல்செய்த ஆசிரியர்' என்றூர் நச்சினூர்க்கினியர். யாப்பருங்கல விருத்திகாரர் இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை விரவிவரும் ஆசிரியமுமுள என்றும் அவை இணைக்குறளாசிரியப்பா எனப்படு மென்றும் கூறி, காக்கைபாடினியத்தினின்றும் மேற்கோள் காட்டு கின்றூர்.

டென்மன் யான்'' (கலி-39) என்பது இடைவந்தது. எண் உறுப் பின்கண் இரண்டும் நான்கும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

"நீர்வரக் கண்கலுழ்ந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னோ
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே.''

என முச்சீரடி ஒருசெய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு.* (எ0)

383. வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது. முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்ருன் வஞ்சிப்பாவிற் குக் கூறியதிலன். எற்றுக்கு ? அது, 'வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்' (தொல்-செய்-45) எனவும் 'முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து' (தொல்-செய்-47) எனவும் மேற் கூறப்பட்டமையின். அதுநோக்கி அடியுரிமைகூறப்படாத வஞ்சிப்பாவிற்கு வஞ்சியினது ஈற்றடியும் அவ் விருசீரடியும் முச்சீரடியுமாவன சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடி யான் முடியுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் : வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதிபோன்று இறுக, என்றவாறு.

எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தளையானும் இறுமென்ற வாறு.

"மாக்கட னிவந்தெழுந்த
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
வனையை யாகன்மாறே

---

* 'வெள்ளோசையினால் வருவதனைக் கலிவெண்பா வென்றும், பிறவாற்ருல் வருவனவற்றை வெண்கலிப்பாவென்றும் வேறுபடுத்துச் சொல்வாரு முளர்' என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி.

தாயி றுவ்வாக் குழவி போல
வோவாது கூஉ நின் னுடற்றியோர் நாடே.'' (புறம்-4.)

என மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்றது.

செந்தூக்கியற்றேயென்ற மாட்டேற்றானே, 'ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்-றோற்ற முச்சீர்த் தாகுமென்ப' (தொல்-செய்-68) எனவும், 'இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே' (தொல்-செய்-69) எனவும் எய்திபவிதி ஈண்டும் எய்துவிக்க. "அனையை யாகன் மாறே'' (புறம்-4) என முச்சீரடி இடைவந்தது.

"*இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளைவலபாண்
மகனும்மே யெனவாங்
கொள்ளழற் †புணர்ந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே.'' (புறம்-11.)

இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த செந்தூக்கியற்றாகி இற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன. ஈண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல்செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர்செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற்காலத்திற்செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ்சேர்த்துதல் பயமின்றாதலானும் அஃதமையாதென்பது. வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வரைந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறுமென்பதாம்.

"நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை''

(பத்து-பட்டி-23-24.)

என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன.‡ (எக)

---

* 'இழைபெற்றபாடிநீக்கிக் குரல்புணர்ச்சீர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

† 'புரந்த' என்பதும் பாடம்.

‡ 'ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன' என்பதனுல்

384. வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது, வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. *ஆசிரியத்துக் கோவெனின், தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையும் முச்சீரான்வருமென வேறு பட்டவழிக் கூறி, அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென் பது.

இதன் பொருள் : வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரான் அன்றி வாராது, என்றவாறு. அவை முன்னர்க் காட்டுதும். அஃதேல்,

"அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்"† (மூதுரை.)

என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுளெனின், முச்சீர்த் தென்னாது 'ஆகும்' என்று ஆக்கங்கூறக் கொடுத்தமையான் அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்கொள்க. அல்லா தார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (எஉ)

பேராசிரியர் 'பட்டினப்பாலை'யினை வஞ்சிப்பாட் டென்றே கொண்டாரென்பது தெளியப்பட்டது. யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை காரரும் 'பட்டினப் பாலையென்னும் வஞ்சி நெடும்பாட்டினுள்' என்றார். நச்சினார்க்கினியர் பேராசிரியர் மேற்காட்டிய பட்டினப் பாலைபடிகளையே உதாரணங்காட்டி 'என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன' எனக் கூறுமாற்றான், அவர்க்கும் அதுவே கருத்தா காண்க.

* 'ஆசிரியத்துக்கோ' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

† 'அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்க ளேசங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்'

என்னும் இவ்வெண்பாவின் இடையே முச்சீரடி கண்டு மயங்கிய பிற்காலத்தார், 'கெட்டாலும்' என்பதைத் தனிச்சீராக்கி, 'தான்மிக்க வெண்மை தரும்' என இருசொற்கள் மிகையாகப் பெய்து, வெண் பாவைச் சீர்ப்படுத்திவிட்டனர்!

385. அசைசீர்த் தாகு மவ்வயி னான.

இது, மேலதற்கெய்தியதோர்விதி.

இதன் பொருள் : வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடிஈற்றுச் சீர் வரப்பெறாது அசைச்சீரல்லாது, என்றவாறு.

மேல் 'அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்' (தொல்-செய்-27) என்றான், அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான் 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து' (தொல் செய்-28) இயற்றுக என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதிவருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு. (௭௫)

386. நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபுஞ் சீரேற் றிறூஉ மியற்கைய வென்ப.

இது, மேற் கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : நேரிறுதி வந்த நிரையும் நிரைபுமே இறுதிச் சீராய் நிற்பன, என்றவாறு.

எனவே, தனிவந்த நிரையும் நிரைபும் நிரைமுதற்சீர்போலத் தளைகொள்ளப்படு மென்பதாம். 'ஏற்றிறூஉம்' என்ற இலேசினான் இடைவந்த நிரைபசையும் அவ்வாறு கொள்க. அஃது 'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளின்' (தொல்-செய்-28) என்பதனான் அடங்காதோவெனின் அடங்காது. என்னை ? அசைச்சீர் தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது பிறிதுசீர் அசைச்சீரொடு தட்கு மாற்றக்குங் கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம் ஆண்டு அளவடிக்குக் கூறினான் இது சிந்தடிக்கென்பது. வரலாறு :

> "*வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோ
> லேரிய வாயினு †மென்செய்ய—கூரியவேற்
> கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
> ‡கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை." (முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும்,

---

* 'வாருயர் பெண்ணை' என்பதும் பாடம்.

† 'என்செய்யும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'கோட்டுமண்' என்பதும் பாடம்.

" அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி *பாழித்தோர் குத்தி
யெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்—பனிக்கடலுட்
†பாய்செய்த நாவாய்போற் றோன்றிற்றே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் ‡கோதை களிறு.'' (முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும் இவற்றினுட் 'கொள்ளா' எனவுங் 'கோதை' எனவும் நின்ற நேரீற்றியற்சீர் முன்னர் மூலயெனவுங் களிறெனவும் நிரையும் நிரை புஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டீற்றடி முச்சீர்த்தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீராய் வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க.

என்றார்க்கு, முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தளைகூறுரோ வெனின், ஆண்டுத் தளைவகையின்றியும் வருதலின், அதனை வரைந்து கூறுரென்பது. என்னை ? 'கோட்டுமணங் கொள்ளா மூலை' எனவுங் 'காய்சினவேற் கோதை களிறு' எனவுந் தளை வகையான் வந்தன.

" உறுஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
§செறுஅய் வாழியென் னெஞ்சு.'' (குறள்-120-10.)

எனவும்,

" கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
$விலாஅர்க் கில்லை தமர்'' (நாலடி-29-3.)

எனவும் தளைவகையின்றி வந்தன.‖ (எசு)

---

* 'ஆற்றல்சான் மன்னர்' என்பதும் பாடம்.

† 'பாய்த்தாய்ந்த நாவாய்போற் றோன்றிற்றே' என்பதும் பாடம்.

‡ 'கிள்ளி களிறு' என்பதும் பாடம்.

§ இஃது ஏட்டுப் பிரதிப் பாடம். 'செறுஅஅய்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

$ இதுவும் ஏட்டுப் பிரதிப் பாடம். 'இலாஅஅர்க்கில்லை' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியின் பாடம்.

‖ 'செறுஅஅய் வாழி' 'இலாஅஅர்க் கில்லை' என ஈரளபு கொடுத்து வெண்சீராக்கின், அவை தளைவகையான் வந்தன வாதலே

387. நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்
வரைவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அசைச்சீர் நிரையீற்றுப்பின்னன்றி வாராவென் கின்றது.

இதன் பொருள் : நேரீற்றியற்சீர் நின்றவழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்பினென்பான் 'நிரையவண் நிற்பின்' என்றான், ஆண்டு நிரையும் நிரைபும் வரில் தளைவழுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமே வந்து சீரேற்று முடிதல் வரைவின்று, என்றவாறு.

"கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காக
முழுமுலை பாய்ந்தன பால்"

எனவும்,

"வண்டொன்று வந்தது வாரற் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு" (முத்தொள்ளாயிரம்.)

எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தனவெனவும் பட்டினமெனவும் வந்த நிரை யீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர் 'நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்' (தொல்-செப்-74) எனக் கூறி ஈண்டு நிரையவண் நிற்பினெனச் சுட்டிக்கூறியவதனானே அதுவும் நிரையீற்

யன்றித் தளைவகையின்றி வந்தன வாகா. பேராசிரியர் ஈர ளபுகொண்டிலரென்பதும், 'செறூஅய் வாழி' 'இலாஅர்க்கில்லை' என ஆசிரியத்தளை தட்டு, வெண்பாவிற்குரிய தளைவகையின்றி வந் தனவென்றே கொண்டன ரென்பதும் உய்த்துணர்க. இவ்வியல் 62-வது சூத்திர வுரையினும் 'தூஉத் தீம்புகை' என வெண்பாவில் ஆசிரியத்தளை வந்ததாகக் காட்டினர். மற்று, நச்சினார்க்கினியரோ, 'தூஉஉத் தீம்புகை' 'இலாஅஅர்க் கில்லை' என ஈரளபு கொடுத்து வெண்டளை பிழையாமற் காட்டினர். (தொல்காப்பியம், எழுத்ததி காரம் நூன்மரபு 6-வது சூத்திரம், நச்சினார்க்கினியர் உரையிற் காண்க.)

றியற்சீரென்பதூஉம் அஃதிரண்டாஞ்சீ ரென்பதூஉங் கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி 'வெண்சீரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்-29) என்றதனுன் வெண்சீரிறுதி நிரையாகஇபற்றி அதன் அடிப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப; "எய்போற் கிடந்தானென் னேறு'' என்புழிக் 'கிடந்தானென்' என நின்ற புலிசெல்வாயினைக் கணவிரியாக இபற்றி, 'நிரையவ ணிற்பின் நேரும் நேர்பும்' என்றதனுன் ஏறு என்னும் நேர்பசை கொடுப்பர். அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. என்னை? இது கட்டளையடியன்மையின். (எரு)

388. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே. (எசு)

389. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும். (எஎ)

இவை இரண்டு சூத்திரமும் முறைபானே கலிப்பாவிற்கு, அன்னதோர் அடி அதற்கு வகுத்தில்லாமையின், வகுக்கின்றது.

*என்றூர்க்கு, முதலது நேரடியும் ஈற்றது சிந்தடியுமாகக் கொள்ளல் அவ்வெழு நிலைபுமெனின் அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே 'ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்—றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப' (தொல்-செய்-68) எனவும், 'இடையும் வரைபார் தொடையுணர்வோரே' (தொல்-செய்-69) எனவுங் கூறிற்றென்பது. எழுசீர் இறுதி ஆசிரியமெனவே, ஆசிரியவடி பலவும்வந்து எருத்தடி முச்சீராக வருமென்பதுகொள்க. "அரிதாயவறன்'' என்னும் (11) கலிப்பாவினுள் "இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்'' என்பது ஈற்றயன் முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பாவாயிற்று.

"மணிநிற மலர்ப்பொய்கை'' என்னும் (70) கலிப்பாவினுண்,

---

* ஈண்டு இருக்கவேண்டிய சூத்திரப்பொருள் முன் அச்சுப் பிரதியிலும் ஏடுகளிலும் காணப்படவில்லை. நச்சினார்க்கினியர் இவ்விரு சூத்திரங்களுக்கும் பொருளுரைக்குமாறு: 'கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி, ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவின் இறுதியாலும் முடியும், என்றவாறு.'

"மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக லின்பெண்டி
ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்"

என வெண்பாவியலினானும் பண்புற வந்தவாறு.

பண்புறவென்பது விசேடம்; மிசமுடியு மென்றவாறு. எனவே ஈண்டுக்கூறுத இருசீரடி யானும் நாற்சீரான் வந்த கலிப்பாவடியானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியுள்; அவை இத்துணை விசேடமிலவென்றவாறு. ஈண்டுவிதந்து ஓதியவெல்லாம் பெரும்பான்மையும் ஒத்தாழிசைக் கலிக்கெனவுணர்க. இடலென்றதனாற் கட்டளைவெண்பாவே வரல்வேண்டுவதில்லை எனக்கொள்க. பண்புற என்றதனான் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபட வாரா வெள்ளைச்சுரிதகமெனவுங் கொள்க. (எஎ)

390. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய *நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இஃது 'யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ' (தொல்-செய்-1) என நிறுத்த முறையானே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடிய யாத்தல் யாப்பாவதென்று சொல்லுவர் புலவர், என்றவாறு.

அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே இருசீரும் முச்சீருங் கிடப்ப முடியநாட்டினும் நாற்சீர்கொண்டு முடியநாட்டினும் அமையுமென்பது. மாத்திரை முதலாக வென்னாது எழுத்தென்ற தென்னையெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீருங்கொண்டியன்ற ஒரோவடிக்கண்ணே இன்பஞ்செய்யும்; அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் எழுத்து

* 'நாட்டில்' என்பதும் பாடம்.

முதலாகவென்ருெனென்பது. ஈண்டியவடி யென்பது அவை மூன்றும் ஒன்ருகத் தொடர்ந்து ஈண்டிய அடியென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறுவேறு செய்யாது, பொருட்டொடர்படச் செய்யவேண்டுமென்பதூஉங் (*கூறி, ஓரடிக்கட் பொருளாற் செய்யாது, ஒழிந்த அடிக்கண் ஒரு சொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய் வைத்தலாமென்பதூஉங்) கூறியவாருயிற்று. குறித்தபொருளென்றது அவ்வடியில் தான் வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிறிதோர் அடியுங்கொண்டுகூட்டாது அமைந்து †மாறச்செய்தல். 'யாப்பறிபுலவர்' என்பது அவ்வாறு செய்தல்வல்ல புலவர் அதுகூறினரென்றவாறு. அது, இதுபோலச் சீரும் பொருண்முடிய நிற்றலின் யாத்தசீரொன்ருனென்பது.

"மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே."

என இது குறித்தபொருளை நாற்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டினவாறு.

"மண்டில மழுங்க மறுகிறங் கிளர
வண்டின மலர்பரந் தூது மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப" (அகம்-259.)

என்றவழி, இருசீரானும் முச்சீரானும் நாற்சீரானுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டினவாறு கண்டுகொள்க.

முச்சீரான் முடியநாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமெனவுணர்க.

---

* இருபிறைக்குட்பட்ட இச்சொற்றொடர் ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.

† 'வரச்செய்தல்' என்பதும் பாடம்.

"முயற்கோடு சீவி முதுவிசும்பு போழ்ந்தான்'' என்றவழி எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது, யாப்பெனப்படாது ; சொல்லிலக்கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினுமென்பது.

"மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர்
விழியிணைச் செவ்வாய் மென்னடைப் பேதை.''

என்றவழியும் முதலடிக்கட் பொருட்டொடர்பினை அறுத்துக் குறைத்துச் செய்ததன்மையின் அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாதென்றவாறு. (எஅ)

391\. பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
யங்கத முதுசொல்லோ டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
னற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமாநோக்கு, மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற மரபிற்கும் அப்பகுதியுரிமை கூறினமையின்.

இதன் பொருள் : பாட்டும், உரையும், நூலும், வாய்மொழியும், பிசியும், அங்கதமும், முதுசொல்லுமென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழு நிலத்தும் 'வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை' (தொல்-பாயிரம்) நாட்டார் நடாத்துகின்ற செய்யுளின் பெயரே தனக்குப் பெயராகவுமுடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு, என்றவாறு,

எனவே, மேற்குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல் யாப்பென்றான், அதுவேயன்றி இப்பகுதிப்படச்செய்தலும் யாப்புறுப்பேயென்றானும். இவ்வேழுவகையானுஞ் செய்தன் மரபென எதிரது நோக்கிற்று. பாட்டு உரை நூல் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழு வகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு. இதனை

நூல்யாப்புப்போற் கொள்க. இப்பகுதிதாந் தமிழ்நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரதுநோக்கிற்று. வண்புகழ் மூவரொன்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றுரொன்றவாறு. அஃதா வது கொடுத்துப் பெறும் புகழெனக்கொள்க. மூவரெனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினூர். தண்பொழில் வரைப்பென்பது நிலத்துக்கு நிழல்செய்யும் நாவலம்பொழிலுள் வரைந்துகொள்ளப்படும் வரைப்பினையுடையவென்றவாறு. தண்பொழில் உடைமையின் நாவலந்தண்பொழிலெனப்பட்டது. நாற்பெயரெல்லை யகமென்பது தமிழ்நாடென்றவாறு.* வடவேங்கடந் தென்குமரியன்றிக் கிழக்கும் மேற்குங் கடலெல்லை கூறினுனேவெனின், அறியாது கடாயினுய். வரையறையிலவென்று கூறுதனவெல்லாங் களைந்துகொள்ளப்படுவன வல்ல. வகைகூறுமையுந் தமிழ்கொள்ளப்படுங் கண்டாய். அவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப் பகுதி அவை என்றவாறு. தமிழ் நாட்டார் வழங்கும் மரபுப் பகுதி அவையெனவே யாப்பும் மரபுங் கருதியதாயிற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனுற் பெற்றும். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' யென்புழி நான்கெல்லையுங் கூறினுனென்பது. (எக)

392. மரபே தானு,
நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன.

இது, நிறுத்தமுறையானே மரபினை விளங்கக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : மரபேதானும்—அங்ஙனங் கூறப்பட்ட மரபு தானும் ; ஏகாரம் பிரிநிலை ; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று ; மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மரபேதானு மென்றுனென்பது: நாற்சொல்—பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்

---

* 'நாற்பெயரெல்லையகத்தவர் வழங்கும் என்பது மலைமண்டலம் சோழமண்டலம், பாண்டியமண்டலம், தொண்டமண்டலம் என்னும் நான்கு பெயருடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும்' என்பது நச்சினுர்க்கினியர் உரை.

சொல் உரிச்சொல் ; இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் லெனினும் அமையும் :* இயலான்—நாற்சொல்லினையும் உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழக்குவடிவினுன் ; யாப்புவழிப் பட்டன—மேற்பகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது, என்றவாறு.

அஃதாவது வழக்கெனவுஞ் செய்யுளெனவும் இடைதெரியாமல் ஒருவாய்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒரு சொற்றொடரினைச் சொல்லியதுபோலச் செய்யுள் செய்தலென்றவாறு. சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான் எனவும், சாத்தனுறங்கினுன் கொற்றனுறங்கினுன் எனவும், சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையு மறியாதார் எனவும், சாத்தனிற் கொற்றன்போமே எனவும் நின்ற வழக்கியலை முறையானே ஆசிரியமும் வெண்பாவுங் கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட யாப்பு வழிப்படுத்துக் கண்டுகொள்க. "ஓதியு மோதா ருணர்விலார்" (நாலடி-27-10) என்னுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்றுகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்குவடிவினுனெனவே சொன்மரபும் †பொருண்மரபும் அடங்கக் கூறினுன். என்னை ? பொருளின்றி நாற்சொல்லையும் வழங்காராக லின்.

எனவே, சொல்லும்பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்கு மாற்றுனே செய்யுள்செய்க என்பதாயிற்று. இதனது பயன், ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகாலத்து வாராதாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய. அதொளி இதொளி உதொளி எனவுங் குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத்திலவா யின. இவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்ந்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்துளவாயி னுங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந்தொகை

* 'நாற்சொல்லாவன : இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்; பெயர், வினை, இடை, உரி என்பன இயற்சொல்லின் பாகு பாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானும் செய்யுட் குரித் தாயிற்று.' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

† 'பொருளுணர்மரபின்' என்பதும் பாடம்.

யினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர் ; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது.

இனிப், பாட்டினுந்தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப்போயின் முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப்பெறு என்பது.

இனிப், பொருளும் இவ்வாறே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள. ஓரிடத்து நிகழும் பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அவ்வக்காலமும் இடனும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள் செய்யவேண்டுமென்பது. ஒருகாலத்துக் குழை பெய்தா ரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல்படமுடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அது கூறார். பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக்கூறாது அவ்வந்நாட்டார் பூணு மாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச்சொல்லுதல் மரபு.*

இனி, நான்கு நிலத்தினும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்த வாகச் சொல்லுதலும் உலகொடுமலைதலுஞ் சமயங்களொடு மலைதலுங் கலையொடு மலைதலும் பிறவும் இன்னோரன்னவும் பொருண்மர பின்பாற்பட்டடங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன் னர் அகத்திணையியலுட் கூறினம்.

---

* "அட்டா னானே குட்டுவன்" (பதிற்றுப்பத்து-47) "உச்சிக் கூப்பிய கையினர்" (திருமுருகாற்றுப்படை-185) என்றாற் போல் வன கடைச்சங்கத்திற் காயின சொற்கள் ; இக்காலத்திற் காகாவா யின. "வரிமணன்ஞெமலக் ('ஞெமிரப் பகல்பக' என்பதும் பாடம்) கற்பக நடக்கும்-பெருமிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ" (புறம்-90), "கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன" (புறம்-102) என் றாற் போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற் காகாவாயின. * * * * "குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்விட—விண்ட லர்ந் தொருபுடை தோடு மின்செய" (சிந்தா-குண-159) "வண்காது

"புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணத் தாலி
யொலிச்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்" (அகம்-7)*

என்பது பருவத்துக்கேற்ற அணிகூறியது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்பு நுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்படர் ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுயவா
யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ஞெக்கின் மகளி ரோச்சிய

நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்-நுண்பூ ணுகந் திளைப்ப" (திருமுருகாற்றுப்படை - 30, 31.)

"அம்மல ரடியுங் கையு மணிகிளர் பவளவாயுஞ்
செம்மலர் நுதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோ டங்கேழ்
விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதியிட்டாள்
அம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட் டரிவையைத் தெரிவை தானே"
(சிந்தா-இலக்-69.).

என்றாற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகாவாயின.
* * * இனித் தமிழ்நூற்கண் வழுவமைத்தவாறன்றி ஆரிய நூர் பிறபாடைபாக்களுஞ் வேண்டுமாற்றால் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் (ந-உரை) 467-ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வளைய குடிஞையொ டிரட்டுங்
குன்றுபி ளெழியப் போகி யுரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துணைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்குயர் நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
கைகவியாச் சென்று சண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணுடை மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவெ னெஞ்சே.''

(அகம்-9.)

என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டுகொள்க.

மற்றும் நாற்சொல்லியலென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட் குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னையெனின், அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபட நாட்டப்படாவெனவும் அவற்றுள்ளுங் காலம்பற்றித் திரிந்தன *உளவாயின் அவை தவிர்த்துச் செய்யுள் செய்யப்படுமென்றற்கும் 'நாற்சொல்லியலான்' என அடங்கக்கூறினு னென்பது. மலையென்றதனைப் பிறங்கலென்றுரொன்று இக்காலத் துச் செய்யுள் செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயரென்று †செப்பவோவெனின் அது மரபன்று.

---

* 'உளவாயினும்' என்பதும் பாடம்.

† 'செய்பவோவெனின்' என்பதும் பாடம்.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக், "கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த" (அகம்-60) எனவும் உறையூரென்பதனைப் "பிறங்குநிலை வாயி லுறந்தை போக்கி" எனவும் மேலைபார் திரித்தவகையானே இக்காலத்தும் திரித்துக்கொள்ளப்படுவன உள. அவை "களந்தை" என்றற் றொடக்கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்து கொள்க.

"கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர்" (நாலடி-22-6) என இதனுள் ஓரினத்தவாகிய புல்லை கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன்கூறாராயினர். இன்னோரன்னவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப்படு மென்பது.

மற்றுப் பாட்டுரை நூலேயென எழுவகை வகுத்த பகுதியையுஞ் செய்யுட்கு மரபென மேற்கூறினான்; அதனானே இவ்வேழுவகையா னன்றி *ஆரியாசிரியர் வேண்டுமாற்றானும் பிறபாடைமாக்கள் வேண்டுங்கட்டளையானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்ற வாறு. (அ0)

393. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது, நிறுத்த முறையானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந்தான், அஃதாவது பாவினைத் துணிக்கப்படுவதாகலான் அப்பாவினை உணர்த்துகின்றானென்பது. நிறுக்கப்படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்று பெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சுந் தொடியுந் துலாமு மெனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளக்குமாறில்லை. அதுபோலப் பாவின்றித் தூக்கப்படுபொருள் இன்மையானும், பாவினை எழுநிலத்

* 'ஆசிரியர்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ளபாடம். இங்ஙனம் வாளா 'ஆசிரியர்' எனக் கூறின், அஃது ஆசிரியர் அகத்திய னாரைக் குறித்துப் பின்வருஞ் சொற்றொடரோடு முரண்படும். என்னை? ஆசிரியர் அகத்தியனார்செய்த அகத்தியமே, தொல்காப்பியத்திற்கும் அதன்பின்தோன்றிய நூல்களுக்கும் முதனூலும், இலக்கணமுமாகி, பெரும்பான்மையும் அம்மரபேபற்றித் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்யப்படுத லான் என்பது.

தெழுந்த செய்யுளடி வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்த தென்றறிவிப்பது தூக்காகலானும், எல்லாப்பாவினுக்குந் தூக்குப் பொதுவாகலானும் பாவொடு புணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது.

இதன் பொருள் : அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே—வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப, என்றவாறு.

அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன்கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறாது தாங் கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோராறும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்தலென்றுஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்துகிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும். அவை தச்சுவினைமாக்கள்கண்ணும், களம்பாடும் வினைநர்கண்ணும், கட்டுங்கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார் கண்ணுங் கேட்கப்படும். கழங்கமிட்டுரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு. (அக)

394. *அஃதான் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது, வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மேற் கூறிய அகவலோசையன்றிச் செப்பிக் கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண்பாவெனப்படும், என்றவாறு.

யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண்முழுதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்குமென்பதுகொள்க. அகவிக்கூறாது ஒருவற்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஓசை செப்பலோசை யெனப்படும். இவ்விரண்டுமல்லது வழக்கினுள் இன்மையான் அஃதான்றெனவே அதனிலக்கணம் †போல்வதாயிற்று. (அஉ)

---

* 'அதாஅன் றென்ப' என்பதும் பாடம்.

† 'பெறலாயிற்று' என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

395. * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இனித் துள்ளலுந் தூங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல. அவற்றுள், துள்ளலோசை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : துள்ளலோசையென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது முரற்கைப்படுமாற்றால் துள்ளச்சொல்லும் ஓசை ; அது கலிப்பாவெனப்படும், என்றவாறு. (அரு)

396. தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது, தூங்கலோசையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடியிற்றூங்காது சீர்தொறுந் தூங்குமோசை தூங்கலோசை யெனப்படும். அதுபோலும் †வஞ்சியெனப்படுவது, என்றவாறு. (அசு)

397. மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது, மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மருட்பாவிற்கு உறுப்பாவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது, தானாக வேறுபடுத்து இதுவெனக் காட்டுந் தனிநிலை யின்று, என்றவாறு.

---

* 'துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற்போலக் கொள்க. உதாரணம்: "அரிதாய வறனெய்தி—" என்றவழி, "அரிதாய வறன்" என்கின்ற வழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புனராது ஆண்டெழுந்த ஓசை துள்ளித்துள்ளி வந்தமையால், துள்ளலோசையாயிற்று' என்பது உரையாசிரியருரை.

† 'வஞ்சிப்பா' என்பதும் பாடம்.

எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவதென்ற வாறு. பரிபாடற்கு இருசார் அன்மையின் ஈண்டுக் கூறிற்றிலர் அது மேற்கூறுப. 'ஏனைஇருசார்' என்றதென்னையெனின், இச்சூத்திரத்து முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ளலோசையுந் தூங்கலோசையு மல்லது, அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்துநின்ற செப்பலும் அகவலுமேயென்றற்கு அவ்வாறு கூறினு னென்பது. அவை இரண்டுங் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறைபாற் கொள்ளாது, எதிர்சென்று கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, செப்பன் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா. இனி நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அகவல்பின்னாக வருவது மருட்பாவன்றெனவும், வெண்பாவொழித்து ஒழிந்தபாத் தம்முண்மயங்குவனவே மருட்பாவெனவுங் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ் சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் அவை மருட்பாவெனப்படாமையின் அது பிழைக்குமென்பது. (அஙி)

398. *அவ்வியல் லல்லது பாட்டாங் கொக் கிளவார்.†

இது, மேலவற்றிற்கு ஓர் வரையறை கூறுகின்றது.

---

* 'அவ்வியல்பல்லது' என்பதும் பாடம்.

† 'இது பாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று. இதன்பொருள் : மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையாலல் லது பாட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலா வது ஓசையொழிந்து சீருந்தளையும் படக்கூறல். அவ்வாறு சொல் லுங்காற் பாட்டாங் காகாதென்பதூஉம், அடியுந்தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதூஉம் கூறியவாறும். அது வருமாறு: "ஐவகையடியும் விரிக்குங் காலை-மெய் வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து-மெழுபது வகையின் வழுவில வாகி-யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே" (தொல்-செய்-50) என்பது ஆசிரி யப்பாவிற்குரிய இலக்கண முடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரி யம் எனப்படாது நூலெனப்படும் என்றுகொள்க' என்பது உரையாசிரியருரை.

இதன் பொருள் : மேற்கூறிய நான்குபாவிலக்கணத்தானல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப்படாது, என்றவாறு.

இது கூறிப் பயந்ததென்னையெனின், மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறுத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல்லது வேறு தமக்குப் பாவிலவென்பதூஉம், மருட்பா எனை இருசாரல்லது தானிது வென்னுந் தனிநிலையின்றெனவே அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின் கண்ணும் வேறோர் பாப் பிறக்குமென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும், பிற்காலத்து நூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கப்படவேண்டுவோருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறினவாறு. அல்லதூஉம் மாணாக்கன் இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியன் *பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான் கொலென்று ஐயுறுமை விலக்கி இயனூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலனெனச் சொல்லினனென்பது. நான்கு பாவினையும் நோக்கி ஆங்கென்றான்; ஐந்து செய்யுளைநோக்கி அவ்வியலென்றானென்பது. (அகூ)

399. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்காமா றுணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : தூக்கெனப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம், என்றவாறு.

---

* 'இசைக்குப் பண்ணுந்திறனும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இனமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉமாம். இவர் கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாராயினர்' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை.

யாப்பருங்கலத்தினும் யாப்பருங்கலக் காரிகையினும், பாவும் இனமும் கொள்ளப்பட்டன. 'பண்ணுந் திறமும்போற் பாவு மினமுமாம்-வண்ணவிகற்ப வகைமையால்-பண்மேற்-றிறம்விளரிக் கில்லது போற் செப்பல கவல்-இசைமருட்கு மில்லை யினம்' என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி யுரையிற்கண்ட மேற்கோள்.

ஆங்சென்றது அப்பெற்றித்து என்றவாறுகக்கொள்க. அவ்விடந் தூக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு. என்றார்க்குத் தூக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனாலெனின், தூக்கென்பது சொல்லின் முடியு மிலக்கணத்திற்றது. தூக்கென்பது சிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்று இன்னோரன்னவற்றுமேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ் வாறே பாவினை இத்துணையடியென சிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும், அவ் வத்தூக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறப்பு விசாரப்பட்டு ஒடுவது போன்று அசையுமாறுங் கண்டுகொள்க. இனி, அதுதான் இன்ன பொருளை அறுத்து நிற்குமென்பான் பாக்கூறி, அப்பாவின்கண்ணது இவ்விறுதியென்றான் எனவே, இனிக் கூறுது நின்றதில்லை தூக் கிற்குவேண்டும் இலக்கணமென்பது. இச்சுருத்தினானே தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையும்.

"பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெடரே"

எனப் *பிறருஞ் சொல்லுப.

அகவலோசைக்கண் தூக்குவருங்கால் இருசீர்முதலா எண்சீர் காறும் பரந்து பட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்க்கண்ணே துணித்துக் சொள்ள, அஃது ஆசிரியத் தூச்சா மென்றவாறு. இருசீரால் துணிப்ப ஆசிரியவோசையாகாது. முச்சீரால் துணிப்பினும் ஆசிரியவோசை யாம். என்னை? ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாமெனவும் இடையும் வரையா ரெனவுங் கூறினமையின். அஃதேல், அடிவகையானே அறுதியுணர்த் துமாகலின் தூக்கு எவன் செய்யும் எனின், அவ்வடியினையுந் தூக்கா னன்றி உணர்த்தலாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாப் பலசீர் தொடர்ந்தவழித் தூக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர் கொண்ட அடி இஃதென்பது அறிபலாசாமையின். அல்லதூஉம், ஆசிரியத்துள் எண்சீர் தொடர்ந்து பாச்சென்றவழி அதற்கு வரு மெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று அறிதற்குக் கருவி தூக்கென்பதுகொள்க. அல்லாக்கால்,

---

* நத்தத்தனார் என்று யாப்பருங்கல விருத்தியால் அறியப்படு கிறது.

"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குகுலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்"
(ஐங்குறுநூறு)

என்றவழி, 'உள்ளார்' 'முள்ளுடை' என்பன அடிபெதுகையாக முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமாமென்பது.

"நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே" (புறம்-235.)

என்றவழி எண்சீரான் இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோடு மன்றே தூக்கின்மையினென்பது.

தூங்கலோசை அவைபோல நாற்சீரடிக்கணன்றி இருசீர்க்கண் ணுஞ், சிறுபான்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக்கொள்ளப்படும். அங் ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருசீரெனவும் முச்சீரெனவுந் தூக்கின்றி இடை தெரியப்படாவென்பது. (அள)

400. மோனை யெதுகை முரணே யியைபென நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது 'மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' (தொல்-செய்-1) என விறுத்தமுறையானே, தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்து வானெழுந்தான், *அவைதாம் இவையெனப் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும் முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்கு வகைப்படுந் தொடை, என்றவாறு.

'நெறிமரபு' என்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இது வென்றவாறு. எனவே 'அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்' (தொல்-செய்-89) என்றவழி இதுபோலச் சிறந்ததன்று அளபெடைத் தொடையென்பதாம். என்னை ? அதுவும் வழுவமைத்துக்கொண்ட

---

* 'அவைதாம்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை. ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டது.

எழுத்தாகலானென்பது. 'தொடைவகை' யென்பது தொடைப்பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறுமாற்றான் மோனை நான்கும், எதுகை பதினைந்தும், முரண் ஐந்தும், இயைபு இரண்டுமென்று இவ் வகைப்படுத்தலும், இனி ஈண்டு எண்ணப்பட்ட தொடைப்பகுதிகளும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையும் ஒரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், அவை தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பன வும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், அவற்றைக் கட்டளையடியல்லன வற்றும் ஈறாய் விராய்த்தொடுப்பனவும், கட்டளையடியல்லனவற்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப் பனவுமென இன்னோரன்ன பலவுமுள. அப்பகுதியெல்லாம் அறி வித்தற்குத் 'தொடைவகை' யென்றானென்பது. (அஅ)

401. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் : அந்நான்கேயன்றித் தொடைவகை ஐந்தெண வும்படும் அளபெடைத்தொடையோடு தலைப்பெய்ய, என்றவாறு.

அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப்படாமைச் சிறப்பின்மைநோக்கி, ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது. என் றார்க்கு, மேலைச் சூத்திரத்து நாலெறிமரபாவனவெனத் தொகை கூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்ல வேண்டுவதன்று பிறவெனின், அற்றன்று; நான்கினோடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றானாயின் அது கடாவாவது, ஐந்தெனவும் ஆறெனவும் படுமென்றற்கு இது கூறினான். என்னை ? உயிரளபெடையும் ஒற்றள பெடையுமென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது. அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமாகுமென்மினெனின், அங்ஙனங் கூறின் உயிரள பெடையோடு ஒத்தசிறப்பிற்றாவான் செல்லும் ஒற்றளபெடை யென மறுக்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகலான் எடுத்தோத்துப்பெறுவது உயிரளபெடையெனவும், உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடையென வுங் கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ்

செல்லாது; கலிப்பாவினுள் துள்ளலோசையான் செல்லாமையி னென்பது. (அக)

402. பொழிப்பு மொரூஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்: மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப்புத் தொடையும், ஒரூஉத்தொடையும், செந்தொடையுமென இவையுமுள, என்றவாறு.

செந்தொடைமரபென்பது செந்தொடையிலக்கண மென்றவாறு. 'அமைத்தனர்தெரியின்' என்றதனான் அமையுமாற்ருன் அமைத்துக் கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒரூஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவும் செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி அறியவாராதெனவுங் கொள்க. இக்கருத்துநோக்கி இவை ஈண்டுப் போதந்து கூறினனென்பது. 'அவையுமாருளவே' யென்ற உம்மை யான் இவைபோல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும், கீழ்முற்றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், *இருவகை விட்டிசைத்தொடையுங் கொள்ளப்படும். (கூO)

403. நிரனிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப. †

இது, நிரனிறைத் தொடையும் இரட்டைத் தொடையுமென இரண்டுதொடை கூறி, அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற் படுமென்று அடங்கக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: நிரனிறைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குந் தொடையும், வந்த சீரே நாற்கால் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும், என்றவாறு.

---

* 'இருவகை நிரனிறுத் தமைத்தவும் விட்டிசையும்' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. † இச்சூத்திரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியருரை

யாத்தவெனினுந் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று.

"*அடலமர் வேனோக்கி நின்முகங் கண்டே
யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கனையிருளு மாம்பலும் பாம்புந்
தடமதிய மாமென்று தாம்."

என்றவழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத் தொடைமேற் கூறுமாற்றான் எதுகைத்தொடையாய் அடங்கும்.

"பரவை மாக்கடற் †றெருகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்"

என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற் படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது,

"ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்"

என வரும். இது குறையீற்றிரட்டை; இயைபுத்தொடையாய் அடங்கும்.

"பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ
நாவீற் றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ"

என்பது நிறையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று.

செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

கிடைக்கவில்லை. 'நிரனிறுத் தமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத் தொடையும் ஏற்பவும் பெறும் என்றவாறு. நிரனிறைத் தொடையாவது பொருளைச் சேரநிறுத்திப் பயனையுஞ் சேரநிறுத்தல். இரட்டைத் தொடையாவது ஓரடிமுழுதும் ஒருசொல்லே வருதல்' என்பது உரையாசிரியருரை.

* 'அடல்வே லமர்நோக்கி' என்பதும் பாடம்.

† 'தொகுதியைப் பரவும்' என்பதும் பாடம்.

மற்று இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவது என்னையெனின், இவையுந் தொடைப்பாடு கண்டு ஐயுற்றானை ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொருள்கோள் தாமேயின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறானாயினனென்பது. நிரனிறையாயின் இனைத்தென நிறுத்த பொருட் கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறு தொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. 'மொழிந்தவற்றியலான்' எனவே, தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒரூஉவும்போல ஓரடியுள் நின்றுந் தொடைமை செய்யினும் அவை மூற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக் கூட்டத்துத் தத்தம் வகையால் தொடைமை செய்யாவென்பது. (கக)

404. அடிதொறுந் *தலையெழுத் தொப்பது மோனை.

இது, நிறுத்தமுறையானே மோனைத்தொடையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்தே வரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம், என்றவாறு.†

"கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பக்
கரையா டலவ னளைவயிற் செறிய"

என்பது அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை வந்தவாறு.

"சோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்."

என்பதும் அது.

---

* 'முதலெழுத்தொப்பது' என்பதும் பாடம்.

† "'தலையெழுத்தொப்பது' என்றதற்கு அடிகளின்முதலெழுத்தும் சீர்களின் முதலெழுத்தும், என்பது பொருளாம்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இனிவருந் தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றிருபத்தைந் தடிக்கு உரியவாகியும், பிறவடிக்கு உரியவாகியும், *வஞ்சியடிக் குரிய வாகியும், குறளடி சிந்தடிநெடிலடி கழிநெடிலடியெனும் நால்வகையடிக்கு உரியவாகியும் வருமெனக்கொள்க.

அற்றன்று, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிக்கும் மோனைத்தொடை ஒன்றொன்றாகச் சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாமென்பது. மற்று அடியிரண்டியைந்தவழியன்றே தொடையாவது ? இவை அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக் கண்ணே வரல்வேண்டும்; வேண்டவே, அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனையென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இது நோக்கியன்றே 'அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே' (தொல்-செய்-33) எனக் கூறி 'அடியிறந்து வருதலில்' (தொல்-செய்-34) என்பானாயிற்று. எனவே, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனையே இரட்டித்துத் தொடைகொள்கவென்பது பெற்றாமன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மைகூறவே அவற்றையே இரட்டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல்லாம் அடங்கக்கூறினான் ஈண்டென்பது.

'மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை' (தொல்-செய்-101) என மேல் வரையறுக்கப்படுந் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டனுள்ளும், மோனைத்தொடை வருங்கான் மூன்றுபாவிற்கும் ஓதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரினும் வரப்பெறும். அவ்வாறு வருங்கால், 'அடியுள்ளனவே தளையொடுதொடையே' †என்ற தளையிலக்கணமும் 'அடியிறந்து வருதலில்' எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டன் கூட்டத்துத் தளைவழுக் களையல் வேண்டும். களையுங்கால் ஆசிரியத்து நாற்பத்தொன்றும், வெள்ளையடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங் களையப்படும். கலிப்பாவிற்கு அவ்வாறு களையவேண்டுவ தில்லையென்பது.

---

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'என்றதனை, இலக்கணமும்' என்று முன் அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படுகிறது.

ஆசிரியத்து நாற்பத்தொரு நிலமாவன, தனக்கு ஓதிய இருபத்தேழுசீரும் பதினான்கு நேராதியும் பதின்மூன்று நிரையாதியுமாதலான், அவற்றுள் நேராதி பதினான்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறழுங்காற் பெருகிய நிலத்தின் இவ்விரண்டடியாக இருபத்தெட்டடியும், இனி நிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கியநிலத்தின் ஒரோவொன்றாகப் பதின்மூன்றடியுமென நாற்பத்தோரடியுந் தம்மொடு தாம்வந் திரட்டிக்குங்கால் தளைவழுப்படுதலின், அவை தொடுக்கப் படாவென்பது.

இனி, வெண்பாவடி உறழுஞ்சீர் இருபத்தேழுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கியநிலத்துள் ஒரோன்றாகப் பதினான்சடியும், நிரையாதிச்சீர் பதின்மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்கு சீரும் நின்றுறழ்ந்த அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி நான்குமாகப் பதினெட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தளைவழுவுமாகலிற் களையப்படுமென்பது.

நிரையாதிச்சீர் நான்குமாவன, வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீ என்பன. ஒழிந்த நிரையாதி ஒன்பது சீரும் நின்று உறழ்ந்த அடி எஞ்ஞான்றுங் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. அவை ஒன்பதுமாவன, அரவு புளிமா கணவிரி பெருநாணு உருமுத்தீ மழகளிறு நரையுருமு புலிசெல்வாய் குளிறுபுலி எனவிவை. வரகு நரையுருமு காருருமு பாதிரி எனவும், வலியது கடியாறு காருருமு பாதிரி எனவும், கடியாறு தேமா நரையுருமு காருருமு எனவும், விறகுதீ தேமா புலிவருவாய் காருருமு எனவும் இப்பதினான்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாறில்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்து உறழ்ந்தவடி தொடுக்குமாறில்லையென்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இனிக் *களையப்படாத நிரை முதற்சீர் ஒன்பானுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர் நரையுருமு புலிவருவாயென்பன.

அரவு வரகு †வரகு வரகு
எனவும்,

---

* 'தளையப்படாத' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம்.
† இவ்விரண்டுசீரும் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

அரவு புலிவருவாய் காருருமு தேமா.

எனவும் இவைமுதலும் முடிவுங்காட்டிய அடிக்கண் அவை தம்மோடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுநில மிலவாயின.

நரையுருமு வண்டு வரகு *வரகு,

எனவும்,

நரையுருமுக் காருருமு பாதிரி தேமா

எனவும் ஐயெழுத்துச்சீர் முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடியுங் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

இவ்வாற்றான் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஐம்பத்தொன்பது நிலங்களைந்து ஒழிந்த அடி ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறனும் பெற்ற மோனைத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறெனப்படும்.

இவ்வாறே தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, எழுத்தோடியைபு, சொல்லோடியைபு என்னும் நான்குதொடைக்குங் களைவன களைந்து தொகை கூட்டிக்கொள்க.

இவற்றுள் ஆசிரியப்பாவினுள் வரும் அடிமோனைத்தொடை இருநூற்றெண்பத்து மூன்றும், வெண்டொடை நூற்றறுபத்து மூன்றும், கலிப்பாவிற்குரிய தொடை நூற்றிருபதுமாகி மூன்று பாவிற்குந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறும். ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே சொல்க. கொள்ளவே, இத்தொடை ஐந்தனுனும்பெற்ற தொடை †இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பதாம் (2830). இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றிருபத்தைந்து, வெண்டொடை எண்ணூற்றிருபத்தைந்து, கலித்தொடை அறுநூறெனக்கொள்க.

---

* இச்சீர் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'இரண்டாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தாறும்' என்று முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ளது. இது தவறுதல் தொகை கூட்டிக் கண்டுகொள்க.

"அடியெதுகை மோனை தலையா கெதுகை
யடியியைபு தாமிரண்டென் றைந்துங்-கடியப்
படுசில மைம்பது மொன்பது மென்ப
வெழுபத்தெண் சீரடிக்கு மேற்று."

எனவும்,

"ஒழிந்த நிலத்து நிரைபதின்மூன் றெல்லா
மொழிந்த வுயர்ந்துழி யொன்றாக்-கழிந்த
நிரையொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன் றாகு
மவையகவற் காகா தன."

எனவும்,

"வரகு வலியது வான்கடி யாறு
விறகுதீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்று
வழிவழி நேர்முதற்சீ ரேழிரண்டு மாக
வவையைம்பத் தொன்பா னகற்று."

எனவும்,

"ஐம்பத்தொன் பானன்றி யைஞ்ஞூற் றறுபத்தா
றென்றற் குரியவா றெட்டு."

எனவும்,

"ஐந்து தொடையா னகவற் றொடையிருநூற்
றெண்பத்து மூன்று மெனமொழிப-வொன்றொன்று
வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றுகுந்
துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்."

எனவுஞ்,

"சொல்லி னவைதன் றொடையிரண் டாயிரத்
தெண்ணூற்று மூப்ப தெனல்"

எனவும் இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௬௨)

405. அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது இரண்டாமெண்ணு முறைமைச்சணின்ற எதுகைத்தொடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஏரோவெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றுள் அஃதொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றில் தலையாகெதுகையென்றும், இரண்டாமெழுத்தொன்றில் அடியாகெதுகை யென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றினென்னாது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக்கூறுதலென்னை யெனின், இவ்வாறு எதுகையாங்கால் முதலெழுத்துக்களின் மாத்திரை தம்மின் ஒத்துவரல் வேண்டுமென்றற்குக் கூறினனென்பது.*

உதாரணம்:

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்." (தொல் அகத்-5.)

என்பது தலையாகெதுகை.

---

* 'முற்கூறிய முதலெழுத்தினை யொழித்து இரண்டடியினும் சீர்முழுதும் ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தே ஒன்றினும், ஓரடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றாஞ் சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், முதலயற்சீ ரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், ஈற்றயற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், நாற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒரூஉவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக் கூறப்படும் என்றவாறு.' என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. இங்ஙனமே முன்வந்த மோனைச்கும் பின் வரும் முரண், இயைபு இரண்டிற்கும் கொண்டனர். அளபெடைக்கு இணைமுதலியன கொண்டிலர்.

'அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றாமல் இரண்டாமெழுத்தொன்றின் எதுகையாகும் என்றவாறு. அஃதேல், முதலெழுத்துமொன்றி இரண்டாமெழுத்துமொன்றின் யாதாகுமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்பெறும் என்றவாறு' என்பது உரையாசிரியர் உரை.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி."
(பத்து-பெரும்பாண்-1-2.)

என்பது அடியெதுகை. இதனை அடியாகெதுகையெனவும் அமையும். ஒழிந்தன கடையாகெதுகை யெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

அஃதேல் தலையாகெதுகை யென்றதுபோலத் தலையாகுமோனையுங் கொள்ளாமோவெனின், அற்றன்று; ஆசிரியன் 'அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை' (தொல்-செய்-92) என்ருனாகலின், அடிமோனையே கொண்டாமென்பது. என்ருர்க்கு,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்." (நாலடி 4-9.)

என்றவழி, அடிதோறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்றன்றேவெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய்யுண்முழுவதும் பயின்றுவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழிமோனைப் பாற் பட்டடங்கும் என்க. இச்சூத்திரத்துக் காட்டப்பட்ட தொடை இரண்டும் மூன்று பாவிற்கும் *ஓதிய அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடுங்கூட்டித் தொகைசொல்லுமாறு மேலைச்சூத்திரத் துரைக்கப்பட்டது. (கரு)

406. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.

இது, மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல தொடைகண்டு அவை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: ஆயிரு தொடையென்பன மோனையும் எதுகையும்; இவை இரண்டற்குங் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும், என்றவாறு.

---

* 'ஓதி' என்பதும் பாடம்.

இதன்கருத்து, அங்ஙனங் கிளையாகிவந்த வேறுபாட்டான் எல்லாத் தொடையும் வேறு பலவாமென்றவாறு. கிளையெழுத்தென்பன வருக்கமும் நெடிலும் அனுவும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிவை. இவையெல்லாம் ஒரோகிளைமை யுடைமையிற் கிளையெனப்பட்டன.

இனி, ஆசெதுகையும் மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும்பின்னுந் தொடர்ந்துநிற்றலின் அவையுங் கிளையெனினும் அமையும். அற்றன்று; அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும் *வந்து, நுந்தை யென்னுஞ் சீர்க்கண் மூன்றுமெழுத்தொன்றிவருதன் 'மெய்பெறு மரபிற் றொடை' (தொல் செய்-101) எனப்பட்டமையின், ஆண்டு அது கிளையாகாது: மெய்த்தல் ஒத்தலென்றவழியன்றி ஈதல் காய்தலென்றவழி நெடின்மோனையாய்த் திரிபுபடுதலின் ஆசிடையெதுகையுங் கிளையாகாது. உரியவென்றதனானே இவை அத்துணையுரியவன்று மெனக்கொள்க. மற்று நுந்தை தந்தையென்ற வழி ஆண்டு முதனின்ற மோனை சிறந்ததென்னுமோவெனின் என்னுமன்றே, இரண்டாயவழி ஈரெழுத்துத்தேமாவாகலே பெரும்பான்மையாகலின். இதனானே, இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறப் படாததூஉமாயிற்று; என்னை? தொடையென்பன பூத்தொடைபோலச் செய்யுட்குப் பொலிவுசெய்ய வேண்டுமாகலின். இக்கருத்தினானன்றே சொல்லடியியைபினைத் தலையாகியைபெனத் தலைமைகூறாராயிற்றென்பது. அடியெதுகையாயின் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்து காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவு செய்யுங்காற் கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாறேநின்று தொடைப்பொலிவு செய்யுமென்பதாம். அதுவுங் கிளையெனப்படுமோவெனின், அதுவுங் கிளைமைபற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றொடுங் கூறினானென்பது.

ஈண்டு ஓதிய கிளை உயிரும் ஒற்றுமென இரண்டாகலின் அவ்விருவாற்றானுங் கிளைமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?

---

* 'வந்தது' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

'அஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும்' (தொல்-எழுத்-பிறப்-3) என அகர ஆகாரங் கிளையாயின. ஐகார ஔகாரம் போலிவகையான் அவை யெனப்படும். இ ஈ எ ஏ என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன் பிறப்பினவாகலான் அவையுங் கிளையெனப்படும். ஒற்றுக்கிளையென் பன தம்முன்னர்த் தாம்வருதலும் பிறவருதலுமென இரண்டு. அவற் றுள் தம்முன்னர்த் தாம்வருங்கால் வந்த உயிரே வாரா. அனுவிற்கு ஓதிய உயிரே வேறுபடவருமென்பது. இனி ஒரடிக்கண்ணுயின் ஐஞ்சீ ரானும் அறுசீரானும் வந்தவழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது. இனித் தம் முன்னுகப் பிறவருங்கால் வந்த உயிரே வரவும்பெறு மெனக்கொள்க. பிறவருங்கால் நகரஞகரங்களும் மகரவகரங்களுஞ் சகரதகரங்களும் இனம்பற்றிக் கிளையாமென்பது. அவற்றுள் மகரவக ரங்கள் இதழ்பற்றிப்பிறத்தலிற் கிளையாயின. இவ்வாறே இ ஈ எ ஏ என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இயல்பொப்பு மையானுங் கிளையா மென்பது.

ஒற்றும், உயிரும், உயிர்மெய்யும் என மூன்றுவகையாற் கிளைமைகூறி மெய்ம்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்மோனையென வுங் கொள்ளாமோவெனின், அவை 'மெய்பெறுமரபிற் ருெடை வகை' (தொல்-செய்-101) அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது. அல் லதூஉம் அவையெல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க. எதுகைக்கும் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிளையெனக்கூறியவற்றுள், எற்புழிக்கோட லென்பதனுன் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரிமை யான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்று இருவகைப்படும். நெடிலும்அனுவும் மோனைக்குரிய; உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஆசிடையிடுதலும் மூன்ருமெழுத்தொன்றுதலுமென்ற ஆறும் எதுகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத்தொடையுள்ளும் மோனைமூன்றும் வருமாறு:

> "வபங்கு கதிர்கரந்த வாடை வைகறை
> விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி" (அகம்-24.)

என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண்வந்தமையின் வருக்கமோனையா யிற்று.

"கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்க்கொத்தன சூட்டென்கோ."

என்பதும் அது. இவை ஒருமெய்யின் வருக்கமாகலான் வருக்க மெனப்பட்டன.

அஃதேல், உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப் படாதோவெனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் நெடிலும் அனுவும் விரவும் வருக்கமும் வருக்க மெனப்படுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் நெடிலுங் குறிலும் ஊர்ந்த மெய்யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல் வேண்டுமென்றே வென்பது. என்றார்க்கு, முதற்கண் உயிர்வந்ததனையே இன்னதொடை என்றுமோவெனின், அவை அனுவாய்வருவன வழிமோனையெனவும் அல்லாக்காற் செந்தொடையெனவுங் கூறபவென்பது. இஃது, ஓர் அடிக்கண்வரினும் ஒக்குமென்ப துய்த்துணர்க.

"மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து"
(பத்து-நெடுநெல்-39-40.)

என்றவழிச் செந்தொடையாவதன்றி மோனைத்தொடைப்பா டின் றென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிலும் எதுகையாகாமையின் அவையும் வேண்டியதிலரென்பது.

"வெள்ளி வெள்ளி விளங்கிறைப் பணைத்தோண்
மெத்தென் சாயன் முத்துறழ் முறுவல்."
(பத்து-நெடுநெல்-36-37.)

என்பது வழிமோனை.

"ஒங்குதிரை வியன்பரப்பி
ஞெலிமுந்நீர் வரம்பாக." (பத்து-மதுரை-1-2.)

என்பதும் அது. இவற்றை அனுமோனையெனினும் அமையும். அவை விகற்பங்கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம்.

"முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பேரும்"

என்னும் அறுசீரடியினும் எழுசீரடியினும் எண்சீரடியினும் *நாற்சீரடியினும் ஒப்பவருதலானும், எண்சீரடியுள் ஒருநான்குசீர் அற்றவழி ஒழிந்தநான்கனுண் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவை வந்தவழியெல்லாந் தொடையாகாமையானுமென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இனமோனைகொள்ளா தனிமெய், மொழிக்கு முதலாகாமையினென்பது.

"கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே." (குறுந்-216.)

என்பது வருக்கவெதுகை.

"அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி" (அகம்-7.)

என்பது வல்லினவெதுகை.

"நம்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை." (அகம்-58.)

என்பது மெல்லினவெதுகை.

"மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந."

என்பது இடையினவெதுகை.

"புள்ளி யிறுதிய முயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாம்."
(தொல்-எழுத்-உருபியல்-30.)

என்பதும் அது.

"இமிழ்கண் முழவி னின்சீர் யாமினைப்
பயிரவன் போலவந் திசைப்பனவுந் தவிரான்"

---

* 'நாற்சீரடியினும்' என்பது எட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை.

என்பது உயிரெதுகை. இஃது ஒற்றூர்ந்த உயிர் ஒன்றினமையின் உயிரெதுகையாயிற்று.

"நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்"

என்பது யகரவொற்றிடையிட்டுவந்த ஆசிடையெதுகை. பிற ஒற்றிடையிடினும் 'மெய்பெறுமரபிற்றொடை' (தொல்-செய்-101) யாவன கொள்க.

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற" (புறம்-3.)

என்பது மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகை.

இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும் இனிக்கூறுவனவுமெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றுபாவினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடும் இவற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடையானும் பெற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்றறுபத்தேழு. இவற்றுள், வருக்க மோனையும், வழிமோனையுப், உயிரேதுகையுமென இவை மூன்றும் நுந்தையென்னுஞ் சீர்க்கு ஏலாமையின் அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும் உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து, ஒழிந்தசீர் எல்லாவற்றானுமுறழ்ந்த அடி அறுநூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறுநிலங் களைய ஒரோவொன்றற்குப் பெற்றதொடை ஐஞ்ஞூற்றுநாற்பத்தொன்பதாம்.

இவ்விலக் கணமெல்லாம் இனிக் கூறும் முரணைந்தற்கும் ஒக்கும்.

அவற்றை அகவற்றொடை இருநூற்றெழுபத்து மூன்றெனவும், வெண்டொடை நூற்றைம்பத்தாறெனவும், கலியிற் களைவன இன்மையின் அவை நூற்றிருபஃதெனவும் பகுத்துக் காணப்படும். இம்மூன்று தொடையும், மூரண் ஐந்நூர் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை நாலாயிரத்து மூந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு (4392). இவை பிற அடிக்கண் வருங்கால் அவ்வரையறையாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

"வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணைந் தெட்டு
மொழிகின்ற நுந்தை யொழிய வழுவில
வைம்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞூற்று நாற்பதின்மே
லொன்பதென் றோதப் படும்"

எனவும்,

"இருநூற் றெழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்றைம் பத்தா றுரிய வொருநூற்
றிருபதாந் துள்ளற் கெனல்"

எனவும்,

"நாலா யிரத்துமுந் நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி
னுலீ ரிடத்து நவிற்று"

எனவும்,

"பதின்மூன்று பாற்றொடை யேழா யிரத்தோ
டிருநூற் றிருபத் திரண்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, மூன்றமேழந்தோன்றெதுகைக்கு வண்டு, மின்னு, நுந்தை, சேற்றுக்கால், நீடுகொடி என்னும் ஐந்துசீரானும் உறழ்ந்த அடி அறுபஃதொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற அடி இருநூற்றறுபத்துநான்கனுள்ளும், ஒன்பது நேர்முதற்சீராற் பதினெட்டும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீராற் பதின்மூன்றுமாக முப்பத்தொரு நிலங் களைந்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருநூற்று முப்பத்து மூன்று.

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின், வண்டு, மின்னு, நுந்தை, சேற்றுக்கால் என்னும் நான்குசீரும் உறழ்ந்த அடி முப்பத்தொன்றொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்துமூன்றுனும் பெற்ற அடி நூற்றைம்பதாகலின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற்சீர் பத்தும், வரகு, வலியது, கடியாறு, விறகுதீ என்னும் நான்கும் ஆகப் பதினான்கு சீரானும், பதினாலு நிலங் களைந்து பெற்ற வெண்டொடை நூற்று முப்பத்தாறும்.

இவ்வாற்ருன் இரண்டுபாவிற்குங் களையுகிலம் நாற்பத்தைந்து.

கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் இரண்டும், மூன்ருமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு ஏலாமையின், ஒழிந்த சீர் இருபத்திரண்டனுனும் பெற்ற தொடை நூற்ருருபதாம்.

இவ்வாற்ருன் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுந் தொகுப்ப நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம் (479). இம் மூன்ருமெழுத்து ஒன்றுங்கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்ருது வரல்வேண்டும். அல்லாக்கால் தலையாகெதுகையாமாகலினென்பது.

"வண்டுமின்னி ரண்டுநுந்தை சேற்றுக்கா னீடுகொடி
யென்றிரண்டு மூன்ரு மெழுத்தியையா கின்ற
வறுபத்தேழ் சீரா னடித்தொடை நானூற்
றெழுபத்தொன் பானு மியற்று."

எனவும்,

"வந்த பதினுன்கு மேழா யிரத்தெழுநூற்
ருென்றென் றுரைக்கப் படும்"

எனவும்,

"நேர்முத லொன்பா னிரட்டி கிரைபதின்மூன்
ருசிரியப் பாமுப்பத் தொன்றகற்றி நேர்முதற்சீர்
பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற்
கற்றன நாற்பத்தைந் தாம்."

எனவும்,

"இருநூற்று முப்பத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்று முப்பத்தா ருகு மொருநூற்
ருருபதாங் துள்ள லொருங்கிவை மூன்ரு
மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வருககவெதுகை ஆசிரியத்துள் எழுசீர்க்கும், வெண்பாவினுள் ஐந்து சீர்க்கும், கலிப்பாவினுள் நான்குசீர்க்கும் ஏலாது. அவை வண்டு, மின்னு, போதுபூ, மேவுசீர், நீடுகொடி, நாணுத்தளை, நுந்தை என இவையேழும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற்றுள் நீடுகொடி

நாணுத்தளை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் ஐந்தும் வெண்பாவிற் கேலா. அவற்றுள்ளும் வண்டு, மின்னு, நுந்தை ஒழித்து ஒழிந்த நான்குங் கலிப்பாவிற்காகா வெனவுணர்க. இனி, ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீர் ஏழும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி இரு நூற்று நாற்பதாம். இவற்றுட் களையும் நிலம் இருபத்தேழாம். ஆகவே அகவற்றொடை இருநூற்றொருபத்து மூன்றாயின. வெண் பாவின் ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடியொழித்து, ஒழிந்த அடி நூற்றுநாற்பத்து மூன்றானும் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீர் நான்குமெனப் பதின்மூன்றானுங் களையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப் பெற்ற வெண்டொடை நூற்றுமுப்பதாம். கலிப்பாவிற் களைந்த சீர் நான்கொழித்து ஒழிந்த சீரான் அடி நூறெனப்படும். அம்மூன்றுந் தொகுப்ப வருக்கவேதுகை (443) நானூற்றுநாற்பத்து மூன்றாயின.

> "நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனான்கு நுந்தையுமென்
> றாகாச்சீ ரேழைந்து நான்காக வாகாத
> நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாகித்
> தோற்றும் வருக்கத் தொடை"

எனவும்,

> "முறையா னிருநூற் றொருபத்து மூன்றே
> டொருநூற்று முப்பது நூ றெட்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, நெடின்யோனையும், மெல்லினவேதுகையும், இடை யினவேதுகையும், ஆசிடையேதுகையுமென நான்கற்கும் நிரைமு தற்சீரும்நுந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின், ஒழிந்த நேராதிச் சீர் பதின்மூன்றனுள் ஆசிரியத்து ஒரோசீர்க்கு இரண்டுநிலங் களைந்து பெற்றதொடை நூற்றுமுப்பதாம். வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொண்ணூற்றுமூன்றனுள் ஒருசீர்க்கு ஒரு நிலமாகப் பதின்மூன்று நிலங்களைந்து பெற்ற வெண்டொடை எண்பதாம். கலிப்பாவிற்கு நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனாற் பெற்ற தொடை அறுபஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்குந் தொடை ஒரோ

வொன்றற்கு இருநூற்றெழுபதாக நான்கனுறும் பெற்ற தொடை (1080) ஆயிரத்தெண்பதாம்.

" இடையின மெல்லின மாசெதுகை யேனை
நெடின்மோனை நான்காகி னின்ற தொடைதா
மிருநூற் றெழுபஃ தொரோவொன்றற் கெய்து
நிரைமுதலு நுந்தையு நீத்து "

எனவும்,

" பதின்மூன் றிரட்டித் தகவலினே ராதி
பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைதொகுப்ப
மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது
நால்வகையுா னிற்க நவிற்று "

எனவும்,

" மூவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத்தொகை
யாயிரத்து மேலெண்ப தாகுமாம் பாவின
*முன்னூற்று முப்பதா மெண்பதாம் வெண்பாக்
கடைய கலிக்கறுபஃ தாம் "

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வல்லினவெதுகைக்கு நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும், மின்னு, நுந்தை, மேவுசீர், நாணுத்தளையென நான்குமாகப் பதினேழு சீர் தொடைகொள்ளாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனுனுங் களைவன களைந்து பெற்ற அகவற்றொடை நூறாகவும்; வெண்பாவிற்கு நாணுத்தளை வாராமையின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதன்றாயிற்றாகவே மின்னு, நுந்தை, மேவுசீர் என்னும் மூன்றொழித்து, ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனுனுங் களைவன களைந்து கொண்ட வெண்டொடை அறுபத்தெட்டாகவும்; கலிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுள் மேவுசீர் நாணுத்தளை ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனுனும் கலித்தொடையைம்பதாகவும் மூன்றுபாவினுனும் வல்லினவெதுகை (218) இருநூற்றொருபத்தெட்டாமென்ப.

* 'மூந்நூற்று' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

"முற்றுகர நேர்புநேர் முன்னாகுஞ் சீரிரண்டுங்
குற்றுகரத் தேமாவுங் கொள்ளாது மற்றை
யீரைமுதலுங் கூட்டாது நேர்முதலான் வல்லொற்
றெதுகையிரு நூற்றொருபத் தெட்டு"

எனவும்,

"இருப தகவல்பதி னொன்றுவெள்ளைக் காகா
யிலமுப்பத் தொன்றாக நீக்கி—வலியெதுகைக்
கீரைம்ப தாமகவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட்
டோரைம் பதுதுள்ளற் கொட்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாங் *கிழமைபற்றி வந்தமையின் 'ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய' என்றானென்பது. இப்பத்துத் தொடையானும் முரணொந்தானும் பெற்றதொடை (6612) ஆறாயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டெனப்படும். ஆறாயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டும் பெறும், † கிளை முரண் ஐந்தும். மேற்கூறிய மோனை எதுகையிரண்டனோடும் இனிக்கூறும் முரணைந்தும் இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித் தொடைகூறினும், இவற்றோடு இயைந்தமையினென்பது. இத்தொகை யெல்லாந்தொகுப்ப ‡ (9442) ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திரண்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

"மோனை யெதுகை முரணியைபு நான்கற்கு
மானவை யொன்பதி னாயிரத்து நானூற்று
நாற்பத் திரண்டாகு மோரடியே யாயினுங்
கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்." (கூச)

407. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதன் [முரணே.

இது, முறையானே முரண் தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடைவரும், என்றவாறு.

---

* 'கிளைமை' என்பதும் பாடம். † 'கிளையும்' எனக்கொள்க.
‡ இச்சூத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 6612 தொடையும், 'அடிதொறும்' என்ற சூத்திரவுரையிற் கூறப்பட்ட 2830 தொடையும்கூட்டித்தொகுப்ப.

அவை ஐவகைய; சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலுஞ், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என.

"சேவ்வி வாய்த்த செம்பாட் டீரத்து
வெள்ளை வெண்மதி மெய்புலத் தொழிய"

என்புழிச் செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளின்றிச் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெள்ளையென்பது சாதிப்பெயர்.

"சேந்தோடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்"

என்பதும் அது.

"நீரோ ரன்ன சாயற்
றீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தன்றே." (குறுங்-95.)

என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது.

"தண்ணிய லற்ற தயங்கறற் கானத்து
வெந்நீர்ப் பொருணசைஇ முன்னிச் சென்றோர்"

என்பது சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது.

"தீநீர் நஞ்சந் திருமிடற் றொடுக்கிய
வுவா யன்ன வுடைப்பெருஞ் செல்வர்"

என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியதுபோலப் பொய்ப் பொருளோடு முரணுதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க.

"சேவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த
கருவிற் கானவன் வரிலவ ரிலரே, யதுபோல"

என்புழிச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது. பிறவும் அன்ன.

இவை ஐந்துதொடையுந் தளைவகை யடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறு வருமென்பது மேற்கூறியவாற்ருனே கொள்ளப்படும். இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்துறழ்ந்து கண்டு கொள்க. (௯௫)

408. இறுவா யொன்ற லியைபின் யாப்பே.

இது, முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : இரண்டடியும் ஈறொத்தல் இயைபுத்தொடைக் கிலக்கணம், என்றவாறு.

வாளாதே 'இறுவாயொன்றல்' என்ருனுயினும் ஆண்டு ஒன்றுவது பொருளியைபின்றி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றியடையின் இயைபாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியைபும் சொல்லடியியைபும் என இத்தொடை இரண்டாயின.

"அவரோ வர்ரார் கார்வந் தன்றே
கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே."

என்பது எழுத்தடியியைபு.

"பரவை மாக்கடற் ருெருதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்"

என்பது சொல்லடியியைபு.

இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியோடுந் தொடுக்கப் படுமென்பதூஉம் அவற்றதுவிரியும் எல்லாம்,

'அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை'

(தொல்-செய்-92.)

என்புழிச் சொல்லியவாற்ருனே கொள்ளப்படும். (௯௬)

409. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடை
[யே.

இது, முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்த்துதல்நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தன வாயின், அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும், என்றவாறு.

'அவை' யென்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென் றிரண்டென்பது கோடற்கு.

"பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மானிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கி" (கலி-5.)

என்பது உயிரளபெடை.

"கஃஃஃ றென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச்
சுஃஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை"

என்பது ஒற்றளபெடை.

இவை கட்டளையடியொடு தொகுக்குங்கால் உயிரளபெடை முந்நூற்றுமுப்பத்துமூன்றாம். அவை மூன்றுபாவினும் வருங்கால் உரியசைச்சீர் நான்கும், உரிமுதற்சீர் எட்டும், நிரையசையுமெனப் பதின்மூன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்தவற்றுள் வரும்.

அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரேழும், நிரைமுதற்சீரேழும்; வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீரொன்பதும்; கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சீ ரெட்டொழித்து, நேர்முதற்சீ ரெட்டும், நிரைமுதற்சீரெட்டும் எனப் பதினாறுமாக, நாற்பத்தெட்டுச்சீர்க் கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து நூற்று நாற்பத்தேழும், வெண்பாவினுள் நூற்றாறும், கலிப்பாவினுள் எண் பதுமாகி முந்நூற்று முப்பத்துமூன்றாம். அவை ஆசிரியத்துள் இரு பத்தொன்றும், வெண்பாவினுட் பதினொன்றுமாக முப்பத்திரண்டு விலங் களைந்து பெறப்பட்டன.

“உரியசைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீ ரெட்டு
மளபெடைக்கு நுந்தையோ டாக—வொருநாற்பத்
தெண்சீரான் முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென்ப
தொண்சீர் பெருமுறையா னுய்த்து”

எனவும்,

“நேரேழ் நிரையேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற்
கோரேழான் மூவேழ் நிலமிலவா - னேராதி
யொன்ப திரண்டு நிரையாதி வெண்பாவிற்
கென்றிவை முப்பத் திரண்டு.”

எனவும்,

“ நூறொடு நாற்பத்தே ழாமகவ னூற்றின்மே
லாறு தொடைவெள்ளைக் காகுமா லேறுதுள்ளற்
கெண்பதா மீரேழீ ரொன்பஃ தெண்ணிரண்
டென்றுமாம் பாமூன் றிடத்து.”

எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வாராது; என்னை? அது துள்ளலோசை தள்ளிநிற்றலின். அங்ஙனமாதல் ‘அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி’ (தொல்-செய்-11) அறிக.

இனி, ஆசிரியத்துள் தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டும், வெண்பாவினுள் தேமா புளிமா மாசெல்வாய் புலிசெல்வாயென்னும் நான்குமாகச் சீராறன்கண்ணும் பெற்றதொடை நாற்பத்தைந்து. இவை ஆசிரியத்திருபத்தொன்றும், வெண்பாவினு ளிருபத்துநான்கு மெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண்மூன்றும் வெண்பாவினுள் இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. களையுநிலம் அத னிற் சுருங்குவதில்லை.

“தேமா புளிமாவே மாபுலிசெல் வாயென்று
ஞனற்பத் தைந்தொற் றளபாகும் - வேறு
தனித்தொவி யொன்று களையுநில மூன்று
முதற்பாவின் வெள்ளைக் கிரண்டு.”

எனவும்,

"எழுமூன்று மாசிரியத் தெண்மூன்றும் வெள்ளைக்
கழியாத வீரொற் றளபு."

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆக அளபெடைத் தொடை இரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொடை (378) முந்நூற்றெழுபத்தெட்டு. ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்டனுனும் பெற்ற தொடை (9820) ஒன்பதினுயிரத்தெண்ணூற்றிருபஃது.

"ஒன்பதி னுயிரத் தெண்ணூற் றிருபஃதா
மந்தமில் காட்சி *யளபெடைத்தே
வந்த விருபத்தி ரண்டு." (கஎ)

410. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயிற்
பொழிப்பென †மொழிப புலவ ராறே‡

இது பொழிப்பெதுகையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் : ஒருசீரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம், என்றவாறு.

இடையிடினெனவே முதற்சீர் நிற்பதாயிற்று. எதுகையாயி னெனவே மூன்றுஞ்சீரோடு தொடுப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிரியம் களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுநாற்பதெனவும், வெண்பா களைவன களையப்பெற்றதொடை நூற்றுமூன்றெனவுங் கொள்க.

"நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டு கீழ்நிலத்துள் ஒன்ற
வருகலி முந்நூற்றெட் டாம்"

எனவும்,

"மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கிளை முற்றே
லோரிரு நூற்றுமுப்பத் தெட்டாகு மாக
விருநூறு நானூறொ டேழ்பத்தைந் தாக
வருமுற்று மொன்றும் வகை"

எனவும் இவை முற்றெதுகைக்கு உரைச்சூத்திரப்.

---

* 'அளபெடைக்கே' என்பதும் பாடம். †'மொழிதல்' என்பதும்பாடம்.

‡ இச்சூத்திரத்தின் உரை சிதைவுபட்டிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது.

இன்னும் 'புலவராறே' என்று மிகுத்துச் சொல்லியவதனானே அமைவன வேறுளவெனத் தழீஇப் புகுந்தவற்றுள் ஈண்டுக் கூறாத அந்தாதித்தொடையும், மற்றைவிகற்பத்தொடையாகிய ஒரூஉத் தொடையுங் கூறிக்கொள்க. (கூஅ)

411. இருசீ ரிடையிடி னொரூஉவென மொழிப.

இது, நிறுத்தமுறையானே ஒரூஉத்தொடை உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்: நாற்சீருள்ளும் இடையிருசீரொழித்து, ஒழிந்த முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத் தொடுப்பின் அதனை ஒரூஉவென்ப, என்றவாறு.

அதிகாரத்து ஒரூஉவெதுகையெனப்பட்டது. அதுவும் பொழிப்புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும், கிளையெழுத்து வந்து கிளையொரூஉ என்னப்பட்டு இரண்டாதலுமுடைத்து.

"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை" (ஐங்குறு)

என்பது ஒரூஉவெதுகைத்தொடை.

"சுரலங் கடுவழி யெடுப்ப வாருற்று." (அகம்-1)

என்பது கிளையொரூஉவெதுகை.

இவை இரண்டுதொடையுங் கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒரூஉவெதுகை ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழனுள் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்ந்தஅடி பன்னிரண்டனுட் சுருங்கிய நிலந்தோறும் ஒன்பதொன்பதாக நூற்றிருபத்தாறும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக நூற்றுமுப்பஃதுமாக அகவற்றொடை இருநூற்றைம்பத்தாறு; அவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர், நாணுத்தளை என்னும் மூன்றுசீரானும் மூன்றுநிலம் முதனிலத்தகற்றிப் பெற்றதொடை இருநூற்றைம்பத்துமூன்று. வெண்டொடை இருபத்தேழுசீருறழ்ந்த அடி அனைத்தினும் பெற்ற

தொடைவிலை நூற்றெண்பத்தொன்று; இவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர் என்னும் இரண்டனுனும் முதனிலத்து இரண்டுவிலங்களைந்து பெற்றதொடை நூற்றெழுபத்தொன்பதாம். இனிக், கலிப்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியவிலத்து ஒரோவொன்று களையப்பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டும், விரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டும், சுருங்கிய விலத்து ஒரோவொன்று களையப் பெற்றதொடை நாற்பத்தெட்டுமாகக் கலிப்பாவிற்குரியதொடை தொண்ணூற்ருரும். ஆக மூன்றுபாவினும் பெற்ற ஒரூஉத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றிருபத் தெட்டாம்.

கிளையொரூஉவும் இவ்வாறே ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டாகவும், அவற்றுமேல் மின்னு, மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுள் உறழ்ந்த முதனிலையிரண்டுங் களையாது கொள்ளக் கிளையொரூஉத் தொடை ஐஞ்ஞூற்றுமுப்பதாம். ஆகவொரூஉத்தொடை இரண்டனுனும் (1058) ஆயிரத்தைம்பத்தெட்டாம்.

"நேராதி யாதி விலத்தொன்ப தொன்பதா
மீரைந்தா *மாசிரியத் திற்று விரையாதி
யாக விருநூற்றைம் பத்துமூன் ருமாதி
நேர்புகா மூன்றனையு நீத்து."

எனவும்,

"மேவ்சீர் மின்னுக்குண் முன்னைவிலத் தோரோவொன்
ருகா வொரூஉவெள்ளைக் காதலா - னுவன
நூற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு"

எனவும்,

"முன்பினின்ற நேரா விரையாதி துள்ளற்கோ
ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்ரு ருகுங் கிளைவெள்ளைக்
கொன்ரு யிரண்டா னொரூஉவிரண்டு மாயிரத்
தைம்பான்மே லெட்டா மவை."

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

---

* 'ஆசிரியத் திற்று' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

மேலைப் பொழிப்பிரண்டும் முற்றிரண்டும் * இவையிரண்டுமென விகற்பத்தொடை ஆறனுலும் பெற்ற தொடை† இரண்டாயிரத்தைஞ் ஞூற்றிருபத்தொன்று.(2521).இவை ஆறுதொடையும்ஓரடிக்கண்ணே வருதலின் தளை வழுவப்பட்டனவென்று களையும் சிலமிலவென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனுல், தொடையந்தாதியும் விட்டிசையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியுஞ் சீரந்தாதியும் விட்டிசைத்தொடையுங் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம்.

ஓரடியுள் இறுதிச்சீருள் ஈற்றசையும்‡ மற்றையடியின் முதற் சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது §அசையந்தாதி. அவை தொடுக்குங்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீரினை அசையெனக் கொள்ளற்க; இவை பிறசீர்ப்பாற்படுத்துத் தளைகோடலின். அடியிறுதிக்கட் கடியாறு மழகளிறென வந்தவழி, யாறு களிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் சீரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இயற்கை சீரையசையோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ¶ ஒரு சொல்லாயினன்றி அந்தாதியாகாமையி னென்பது.

இனி, இறுதிச்சீர் முதற்சீரொடு சேரிற் சீரந்தாதியாம்.

---

* ‘இவையிரண்டும்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

† இத்தொகை தவருகக் காணப்படுகிறது. 2519 என்றிருத்தல் வேண்டும்.

‡ ‘ஈற்றசையும் விட்டிசையும்’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம். இது பொருட்பொருத்தமின்ருதல் கண்டுகொள்க.

§ ‘இசையந்தாதி’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். முன் அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, விட்டிசைத்தொடை, குறிப்புவிட்டிசை என வகுத்தமுறையே முதற்கண் அசையந்தாதி கூறிப், பின்னர், சீரந்தாதி முதலிய கூறுகின்ருராகலின், இசையந்தாதி எனப் பாடங் கொள்ளுதல் தவருதல் காண்க. அல்லதூஉம் அசையும் அசையும் ஒன்றத்தொடுப்பது ‘அசையந்தாதி’ யாதலேயன்றி ‘இசையந்தாதி’ யாமாறில்லை யென்க.

¶ ‘ஒருசொல்லாயினன்றே’ என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்.

உதாரணம்:

"குன்றிச் சாரற் குதித்தன கோண்மா
மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்"

என்பது அசையந்தாதி.

"தரைபூஞ் சாரற் றழுத்த முல்லை
முல்லை சான்ற கற்பி னல்லோர்."

என்பது சீரந்தாதி.

இது* கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி மூந்நூற்றிரு பத்தைந்தாம். (325)

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்பசைச்சீர்க்கும் ஒரெழுத்துத் †தேமாவிற்கும் ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் ஒருசீர்க்கு (‡முதனிலத் தொன்றும் இறுதி நிலத்தொன்றுமென இவ்விரண்டானும்) முதனில

---

* 'இது' என்றது பொதுவகையால் அந்தாதியைக் குறிக்கும்.

† 'தேமா விறகுதீ ஏலாமையின்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப் பாடம். 'ஒரெழுத்துத் தேமா' என்றது ஒரெழுத்தாலாகிய நேரீற் றியற்சீர்; அஃதாவது நந்தை. 'ஐவகையடியும்' என்னும் சூத்திரத்தால் ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்டசீர் இருபத்தேழு. அவற்றுள் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றுமாதல் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. நேர்முதற்சீர் பதினான்கனுள், வண்டு, மின்னு என்னும் நேர்பசைச்சீர் இரண்டும், நந்தை யென்னும் ஒரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஆக மூன்றுசீர் ஏலாவெனவே ஒழிந்த நேர் முதற்சீர் பதினொன்றாயின. ஆகவே, நிரைமுதற்சீருட்பட்ட 'விறகுதீ'யை ஈண்டுக்கொள்ளுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை காண்க.

‡ இருபிறைக்குட்பட்ட இப்பகுதி ஏட்டுப்பிரதியில் இல்லை.

மிரண்டும் இறுதி நிலமொன்றுமென மும்மூன்றாக முப்பத்து மூன் றகற்றி ஒரோசீர்க்கு ஒன்பதொன்பதாகப் பெற்றதொடை தொண்ணூற் றொன்பது. இனி நிரைமுதற்சீருள் *நிரைபசைச்சீரிரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்த †பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் முதனிலத்தொன்றுவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டு நிலங்களேய ஒவ்வொன்று பத்தாகப் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாக ஆசிரியத் துள் அசையந்தாதி இருநூற்றொன்பதாயின.

வெண்பாவினுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டும், ஓரெழுத்துத் தேமாவும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றுமெனப் பதினா றொழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி எழு பத்தெட்டனுள் ஒரோவோர்சீர்க்கு இரண்டாக முதனிலந்தோறுங் களேந்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற வெண்டொடை ஐம் பத்தாறும்.

கலிப்பாவினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுனுந் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்கும் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத் தைந்தாயினவாறு கண்டுகொள்க.

---

* 'நிரையசைச்சீரிரண்டும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். இது பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

† 'பதின்மூன்றும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதிப்பாடம். ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட இருபத்தேழு சீருள் நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றே. அவற்றுள், வரகு, அரவு என்னும் நிரைபசைச்சீர் இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தன பதினொன்றாதலே யன்றிப் பதின்மூன் றாதலில்லே. அன்றியும், ஒவ்வொரு சீரும் பன்னிரண்டடி உறழுமாத லின், நேர் முதற்சீர் பதினொன்றும் ஒவ்வொன்று பன்னிரண்டடி உறழ்ந்து பெற்ற அடி நூற்று முப்பத்திரண்டாயவாறுபோல, நிரை முதற்சீர் பதினொன்றும் ஒவ்வொன்று பன்னிரண்டடி உறழ்ந்து பெற்ற அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டாயின ; பதின்மூன்று சீர் உறழின் எண் நூற்றுமுப்பத்திரண்டின் இறந்தோடும். ஆகவே, 'பதின்மூன் றும்' எனப் பாடங்கொள்ளுதல் தவறுதல் காண்க.